

Gerhard Padderatz

Svemoćan? Nemoćan? Pravedan?

Naslov izvornika:
Allmächtig? Ohnmächtig? Gerecht?
Ein Dialog über Gott und sein Handeln
© Gerhard Padderatz 2008

Nakladnik:
Esdea d.o.o.

Odgovara:
Franjo Wagenhofer

Prijevod:
Hinko Pleško

Lektura i korektura:
Lovro Bratulić

Oblikovanje:
Goran Vidas

Dizajn naslovnice:
DiPro - Zagreb

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem: 813487
Gerhard Padderatz
Svemoćan? Nemoćan? Pravedan?

ISBN 978-953-6409-55-6

Gerhard Padderatz

*Svemoćan? Nemoćan?
Pravedan?*

2012.

Sadržaj

Predgovor.....	7
Poznanstvo na putovanju	10
Zašto mnogi preziru Boga.....	13
Zlo je započelo na Nebu <i>Luciferova pobuna i Božji odgovor</i>	16
Postoje li leteći tanjuri? <i>Zavođenja Sotoninih anđela</i>	29
Prah, dah i duša <i>Stvaranje prvog čovjeka</i>	33
Zabrana u raju <i>Ljudska sloboda i smrt</i>	38
Promašeni ispit <i>Pad u grijeh i njegove posljedice</i>	46
Naša druga prilika <i>Neophodan plan spašavanja</i>	53
Zašto imam povjerenja u Bibliju <i>Primjeri biblijskih proročanstava</i>	68
Može li se voljeti Boga mučitelja? <i>Zabluda o paklu</i>	77
Više od estetske kirurgije <i>Uskrsnuće onih koji vjeruju</i>	82
Cunami pogađa Hilo <i>Kristov ponovni dolazak</i>	85
Trodimenzionalno kino na Nebu <i>Tisuću godina i Božji sud</i>	89

Kako biste željeli umrijeti? <i>Povratak Bogu i posljedice</i>	110
Sloboda – unatoč zabrani pušenja <i>Obraćanje, pokajanje i novorođenje</i>	117
Zašto zlim ljudima ide dobro? <i>Božji blagoslov i Jobov ispit</i>	123
Opasno hodanje po grebenu <i>Spasonosna vjera</i>	128
Životno geslo uravnotežena čovjeka <i>Božja ljubav</i>	138
Ček s Neba <i>Iskustva s Bogom</i>	145
Kako dalje?	151
Dodatak	154
I. Posljedice pada u grijeh	154
II. Očekivanja od Boga	155
III. Božje postupanje	156
IV. Očekivanja od posrednika	156

Predgovor

Mi živimo u informatičkom dobu. Zahvaljujući Internetu, u roku nekoliko sekundi dostupna nam je gotovo svaka informacija. Pa ipak, po svemu sudeći, većina ljudi nema odgovore na istinski važna životna pitanja.

Postoji li Bog? Zašto dopušta tolike patnje kad je svemoćan i prepun ljubavi? Zar ništa nije mogao, ili ne može, učiniti? Može li Mu se vjerovati ili Ga se treba bojati? Miješa li se u naš svijet ili u moj život? Koja je uloga anđela – ako uopće postoje? Što se događa nakon smrti? Prijeti li nam pakao? Hoće li svijet završiti u kaosu ili za nas postoji sretan završetak? Postoji li život poslije smrti, neki vječni život? I ako postoji, kako ga mogu ostvariti?

Za mene su ovo doista važna životna pitanja. Naravno, ona mi ne mogu neposredno pomoći da zaradim za život. Ali odgovori će svakako utjecati na moj život – na moj unutarnji mir, na moje emocionalno zdravlje i na moj odnos prema drugima.

Uvjeren sam da oni koji su na ova pitanja našli odgovore u Bibliji, više ne moraju strahovati od budućnosti. Štoviše, ovi odgovori nas oslobađaju od mnogo negativnosti, potiču nas na moralno ponašanje a u konačnici nas vode sretnijem životu.

Mnogi stvaraju vlastiti svjetonazor u kojemu nema mjesta za Boga. Žao mi je što im nije stalo do Njega,

jer ne razumiju ni Njega ni Njegove postupke, ili Ga smatraju nepravednim, pa čak i nemilosrdnim.

Istina je, ni ja ne znam sve o Bogu – o Njemu kao biću, o Njegovim postupcima. Tvrđiti to bilo bi drsko ili naivno. Ali iskustio sam da pažljivi i promišljeni čitatelj Svetog pisma pronalazi odgovore više tajni no što to mnogi drže mogućim.

Tijekom godina naučio sam ne samo cijeniti Bibliju, već i svaki razgovor o Bogu. Pritom su mi raznoliki prigovori mojih sugovornika pomogli da sve bolje razumijem odgovarajuće povezanosti.

Kao kršćanina i savjetnika menadžmenta zanimaju me ljudi i njihova mišljenja o Bogu, o Bibliji i vjeri. Zato uglavnom ne traje dugo da započnem razgovor o ovim temama. Ako kažem da sam vjernik, mnogi sugovornici postaju znatiželjni i iz toga se često spontano razviju zanimljivi razgovori. Za većinu ljudi u zapadnoj Europi obrazovani i iskreni kršćanin je čudak.

Razgovor u ovoj knjizi vođen je tijekom noćnog leta preko Atlantika. Trudio sam se rekonstruirati ga, koliko je to bilo moguće. Onda sam rukopis dao jednoj svojoj prijateljici iz školskih dana, koja je godinama urednica jedne javne televizije. Pristala je obraditi ga. Pritom se uživjela u ulogu kritički raspoložene sugovornice – ali i zbog vlastita zanimanja razmatranih pitanja. Ona je puno pridonijela izgledu ove knjige. Zatim je Werner Lange, lektor ove knjige, iz svojeg dugogodišnjeg iskustva sa skupinama koje proučavaju Bibliju, dao brojna objašnjenja i dokaze koje sam smatrao korisnima i zato ih utkao. Oboma zahvaljujem na njihovu doprinosu.

Radovalo bi me ako bi ova knjiga mnogima pomogla da bolje razumiju Boga i razviju povjerenje u Njega – ili ako bi ih barem potaknula na razmišljanje i promjenu mišljenja.

Gerhard Padderatz

Poznanstvo na putovanju

“Letite li do Frankfurta ili ćete sići ranije?”, pitao sam damu na susjednom sjedalu dok sam sjedao na svoje. Iznenadeno je podigla glavu i na trenutak ostala bez riječi. “Kako to mislite? Pa mi usput nigdje ne sliječemo!”

“Inače bih bio zabrinut”, odvratio sam. “Kako vidim, ne nosite sa sobom padobran.”

Ona se spontano nasmijala. Sreli smo se u zrakoplovu kompanije US Air koji je 1. srpnja 2003. godine letio iz Pittsburgha za Frankfurt. Bilo je nešto prije 18 sati kad smo uzletjeli u vedro ljetno nebo. Sljedećih osam sati sjedit ćemo jedno do drugoga.

S obzirom na pozitivnu reakciju, zaključio sam da moja susjeda nije nesklona razgovoru. Osim toga sad je naglo složila njemačke novine koje su joj ležale u krilu.

Tijekom svojih putovanja rado razgovaram s drugima jer me zanimaju njihova gledišta i odgovori na važna životna pitanja. Osim toga rado bih im ispričao nešto o tome što sam saznao o Bogu i što sam doživio s Njim.

Od svoje susjede sugovornice – procijenio sam da je bila na početku šezdesetih godina – saznao sam da je udovica i da ima odraslog sina. Živjela je u Düsseldorfu i upravo se vraćala iz posjeta svojoj sestri u Pittsburghu.

“Vidim da ste misli već okrenuli prema Njemačkoj”, rekao sam i pritom pokazao na njezine novine.

“Jesam. To su čak današnje novine. Ali u njima nema mnogo novoga. A većina su i onako loše vijesti.”

“Takvi su mediji. ‘Bad news are good news’, kažu u Americi.”

“Zapravo smiješno je što većina nas radije čita loše nego dobre vijesti.” Pogledala me.

“Prema Vašem mišljenju što je tome uzrok?”

“Smatram da nam je to potrebno. Možda želimo tragedije drugih usporediti s našom sudbinom ne bismo li se bolje osjećali. Uostalom, u odnosu na mnoga žalosna izvješća što ih čitamo, većini nas ide prilično dobro.”

“Istina. Ali hoće li tako ostati? Hoće li svijet postati bolji ili lošiji?”

“Kako to mislite?”, pitala je. “Moralno, ekonomski ili u odnosu na okoliš?”

“Tako, općenito”, odvratio sam. “Kamo ide svijet? Što nam donosi budućnost? Na što se kao čovječanstvo moramo pripremiti?”

“Nadam se da nećete govoriti o religiji”, objasnila mi je moja sugovornica odlučno, premda ne i neljubazno. “Naime, ja ne vjerujem u Boga.”

Dopala mi se njena otvorenost. Po mome, izgovorila je ključnu riječ.

“Ne vjerujem u Boga”, ponovila je polako i nakon kratke stanke dodala: “...u anđela čuvara da – ali u Boga ne.”

Prenerazio sam se: “Kako to da vjerujete u anđela čuvara?” Nisam slutio da je ovo pitanje bilo uvod u niz tema koje će nas zaokupljati sljedećih osam sati.

“O tome bih Vam mogla ispričati pokoju priču”, počela je. “Kad sam imala devetnaest godina, doživjela sam sa svojim roditeljima i svojom sestrom tešku automobilsku nesreću. Bila je zima i ceste su bile zaleđene. Moj otac je u jednom zavoju izgubio kontrolu nad vozilom. Po ledu smo otklizali preko ruba ceste i pali niz padinu. Pritom smo se dvaput preokrenuli. Auto je bio za otpad, ali, osim nekoliko ogrebotina i čvoruga, nitko od nas nije bio ozbiljnije ozlijeđen.

U drugom slučaju radilo se o mom stricu. On je već odavno umro. Tada je prešao pedesetu. Njegova kći je upravo rodila prvo dijete. Prigodom posjeta u bolnici, upravo tamo, dobio je teški srčani udar. Sjedio je na njenu krevetu i jednostavno se srušio. Naravno, u bolnici su mu već za nekoliko minuta mogli pomoći. Da je potrajalo duže, umro bi. Oba događaja nisu bili slučajnost. Zato vjerujem da svi imamo anđela čuvara.”

“I ja sam u to osvjedočen, jer Biblija na mnogo mjesta spominje anđele. Oni su Božji vjesnici i rade po Njegovu nalogu. Na žalost, mnogi o tome nemaju pojma.”

Moja sugovornica me pogledala s očekivanjem. Stoga sam se usudio nastaviti s propitkivanjem.

“Sad sam postao znatiželjan. Zašto vjerujete u anđele čuvare, a u Boga ne vjerujete?”

Okrenula se prema meni.

Da bih joj olakšao odgovor, dodao sam: “Čini mi se da za to imate dobre dokaze.”

Zašto mnogi preziru Boga

Moja sugovornica je razmišljala trenutak: “Znate, roditelji su me kao dijete odgojili u kršćanskom duhu i ja sam pohađala vjeronauk. Ali u kršćanskoj vjeri jednostavno ima stvari koje me smetaju ili ih ne razumijem. Ako je Bog navodno dobar i svemoćan, zašto dopušta tolike patnje? Što, na primjer, mogu djeca koja zbog ratova moraju patiti? Zašto se Bog ne umiješa? Je li možda nemoćan?”

Ili: Zašto je Bog u raj u posadio stablo spoznaje dobra i zla i Adamu i Evi zabranio da jedu s njega? Kad su prekršili zabranu, zašto ih je odmah kaznio smrću?

A što je s paklom? Kako mogu vjerovati da je Bog ljubav kad muči ljude u paklu? Kao dijete uvijek sam se plašila pakla.

I još nešto: Je li pravedno da mnogim zlim ljudima ide tako dobro? Ne bi li navodno pravedni Bog morao zbog toga nešto učiniti?

Vjerujete li Vi u pravednog i ljubaznog Boga? Žao mi je, ali ja ne mogu. Čini se da je potpuno ravnodušan prema našoj sudbini.”

Osjećao sam njenu ogorčenost pa sam iz obzira prema njenim osjećajima neko vrijeme šutio. Boljelo me što nije mogla vjerovati u Boga jer je imala krivu sliku o Njemu; s druge strane to me nije čudilo jer bih i ja slično razmišljao da zahvaljujući Bibliji nisam upoznao drukčijeg Boga.

“Postavili ste neka veoma važna pitanja s kojima se i sam već dugo bavim”, rekao sam. “Mnogo sam o njima razmišljao; o tome sam u Svetom pismu našao važne informacije. Zajedno s nekoliko logičnih zaključaka, one nam pomažu da Boga bolje razumijemo.”

“Nadam se da mi nećete uzeti za zlo što sam sumnjičava.”

“Naravno da neću. Takvi mi sugovornici odgovaraju. Kad je upoznamo, Božja istina ima vlastitu snagu uvjeravanja. Ako Vas zanima, rado bih Vam iznio neke biblijske tvrdnje kao i moja razmišljanja o njima.”

“Ako me ne želite daviti”, rekla je. “Naime, jedno ne mogu podnijeti: ljude koji drugima drže propovijedi. Ja sam skeptik i ne želim da mi se začepi usta. Vjerojatno i vi pripadate ljudima koji su našli svoju vjeru i sada koriste svaku priliku iznijeti svoje spoznaje.” Uspravila se i izazovno me pogledala.

Nasmiješio sam se i objasnio: “Radije bih svoje zaključke provjerio u razgovoru s drugima, jer od njihovih prigovora i pitanja uvijek sam imao koristi.”

“Prigovora i pitanja svakako imam mnogo. U tom slučaju ste došli na pravu adresu.”

“To me raduje. Svojom sumnjičavošću prema Bogu niste jedini.” Zastao sam.

Pogledala me upitno. To je za mene bio znak da nastavim. “U Kaliforniji sam u svoje vrijeme upoznao profesora teologije”, govorio sam, “koji je svoje studente vodio kroz čitavo Sveto pismo i to uvijek s istim pitanjem: ‘Kako svaka pojedina knjiga Biblije oslikava Boga?’ Da bi prikupio primjeren materijal za svoja predavanja, otišao je u Englesku i sa sobom poveo snimateljsku ekipu. Intervjuirao je mnoge ljude i pritom

uvijek postavljao ista pitanja. Prvo je glasilo: ‘Vjerujete li u Boga?’ Mnogi su odgovarali u smislu: ‘Ranije sam kao dijete vjerovao u Boga, ali danas više ne’.

“I ja sam kao dijete vjerovala”, rekla je moja sugovornica. “Ali tome je vjerojatno bio razlog što tada nisam znala koliko danas znam.” Osjetio sam da je njen obrambeni stav nestao pa sam nastavio: “Onda je profesor nastavio s pitanjem: ‘Kako bi trebao izgledati Bog u kojeg biste se mogli pouzdati?’ Većina odgovora je glasila: ‘Morao bi biti sličan dobrom prijatelju u koga se mogu pouzdati.’; ‘Netko tko je uvijek tu kad mi je potreban.’; ‘Trebao bi me razumjeti i voljeti, i sa mnom obazrivo postupati.’ Sve ove osobe Boga su prikazale onakvog kakvog nam Ga je predstavio Isus Krist, onakvog kakav On zapravo jest. Ali Bog kojeg su odbili nije bio pravi Bog, već loša karikatura Boga.”

“Ovi ljudi su nekako morali doći do tog zaključka”, suho je rekla moja sugovornica. “Sigurno su s Bogom stekli loša iskustva. Pogledajte malo svu ovu bijedu na ovom planetu! Molim Vas, gdje je onda Vaš Bog?”

Zlo je započelo na Nebu

Luciferova pobuna i Božji odgovor

“Cijela stvar ima veze s anđelima u koje vjerujete. Zna li da je u prošlosti među njima izbila pobuna?”

“Ne, za to još nikad nisam čula.”

“Sveto pismo izvješćuje da je postojao jedan anđeoski knez koji je u latinskom označen kao ‘Lucifer’.¹ Ime znači ‘Svjetlonoša’ ili ‘onaj koji svijetli’. Bio je nevjerojatno lijep i veoma inteligentan. Lucifer je bio najviši anđeo uz Božje prijestolje, stvorenje, ali savršeno.²

Ali Luciferu su njegova ljepota i inteligencija nekako udarili u glavu. Biblija izvješćuje da se radi svoje ljepote podigao protiv Boga.”³

“Kako se to dogodilo?”

“O tome nas Biblija ne izvješćuje. Ali da to bolje razumijem, puno mi je pomogla jedna slika. Kako netko otkriva da je lijep? Najčešće tako što se gleda u ogledalu i uspoređuje s drugima. Nešto slično je učinio i Lucifer. On je, takoreći, zahvaljujući ogledalu shvatio kakve izuzetne sposobnosti ima u odnosu na druge anđele. Ali predugo gledanje u ogledalu, ili gledanje na sebe, ima veliku manjkavost.”

“Što time mislite reći?”

“Lucifer je pritom izgubio iz vida Boga – svoga stvoritelja komu je ipak dugovao sve što je bio i što je mogao činiti.”

Zastao sam i pogledao u sugovornicu. “U ovom za mene postoji jedna duboka egzistencijalna istina: Kad u svom životu iz vida izgubimo Boga, uvijek nešto krene po zlu – u svakom slučaju gledano na duži rok. To sam često vidio i osobno iskusio.”

“Stvarno tako mislite?”

“Kod Lucifera je to svakako bilo tako. Nekako više nije bio zadovoljan svojim položajem kod Boga. Za to nije postojao nikakav vjerodostojan razlog, jer on je ipak bio najviše stvoreno biće. Biblija izvješćuje o Luciferovim namjerama da se izjednači s Bogom i postavi vlastito prijestolje za vladanje nad ostalim anđelima.⁴ Zar nam pohlepa za vlašću i sebičnost nisu dovoljno poznati?”

“Da, to je nažalost jako prošireno.”

“Dakle, sve zlo u svemiru počelo je sa sebičnošću. Kod sebične osobe sve se okreće oko nje same – i ti krugovi postaju sve uži. To je u suprotnosti Božjem životnom načelu nesebične ljubavi. Kod Njega se ovi krugovi sve više šire i obuhvaćaju druge.”

“Zašto Bog nije odmah zaustavio Luciferove sebične težnje? Ipak je bio svemoćan.”

“To je odlično pitanje”, složio sam se s njom. “Da bismo razumjeli Božje postupanje, svakako ga valja razjasniti. Što je Bog mogao ili morao učiniti kako bi bio potpuno siguran da Mu se nijedno od Njegovih stvorenja neće usprotiviti?”

“Trebao ih je stvoriti savršenima, bez ikakvih loših sklonosti.”

“Prema biblijskom izvješću Bog je upravo to učinio. Lucifer je opisan s naglaskom na ‘uzor savršenstva’ i ‘savršen’.⁵ Bog nije stvorio anđele s nedostatkom, već

samo s naročitim sposobnostima – i sa slobodnom voljom. A upravo je u tome bila mogućnost odlučiti se protiv Njega.” Zastao sam.

Činilo se da moja sugovornica razmišlja. Gledala me je neko vrijeme bez riječi, a onda je polako rekla: “Mislim da razumijem što želite reći: Morao je sva stvorenja stvoriti bez slobodne volje. Samo je na taj način mogao isključiti mogućnost da Mu se netko usprotivi.”

“Da, tako i ja mislim. Sva stvorena bića morala bi funkcionirati kao roboti ili lutke. Ali to za sobom povlači sljedeće važno pitanje: Budući da je Bog, On je svakako znao što se može dogoditi ako svojim uzvišenijim stvorenjima dadne slobodnu volju. Zašto se ipak izložio takvu riziku?”

“Otkuda da to znam? To bih i ja rado pitala Boga”, rekla je s lakim tonom buntovnosti.

“Moje je mišljenje da ne bismo smjeli prerano odustatiti od toga da Boga razumijemo. Bog je nas ljude stvorio ‘na svoju sliku’,⁶ s razumom i sposobnostima da Ga spoznamo. Pridimo ovom pitanju s druge strane: Što najviše cijenite u međuljudskim odnosima?”

Razmišljala je trenutak. “Da mogu drugomu vjerovati i drugi meni.”

“I ja. A još više cijenim ako me ta osoba voli.”

“Naravno, u pravu ste. To je najvrednije”, potvrdila je glavom.

“Dozvolite mi jedno osobno pitanje: Što bi za Vas kao majku značilo kad bi kod Vašeg sina postojalo prekidač koji biste trebali samo pritisnuti, a on bi rekao: ‘Mama, najbolja si! Mama, volim te!’?”

“Naravno ništa!” rekla je s posebnim naglaskom.

“Jasno je: bez slobodnog odlučivanja nema prave

ljubavi. Da imam u ruci neko oružje, vjerojatno bih Vas mogao prisiliti da ustanete i učinite određene stvari. Ali ne bih Vas mogao nagnati da me volite ili da mi vjerujete.”

“Svakako ne.”

“To se ne može postići prisiljavanjem”, ponovio sam, kako bih ovu važnu činjenicu posebno naglasio. “Ljubav i povjerenje se može dati samo dragovoljno.”

Nasmiješila se. “Mogla bih Vam nešto odglumiti i reći Vam ono što želite čuti. Ali u trenutku kad više ne biste imali oružja, otišla bih. Prezerala bih Vas jer ste me naveli da licemjerim, ili bih se bojala.”

“Kako je moguće naći Boga kojemu je važno u svojem svemiru omogućiti odnose koji se zasnivaju na povjerenju i ljubavi, umjesto jamčiti potpunu sigurnost?”

“To ne razumijem. Kakve to veze ima sa sigurnošću?”

“Mislim na sigurnost od pobune protiv Njegove vladavine”, objasnio sam. “S prisilom i silom se svakako može biti sigurniji od pobune nego sa slobodom, ljubavlju i povjerenjem. Uvijek postoji određeni rizik. Ali upravo prema takvom Bogu, koji preuzima rizik da bi mogli postojati odnosi ispunjeni ljubavlju i povjerenjem, osjećam veliko poštovanje. Da, za mene je On širokogrudan i dostojan ljubavi.”

“To mogu prihvatiti.”

“Slijedimo dalje povijest ove pobune: Kako je Bog mogao reagirati na Luciferove spletke?”

“Odakle da to znam? Vi ste stručnjak za Bibliju. Kako je to učinio?”

“To nije opisano u Bibliji. Ali na mnogim mjestima Bog je opisan kao milosrdan, milostiv i strpljiv.⁷ Jednom prigodom, kad se javio Mojsiju, sâm se tako

predstavio.⁸ A budući da se Bog u svom karakteru ne mijenja,⁹ možemo zaključiti da je tako postupio i prema Luciferu. Najvjerojatnije mu je objasnio da nema razloga njegovu nezadovoljstvu i težnji za većom moći i da je u načelu nemoguće da stvorenje bude jednako svome Stvoritelju. Bog mu je nesumnjivo ponudio oprost, ako se odrekne svojih opasnih težnji i ako Mu ostane odan. Možete li zamisliti kako je Lucifer na to reagirao?”

“Nemam pojma. Ali sada postaje zanimljivo. Ako se stavim u Luciferov položaj, onda bih pokušala Boga dalje iskušati i vidjeti kako daleko mogu ići.”

“Tako se djeca često ponašaju prema svojim roditeljima”, rekao sam. “I ako su popustljivi, to se brzo pokaže kao slabost. Djeca, a i odrasli nakon toga, osjećaju da mogu ojačani nastaviti. Tako je vjerojatno Lucifer Božju blagu reakciju smatrao znakom slabosti. U svakom slučaju, kao što znamo, nije se dao odvratiti od svoje nakane da preuzme Božje mjesto. Nastavio je sa svojom pobunom i dio anđela pridobio za sebe.”

“Ali zašto Bog nije odmah onemogućio pobunu i ugušio je u začetku? Pošto je znao da Lucifer neće odustati od svog puta, zašto nije odmah pobio i njega i njegove sljedbenike?”

“Ovim smo došli do najodsudnijeg pitanja što ga moramo neminovno raščistiti da bismo bolje razumjeli zašto na ovome svijetu ima toliko jada i patnje. Istina, Biblija ne odgovara izravno na ovo pitanje, ali spominje neke Sotonine karakteristike i načine postupanja, iz kojih možemo zaključiti način njegova djelovanja. Iz toga možemo stvoriti odgovor.”

“E sad ste ovo zakomplicirali. Otkud odjednom govorite o Sotoni?”, dobacila je moja sugovornica.

“Cijela stvar s postankom grijeha i podrijetlom patnje stvarno je složena; u protivnom ne bi toliko ljudi sumnjalo u Božje postupanje”, složio sam se.

“U pravu ste”, rekla je moja sugovornica s lako popustljivim tonom u glasu.

“Vratimo se na Vaše pitanje. Svojom pobunom ‘Lucifer’, ‘Svjetlonoša’, odlučio je postati ‘Sotona’. Ova hebrejska riječ u prijevodu znači ‘protivnik’ ili ‘neprijatelj’ i opisuje njegov odnos prema Bogu. U Novom zavjetu uglavnom je označen kao ‘đavao’. Ova riječ potječe od grčkog ‘diabolos’, što znači ‘klevetnik’. Ponekad kažemo da je nešto ‘dijabolično’ kad mislimo da je đavolski.”

“Nisam mislila da toliko toga ima u ovom imenu.”

“Krist je jednom opisao Sotonu kao ‘oca laži’¹⁰”, nastavio sam. “Mi bismo rekli: ‘izumitelj laži.’ Iz toga možemo zaključiti da od samog početka pobune protiv Boga nije djelovao otvoreno već pomoću laži, podmetanja i klevetanja. I prvim je ljudima tvrdio da neće umrijeti ako jedu sa ‘stabla spoznaje’, premda je Bog jasno rekao suprotno.¹¹

Da bismo razumjeli Božju reakciju na Sotonine spletke, moramo prvo razjasniti pitanje: Kako se možemo riješiti laži i kleveta? Dopustite da uzmem jedan apsurdan primjer: Pretpostavimo da onima koji Vas poznaju u Düsseldorfu iznosim laži i klevete o Vama. Vama bi to sigurno teško palo. Pretpostavimo da me nakon toga ustrijelite. Što bi ljudi mislili o onome što sam govorio o Vama?”

“Vaš je primjer stvarno apsurdan. Uvjerena sam da bi moji susjedi bili šokirani mojom reakcijom prije no što bi mogli razmisliti o sadržaju Vaših tvrdnji.”

“Naravno, to nikad ne bi očekivali od Vas. Međutim, ne bi li neki od njih nakon nekog vremena počeli misliti: Ipak u tome mora biti nečega kad se odlučila za takav korak?”

“To bi stvarno moglo biti.”

“Moje laži bi zbog Vaše nasilne reakcije dobile na vjerodostojnosti. Zar ne? Laži se ne mogu iskorijeniti ubijanjem lašca”, objasnio sam posebno naglašavajući riječi. “Prema tome, problem koji se pojavio zbog Sotoninih laži i kleveta nije bilo moguće riješiti primjenom sile i nasilja. Ni božanska moć tu nije ništa mogla učiniti.”

“To mi je jasno.”

“Osim toga iz Svetog pisma saznajemo da Sotona radi lukavo¹² i uz to svojim nastojanjima daje privid pozitivnog. Apostol Pavao piše da se prurušuje u ‘anđela svjetla’,¹³ odnosno kao da slijedi dobre namjere i ciljeve. Uz sve svoje klevete protiv Boga on se još prikazao dobrotvorom anđela i pokušao ih uvjeriti da bi im bilo bolje pod njegovom nego pod Božjom vladavinom.

Naravno, anđeli su teško mogli proniknuti u to na početku Luciferove pobune. Takvo što nisu poznavali. Što mislite, pred kojim su se pitanjem anđeli našli u ono vrijeme?”

“Jesmo li sada na satu vjeronauka? Ponekad nastupate kao nastavnik”, rekla je moja sugovornica iznervirano.

“Oprostite, molim Vas!” rekao sam brzo. “Ne želim to. Svojim Vas pitanjima pokušavam uključiti u logiku mog načina razmišljanja. Nemam namjere išta Vam nametati niti Vam pružiti gotove odgovore. Ni jedno od toga Vam ne bi pomoglo da bolje razumijete Boga.”

“Razumijem Vaše namjere”, dopustila je.

Ohrabren, nastavio sam: “Meni je spomenuto pitanje mnogo pomoglo u razumijevanju jednog važnog čimbenika u vezi s vjerom u Boga. Kad je Lucifer rekao nešto što nije u suglasju s onim što je rekao Bog, anđeli su se morali odlučiti komu će vjerovati. Povjerenje u Boga bilo je jedna od osnova za savršeni svemir. Potreba vjerovati Bogu, odnosno imati povjerenja u Njega, postojala je na Nebu čak i za anđele koji su Ga mogli vidjeti i s Njim razgovarati. To što moramo imati povjerenje u Boga nema nikakve veze s tim što Ga ne možemo vidjeti.”

“Kažete ‘moramo imati povjerenje’. Ali riječ ‘morati’ nema nikakve veze s dragovoljnošću!”

“U pravu ste”, odvratio sam. “Ovo ‘morati’ zvuči kao prisila. No ne mislim tako. Radi se o nužnom preduvjetu, a ne o božanskoj prisili. Bez povjerenja nije moglo biti sklada.”

“To mi je sad jasno.”

“Da bismo razumjeli Božje reagiranje na Sotonine spletke, moramo još nešto držati na umu: Kako bi se na odane anđele i na sva druga razumna bića odrazilo da je Bog Sotonu uklonio s puta zbog njegovih težnji?”

“Svakako bi si mnogo toga prištedio”, smatrala je moja sugovornica.

“I dugoročno gledano? Nazovimo to pravim imenom: Bog bi se pokazao kao ubojica, jer anđeli – kao i Vaši susjedi u mojem apsurdnom primjeru – ne bi razumjeli razlog takve mjere. Kakve bi to posljedice imalo?”

“Vjerojatno se više nitko ne bi usudio zucnuti. Anđeli bi se uplašili.”

“To i ja mislim. Kod odgoja djece vidimo kamo to vodi: poslušnost, iznuđena pritiskom ili zastrašivanjem, na duži rok stvara buntovnika.”

“To mi je poznato. Odgojena sam pod velikim pritiskom. On izaziva strah, jer manjka spoznaja. Znam o čemu govorim. I onda čovjek postaje prkosan i buntovan – ako se u sebi još nije slomio.”

Kimnuo sam glavom. “Kad se radi o Bogu i svemiru, to znači: Da je uništio Lucifera, anđeli bi Mu služili iz straha, umjesto iz ljubavi; i sljedeća bi pobuna bila unaprijed programirana. Sotonine laži i klevete bi se potvrdile. Dakle, Bog nije mogao riješiti problem primjenom svoje moći.

I sada možete sami odgovoriti na svoje prvobitno pitanje”, rekao sam i pogledao je s očekivanjem. “Zašto Bog, premda svemoćan, nije uklonio zlo?”

“Da je uklonio Sotonu, time stvarno ništa ne bi dobio. Došao bi trenutak kad anđeli ne bi više imali volju glumiti ljubav prema Bogu i živjeti u strahu. Tako je i s ljudima koji žive pod diktaturama. To bi bilo kao da je Bog nalio ulje u vatru.”

“I ja to tako vidim. Ovo je vrlo važna činjenica: Problem što ga je Lucifer stvorio svojim nastojanjima, lažima i klevetama, nije se mogao riješiti primjenom sile – čak ni Božjom takozvanom ‘svemoći’.

Vratimo se još jednom: Bog nije stvorio Sotonu nego je stvorio savršenog anđela koji se zvao Lucifer, koji je bio vrhovni kerub.¹⁴ Vi se sigurno sjećate da se u božićnim pjesmama često pjeva o kerubima, najvišim anđeoskim bićima. Lucifer je sâm sebe pretvorio u đavla, u klevetnika i Sotonu, Božjeg neprijatelja.

Tako se pojavilo zlo. Što je Bog mogao učiniti da ga ukloni iz svijeta – ili bolje rečeno, iz svemira? Kako

je anđele i sva razumna bića mogao uvjeriti da su Sotonine tvrdnje i podmetanja – laži i klevete?”

Moja sugovornica me je neko vrijeme zamišljeno promatrala i onda rekla: “Bog je zapravo morao obznaniti javno suđenje. Sve se trebalo odigrati kao na suđenju u pravnoj državi. Trebalo je podastrijeti dokaze, saslušati svjedoke i održati govore. A na kraju bi porota i sudac izrekli presudu. Tko nema što skrivati, ne bi se trebao bojati takva sudskog procesa – posebno kad je sud u stanju iznijeti na svjetlo dana sve skrivene činjenice.”

“Božje rješenje je upravo to”, rekao sam. “Na kraju će se održati opširan sudski proces. Da bi odluka bila jednoglasna, prije toga valja prikupiti jasne dokaze. U protivnom bi ostale samo tvrdnja protiv tvrdnje. To znate iz filmova o parnicama.

A to znači: Bog je svakako morao pružiti Sotoni mogućnost da dokaže svoje optužbe i svojim postupcima pokaže što se krije iza svega i kakav je njegov pravi karakter. Bog se mogao pouzdati jedino u to da će Sotona tijekom vremena sâm sebe izobličiti i skinuti krinku s lica.”

“O kakvim se optužbama radilo?”

“Bog je sebičan, opsjednut težnjom za vlašću i nepravedan. Traži da Mu Njegova stvorenja služe, a On zapravo za njih ne čini ništa.”

Suprotni dokazi proizlaze iz toga da je svojim postupcima i reagiranjem na Sotonine spletke pokazao svoj karakter i načela svoje vladavine – time što ga nije odmah uništio, već je reagirao milosrdno i s ljubavlju. On apelira na sposobnost rasuđivanja kod anđela, kod svih razumnih stvorenja, pa i kod ljudi.

Strašne posljedice Sotonine pobune i njegov način vladanja bit će na kraju jasni čitavu svemiru. Otkrit će se njegov pravi karakter, ali i pravi Božji karakter. Onda si na kraju sudske rasprave svako razumno biće može stvoriti sliku i doći do pravedna i vjerodostojna zaključka.”

“To mi se sviđa”, smatrala je moja sugovornica.

“Da bismo bolje razumjeli Božje postupanje, još je nešto važno. Budući da jedno od Sotoninih predbacivanja glasi da je Bog nepravedan i nepošten – jednima ide na ruku, a druge zanemaruje – On mora u svom postupanju sa Sotonom biti savršeno pošten. Dakle, Bog ne može koristiti ona prava koja istodobno uskraćuje Sotoni. On ne smije ograničiti Sotonine postupke. I zbog toga ne može ukloniti ili spriječiti posljedice sporadičnih slučajeva.”

“Znači li to da Sotoni jednostavno mora dopustiti da radi što hoće?”

“U načelu da. Da bi na koncu svi vidjeli kamo vodi pobuna protiv Boga, drama grijeha se mora odigrati do kraja. Svi moraju spoznati da je Bog doista milosrdan, pun ljubavi i pravedan i da zaslužuje našu ljubav i povjerenje.

Sve će to onda, u određenom smislu, djelovati kao cjepivo: Nakon što su sva pitanja objašnjena i nakon što je razvijeno dovoljno antitijela protiv bacila grijeha, svemir će biti imun na svaku novu pobunu protiv Boga.”¹⁵

“To zbilja zvuči fantastično.”

“Da, ali se uzdam da će, svojim načinom postupanja, Bog ostvariti ovaj cilj. U biti zahvalan sam Luciferu što je on započeo ovu pobunu.”

“Kako to?” upitala je začuđeno. “To zvuči prilično cinično.”

“Može biti”, odgovorio sam, “ali budući da je bio najviše stvoreno biće, nikomu neće pasti na um misao da je bio preglup za uspješno dovođenje ove pobune k cilju.”

“Ali time prihvaćate dosta toga, pa i ako znamo da se sve to još nije dogodilo.”

“Cijena je velika. Ali, pošto se Lucifer počeo uzvišivati, Bog nije mogao drukčije postupiti a da pritom ne izgubi sva stvorenja.”

Zamišljeno me pogledala. Nakon kratke stanke je upitala: “Kad je došlo do te pobune?”

“Biblija nam to ne kaže, ali se vjerojatno dogodila u neko vrijeme prije pada u grijeh Adama i Eve, naših praroditelja.”

“O tome imam još poneko pitanje.”

“To ste već ranije rekli.”

U tom trenutku su nam servirali večeru.

“Zasigurno će nam dobro doći mala stanaka”, rekao sam.

“I meni se tako čini. Uostalom, zovem se Margot Naumann”,¹⁶ rekla je moja sugovornica i pružila mi ruku.

Ispričao sam se što se još nisam predstavio, ali sam to sada nadoknadio. Onda smo šuteći jeli svoju tjesteninu.

---

¹ Izaija 14,12.

² Ezekiel 28,14-16.12.

³ Ezekiel 28,17.

- ⁴ Izaija 14,13.14.
⁵ Ezekiel 28,12.15.
⁶ Postanak 1,27.
⁷ Psalam 86,15; 103,8.
⁸ Izlazak 34,6.
⁹ Hebrejima 1,12; Jakov 1,17.
¹⁰ Ivan 8,44.
¹¹ Postanak 3,4.5; usp. 2,17.
¹² Djela 13,10.
¹³ 2. Korinćanima 11,14.
¹⁴ Ezekiel 28,14.
¹⁵ Nahum 1,8.9.
¹⁶ Ime je promijenjeno.

Postoje li leteći tanjuri?

Zavođenja Sotoninih anđela

Letjeli smo u noć. Nebo se obojilo blijedom narančastom bojom. Neko smo vrijeme gledali kroz prozor. Ispod nas se nalazio Newfoundland.

“Ono što me uvijek oduševljava kod letenja”, rekao sam gospođi Naumann, “jest činjenica da iznad oblaka danju uvijek sja sunce – bez obzira kakvo je nebo bilo prilikom uzlijetanja. Ponekad na to svjesno mislim kad sam u sumornim danima utučen: zapravo sunce sja i onda kad ga ne vidim. Za mene je to dobar prikaz Božje blizine i ljubavi.”

“Da, iznad oblaka je uvijek vedro”, rekla je moja sugovornica utonula u misli. “I mnogo toga odavde izgleda maleno i nevažno. – Pogledajte tamo preko ono svjetlo. Izgleda kao leteći tanjur.” Smješajući se pokazala je na zrakoplov koji su, uz bijelo treperenje signalnog svjetla, osvijetlile posljednje sunčeve zrake. Letio je ispred nas na nevelikoj udaljenosti.

“Što mislite o letećim tanjurima?”, upitala je iznenada. “Lete li – postoje li uopće? Može li biti da nas posjećuju s drugih planeta, ili su leteći tanjuri samo osjetilna varka?”

“Upravo sam prije nekoliko tjedana vidio jedno izvješće o stanju istraživanja na tom području”, rekao sam. “Čini se da su se u međuvremenu i ozbiljni znanstvenici osvjedočili da neka viđenja letećih tanjura nisu posljedica umišljanja.”

“Ali valjda za to ipak postoje nekakva prirodna objašnjenja. Koji put je to polarno svjetlo, koji put neki satelit ili balon.”

“Veliki postotak takva opažanja svakako se može objasniti na prirodan način. Ali neka se opažanja ne mogu znanstveno objasniti – to su dobro dokumentirani slučajevi u kojima su piloti, znanstvenici ili policajci vidjeli predmete koji se ne uklapaju u našu sliku o svijetu. Na tlu su nađeni čak i istraženi jasni otisci i znakovi paljevine koji su očito povezani s letećim tanjurima.”

“To znači da vjerujete u postojanje vanzemaljskih bića?”

“Da, ali ne u smislu ‘marsovaca’ ili onoga što prikazuju u većem broju znanstveno-fantastičnih filmova. Mislim da neka viđenja letećih tanjura nisu osjetilne obmane i da posjetitelji stvarno ne pripadaju ovome svijetu. Prema Bibliji i anđeli su u izvjesnom smislu vanzemaljci. Ali oni ne ovise o putovanju nekakvim letećim uređajima. Oni mogu biti nevidljivi, ali mogu biti i vidljivi.”

“Ako ne ovise o uređajima za letenje, kakve veze onda imaju s letećim tanjurima?” Namrštila se razmišljajući.

“Moguće je da su to anđeli koji su se priključili Sotoni, odnosno, demoni”, objasnio sam. “Oni, jednako kao lojalni anđeli, imaju posebne sposobnosti i mogu činiti stvari koje si ne možemo objasniti.”

“Ovo ne razumijem. Ako su zli anđeli nevidljivi i ako im nisu potrebna nikakva tehnička pomagala, zašto bi onda dolazili k nama u letećim tanjurima?”

“Sveto pismo pokazuje da su sile zla posebno zainteresirane obmanuti nas, prevariti i zavesti, ne bi li nas odvojile od Boga i tako upropastile.¹⁷ Zato mogu zamisliti da se iza mnogih pojava letećih tanjura kriju demoni.”

Pogledala me sumnjičavo.

“Još kao dijete – vjerojatno sam imao dvanaest ili trinaest godina”, nastavio sam, “moji su se roditelji sprijateljili sa starijim gospodinom. Zvao se Arfst Newton Arfsten i podrijetlom je bio s otoka Föhr u Sjevernom moru. Tamo su se upoznali za vrijeme godišnjeg odmora. Dok je još radio, predavao je atomsku fiziku u Kielu i New Yorku. Bio je stručnjak za prirodne znanosti koji vrlo trijezno razmišlja. U New Yorku je upao u krugove koji su se bavili spiritizmom i telepatijom. Za njega su sve to bili trikovi i osjetilne obmane, podvale.”

“Tako to i ja vidim”, dobacila je gospođa Naumann.

“Zato je želio svoje prijatelje raskrinkati”, nastavio sam. “Da bi otkrio trikove kojima se služe, odlučio je sudjelovati na njihovim spiritističkim seansama.”

“Na što pod time mislite?”

“To su sastanci na kojima sudionici uspostavljaju kontakt s navodnim duhovima pokojnika i s njima komuniciraju.”

“Da, čula sam za to. Nisu li to onda duše umrlih?”

“Ne, nikako ne”, odgovorio sam. “Rado ću Vam to kasnije pojasniti u vezi s Adamom i Evom. Biblija tvrdi da su pri takvim javljanjima mrtvih na djelu demoni.”

“Dobro, zasad ću to prihvatiti i malo se strpjeti”, rekla je uz malo odbojnosti. “Što je onda doživio ovaj atomski fizičar s teško izgovorljivim imenom?”

“Jednom se stol, oko kojeg se okupilo nekoliko muškaraca, pokrenuo i jednom svojom nogom na kojoj je bio pričvršćen uređaj za pisanje počeo pisati neku poruku. Uvjeravao nas je da jamči kako nije bilo ljudske manipulacije. Drugom prilikom iz ničega se pojavila prilika koja se predstavila kao umrli stric

jednog od nazočnih. Postavljali su joj pitanja na koja su odgovore znali samo pokojnik i nazočni rođak.”

“I što je na to rekao Vaš poznanik?”, htjela je znati moja sugovornica i pritom sjela na rub sjedala.

“Njegov se svjetonazor na osnovu ovih doživljaja toliko promijenio da je otad bio uvjeren u stvarnost nadnaravnih pojava. Povjerovao je u postojanje vanzemaljskih bića i u život poslije smrti.”

“A kakve to veze ima s letećim tanjurima?”

“Jednom prigodom nam je gospodin Arfsten ispričao nešto o letećim tanjurima. Pritom se radilo o susretu s vanzemalcima. Neki mladić u Švedskoj bio je svjedok noćnog slijetanja letećeg tanjura. Odveli su ga u letjelicu, ali je onda izgubio svijest. Kad je došao k svijesti, našao se usred spiritističke seanse u Kanadi.”

“Kako se to moglo dogoditi?” Gospođa Naumann me s nevjericom pogledala.

“To Vam ni ja ne mogu objasniti. Ali ova priča mi izgleda vjerojatnom jer sam poznavao gospodina Arfstena. A veza između letećih tanjura i spiritizma uopće me ne iznenađuje. Démoni uživaju u zavodjenju. Da bi nas prevarili, nije im teško iz zabave preuzeti svaki lik – pa i pojavu vanzemaljaca ili umrlih rođaka. Ovo očito naročito rado čine. Sotona time utvrđuje svoju prдавnu laž što ju je već izgovorio Evi: Čovjek je besmrtn unatoč svoje neposlušnosti Bogu.”

Moja sugovornica me promatrala s pitanjem u očima. “Ovo sa smrću mi morate pobliže objasniti. Obećali ste da ćete se na to vratiti.”

“Svakako ću to rado učiniti.”

---

¹⁷ 2. Solunjanima 2,9.10.

Prah, dah i duša

Stvaranje prvog čovjeka

“Već u izvješću o stvaranju nalazimo zaključak o čovjekovoj naravi”, objasnio sam. “Tamo piše da je Bog napravio čovjeka ‘od praha zemaljskog’.¹⁸ To znači: elementi iz kojih se sastojimo nalaze se svuda na Zemlji, ali Bog ih je uredio na poseban način. Za znanstvenike još je i danas zagonetna izgradnja mnogih po život važnih molekula bjelančevina.

U Bibliji zatim piše da je Bog prvom čovjeku udahnuo ‘dah života’.¹⁹

“To znači da mu je dao dušu. Zar ne?”

“Ne sasvim”, rekao sam izbjegavajući odlučno negiranje. “Naime u izvješću piše: ‘Tako postane čovjek živa duša.’²⁰”

“Znači, ipak ima dušu!”

“Ovdje moramo paziti na formuliranje: Biblija ne kaže da je dobio dušu, već da je postao živa duša. Biblija naziva čitavog čovjeka dušom. Ranije se govorilo: ‘U selu živi dvjesto duša’, a pritom se mislilo na sasvim obične ljude.

Gledište da se čovjek sastoji od tijela i duše i da duša nakon smrti napušta tijelo i nastavlja vječno živjeti, potječe iz egipatske mitologije i grčke filozofije. U Bibliji nema ništa od toga.”

“A što je dah? Nije li to druga riječ za dušu?”

“Dah daje život, zato je i nazvan ‘dah života’. To

je životna snaga po kojoj se razlikuje ‘živa duša’ od ‘mrtve duše’. Time je u Starom zavjetu označeno mrtvo tijelo.²¹

Možda se ovaj ‘dah’ može najbolje usporediti s električnom strujom. Tek je zahvaljujući njemu oživjelo tijelo koje je Bog načinio. Istu riječ Biblija koristi da opiše disanje.”²²

“A kakve veze to ima sa smrću?”

“Umrli je čovjek stvarno mrtav, ne samo bez daha, nego i bez svijesti. Biblija izričito kaže da on više ne sudjeluje ni u čemu što se zbiva ovdje na Zemlji.²³ Zato se mrtvi ne mogu javljati niti davati informacije. Zbog toga sam tako siguran da se iza spiritističkih pojava kriju zli duhovi koji nas žele uvjeriti da umrli zapravo nisu mrtvi.”

“Zar je pogrešno ono što mnogi vjeruju: naime da duše pokojnika uzlaze na Nebo?”, upitala je pomalo zbunjeno.

“U Bibliji o tome ništa ne piše”, odgovorio sam. “Ovakvo učenje se kasnije uvuklo u kršćanstvo.”

“Doima me se Vaše vjerovanje Bibliji”, rekla je ironičnim tonom u glasu. “Kako si to predočavate da je Bog načinio čovjeka od praha? Pa to sa svim sadašnjim našim znanjem ipak više ne možemo vjerovati.” U znak potvrde odlučno je zatresla glavom.

“Biblijsko izvješće se, naravno, služi ljudskim načinom izražavanja i slikama. Ali u svojim temeljnim izjavama o stvaranju čovjeka ono je potpuno sukladno sa suvremenim spoznajama na području prirodnih znanosti”, rekao sam. “Ako Vas zanima, ukratko ću Vam objasniti. Zatim ćemo se odmah vratiti prvom čovjeku.”

“Baš me zanima kako ćete mi to opet objasniti.” Gospođa Naumann me malo podrugljivo pogledala. “Stvarno sam znatiželjna. Krenite!”

“Budući da je izvješće o stvaranju nastalo prije više od tri tisuće godina, prirodno je da u njemu ne nalazimo sadašnje znanstvene izraze”, počeo sam. “Kad je Bog načinio prve ljude od ‘praha zemaljskog’, to znači da je uzeo svuda prisutne elemente i preoblikovao ih u novi, viši red. Suvremenim načinom rečeno: stavio je informaciju u materiju.

U međuvremenu su stručnjaci za prirodne znanosti dobro istražili naše nasljedne osobine. Pohranjena količina informacija u genima je golema. Ona je daleko veća od količine podataka što se nalaze u trideset i dva sveska Britanske enciklopedije. Bogu je pošlo za rukom sve to pohraniti u molekulama DNK u našim kromosomima. A one su veoma sićušne.”

“I?” – dodala je izazovno.

“Suvremena informatička znanost, koja se razvila zahvaljujući računalima, uči nas da ni materija ni vrijeme ne mogu stvoriti informaciju. Istina, informacija se uvijek na neki način prenosi na materijalne nosače, na primjer pomoću slova na stranice novina ili knjiga, magnetiziranjem na video-vrpce ili digitalno na DVD-e. Ali jedino informacija može dati informaciju – to ne mogu ni materija ni vrijeme. To bih prikazao dvama primjerima.

Na pjeskovitu žalu valovi ostavljaju uzorak, ali nikad ne ispisuju nijednu riječ – bez obzira koliko dugo čekali. Ali ako na obali nađemo poruku u boci, s pravom smo sigurni da je netko razuman napisao poruku. Ona nije nastala tako što je more bocu dugo vremena bacalo tamo-amo.

Ili ako za računalo posjednemo majmuna, on će tu i tamo doticati tipke na tipkovnici tako da nastane neka

razumljiva riječ, možda čak i kratka rečenica, ali on nikad neće napisati znanstvenu raspravu ili roman, bez obzira koliko ćemo ga dugo pustiti da sjedi za računalom. Kad čitamo nešto duboko misaono, sigurni smo da je to napisao netko inteligentan.”

“Ali kakve to veze ima s biblijskim izvješćem?”

“Današnje znanstveno gledište teorije evolucije jest da su se sva živa bića i ljudi tijekom milijardi godina razvili iz prvobitno nežive materije. Prema tome tvrdi se da su materija i mnogo vremena stvorili strahovito veliku količinu informacija. Međutim to je prema informacijskoj znanosti nemoguće, jer samo informacija može dati informaciju, a izvor informacije mora uvijek posjedovati više informacija nego što ih može dati.

Količina informacije u kromosomima nije nikako mogla nastati slučajno. Znanstvenici su izračunali da je vjerojatnost za to toliko mala kao kad bismo jednu staromodnu slagarnicu u tiskari digli u zrak, a slova bi na zemlju pala tako složena da bi se moglo tiskati cijeli jedan rječnik bez i ijedne pogreške.”²⁴

Ako je u čovjekovim nasljednim osobinama pohranjena golema količina informacija, izvor iz kojeg potječu mora imati još više informacija. A budući da izvor pomoću informacija stvara osobu, on mora, logično gledano, sam biti osoba. Takvu osobu, koja posjeduje više informacija nego svi ljudi zajedno, definiramo kao Boga.

A upravo to nam govori biblijsko izvješće: Bog je u običnu materiju, u elemente koji se nalaze u tlu, unio takav poredak da je nastalo ljudsko tijelo. Da bi oživjelo, darovao mu je zatim životnu snagu.”

Tijekom mog objašnjavanja s njena je lica nestao izraz prkosa. Sad je izgledala gotovo smetena.

“Zar Vas to iznenađuje?”

“Ovo zvuči sasvim razumno”, primijetila je kratko.
“A kako je prema Bibliji bilo dalje s čovjekom?”

---

¹⁸ Postanak 2,7.

¹⁹ Isto.

²⁰ Isto.

²¹ Brojevi 6,6 (Šarić).

²² Postanak 2,7; Izaija 42,5.

²³ Propovjednik 9,5.6.

²⁴ Citat profesora Conklina u Werner Gitt, *Logos oder Chaos*, Hänssler-Verlag, Neuhausen 1980ff., str. 152.

Zabrana u raj

Ljudska sloboda i smrt

“Bog je stvorio vrt, raj, u kojem su ljudi mogli živjeti. Trebali su se množiti i cijelu Zemlju pretvoriti u takav raj.”

“Ali tamo se nalazilo i stablo spoznaje čiji plod ljudi nisu smjeli jesti. Zašto im je to bilo zabranjeno? Uvijek sam to htjela znati. Nije li to bilo ograničavanje njihove slobode?”

“Tako izgleda na prvi pogled. Ali tu se krije mnogo toga. Odgovor na pitanje Zašto je bilo zabranjeno jesti ovaj plod? veoma je važan za naše razumijevanje Boga i našaeg stanja u kojem smo mi ljudi danas.

U Svetom pismu piše kako je u raj u bilo mnogo stabala čiji su plodovi bili vrlo ukusni i koje su Adam i Eva mogli slobodno jesti.²⁵ Usred vrta nalazilo se ‘stablo života’.²⁶ Njegovi su plodovi trebali spriječiti starenje i bolest kod ljudi. Bili su poput tablete za besmrtnost o kojoj znanstvenici i danas sanjaju. Ljudi su trebali jesti s tog stabla kako bi vječno živjeli. Samo sa ‘stabla spoznaje’ nisu smjeli jesti.²⁷

Vjerojatno su plodovi obaju stabala bili slični i vrlo privlačni. Što je trebala biti osnova ponašanja prvih ljudi?”

“Kako to mislite?”

“Kad Vam je Vaša majka nekad znala reći: ‘Učini ovo, ali ne diraj ono!’, što je od Vas očekivala?”

“Poslušnost.”

“Da – ali na osnovi čega?”

“Da joj vjerujem.”

“I prvi ljudi su trebali vjerovati Bogu – imati povjerenje koje vodi poslušnosti. Premda su vidjeli Boga i premda su mogli s Njim razgovarati, nužno je bilo imati povjerenje u Njega. Ali Bog ih nije na to prisiljavao. Mogli su slobodno odlučiti što će učiniti.”

“To je ipak neobična vrst slobode”, prigovorila je moja sugovornica. “Ako se njome služim, bit ću kažnjena smrću.”

“Nije baš tako. To je više nalik na slobodu da možemo skočiti s nebodera. Kad stignete na tlo, mrtvi ste. Je li to kazna?”

“Vi se služite neobičnim usporedbama.”

“Uzmimo drugi primjer. Vjerojatno ste i Vi morali naučiti svog sina da ne dira vruću ploču štednjaka.”

“Svakako, inače bi se opekao.”

“Kako ste ga to naučili?”

“Zaprijetila sam mu da ću ga istući.”

“Zašto ste tako postupili?”

“Zato što još nije razumio što znači opeći se.”

“Kakva je razlika u tome ako mu kažete: ‘Ako diraš ploču štednjaka, opeći ćeš se’ ili ‘Ako diraš ploču štednjaka, istući ću te’?”

“Prvo je samo izjava, a drugo prijetnja.”

“Što najavljujete izjavom?”

“Pa jasno, ono što će se dogoditi.”

“Dakle, točnije rečeno, najavljujete posljedicu postupka koju ne možete spriječiti – osim ako biste bili dovoljno brzi da sinovljevu ruku uhvatite na centimetar iznad ploče štednjaka.”

“U tome sigurno ne bih uspjela.”

“U jednom slučaju najavljujete neizbježnu posljedicu, a u drugome samovoljnu kaznu, jer udarce biste mogli i izostaviti. S čime se može usporediti Božja najava kad je Adamu i Evi rekao da će umrijeti ako jedu sa ‘stabla spoznaje dobra i zla’?”

“Na što ciljate?”

“Polazimo od činjenice da je Bog ljudima dao život”, objasnio sam. “On je izvor života i On ga održava pomoću ‘životnog daha’.²⁸ Ali što se događa ako se odvojimo od Boga?”

“Još uvijek ne razumijem na što ciljate.”

“Kad noću ugasiš svjetlo u sobi, što ostaje?”

“Naravno, mrak.”

“Imate li u svom stanu prekidač za mrak?”

“Pa nemam; imam samo prekidače za svjetlo, a nikakve ‘prekidače za mrak’.” Nasmijala se.

“Nemam ih ni ja”, rekao sam s osmijehom. “Kad se svjetlo ugasi, ostaje samo mrak. Što ostaje kad se odvojimo od izvora svjetla?”

“U konačnici smrt”, odgovorila je polako.

“Da, to ni sam Bog ne može spriječiti, jer samo On ima život. Prema tome, Bog nije Adamu i Evi zaprijetio nekom samovoljnom kaznom, nego je samo najavio neizbježnu posljedicu koju ni On nije mogao spriječiti.”

“Ipak”, usprotivila se, “nije u raj morao staviti ‘stablo spoznaje’. Osim toga, oni nisu imali pojma što znači smrt.”

“Je li Vaš mali sin na početku znao što znači opeći prste?”

“Naravno da nije. Ali kasnije je to jednom bolno iskusio.”

“S kojim razlogom je Vaš sin trebao učiniti što ste rekli?”

“Trebao mi je vjerovati.”

“Jeste li mu dali povoda da Vam ne vjeruje?”

“To sam svjesno izbjegavala.”

“Ni Bog nije Adamu i Evi dao povoda za nepovjerenje, ali im je zato dao mnogo razloga da Ga vole. A kad nekoga volim, onda rado činim ono što mu je drago, na primjer ono što me moli ili ono što od mene traži.”

“Ali bilo bi ipak sigurnije da uopće nije bilo tog ‘stabla spoznaje’”, smatrala je gospođa Naumann.

“Naravno, u pravu ste. Što je zapravo Bog htio postići s ovim stablom? Naše praroditelje naljutiti ili iskušati? Ili iza toga postoji nešto drugo?”

“Recite!”

“To i sami možete zaključiti ako uzmete u obzir veliku sliku, naime neslaganje između Boga i Sotone. Dosad smo između ostalog prepoznali dvije činjenice: Svi anđeli na Nebu morali su odlučiti hoće li vjerovati Bogu ili ne i ostati Mu odani ili ne. Iz toga se neminovno javljaju posljedice, s obzirom na to kako Bog mora postupati sa svojim razumnim stvorenjima, a pritom ostati pošten i pravedan.”

“Mislite reći da svi moraju odlučiti hoće li ostati odani Bogu? Je li onda ‘stablo spoznaje’ bila neka vrst ispita da se pokaže na koju stranu će se Adam i Eva opredijeliti?”

“Da. A to je bila poštena i pravedna ponuda i u odnosu na Sotonu, jer su se ljudi mogli odlučiti hoće li ostati na Božjoj strani ili će prijeći na njegovu. Eto tome je služila Božja zabrana da ne jedu sa ‘stabla spoznaje’.”

“Jako dobro smišljeno. O tome na vjeronauku nisam čula ni riječi. Šteta!”

“Ali Bog je pritom imao i mnogo šire namjere. Ovim je stablom prve ljude stalno podsjećao da je vlasnik vrta i cijele Zemlje On, a oni su samo Njegovi upravitelji.²⁹ Sve je pripadalo Bogu; njima nije ništa pripadalo. Na ovaj način im je htio jasno pokazati gdje su granice a time i u njima spriječiti pojavu sebičnosti, kojom je otpočela Sotonina pobuna.”

“To mi je sada jasno.”

“I još nešto: Adam i Eva su bili stvoreni sa savršenim sposobnostima, ali ne i s potpuno razvijenim karakterom. Da bismo mogli razviti karakter, moramo donositi moralne odluke. To su odluke kod kojih se ne radi o tome hoću li pojesti koju naranču, krušku ili bananu, već izbor između dobra i zla, između pravde i nepravde.

Sa ‘stablom spoznaje’ Bog je ljudima dao mogućnost takvih opredjeljenja. S vremenom su na ovaj način mogli razviti svoj karakter – a ne sagriješiti – sve dok zlo za njih više ne bi imalo nikakvu privlačnost.”

“Bi li to stvarno bilo moguće?”

“Svakako. S jedne strane je bilo potrebno da se ljude stavi na kušnju, kao sva razumna stvorenja u svemiru, a s druge je ovo stablo imalo i stvarne pozitivne uloge za ljude”, još sam jednom naglasio jer mi se to činilo važnim.

“Još ne razumijem to s moralnim odlukama”, rekla je s nešto oklijevanja.

Pokušao sam naći neki primjer. Nakon nekoliko trenutaka sjetio sam se jednoga. “Ranije ste mi rekli da imate sina”, počeo sam.

“Da. Sad ima trideset i devet godina. Zašto?”

“Pretpostavimo: vraćamo vrijeme unatrag. Vaš sin ima tek šest godina. Jako ga volite i ne želite da upadne u loše društvo i bude ovisnikom o drogama. Da biste to spriječili, do svog dvadeset i petog rođendana ne smije napustiti stan ili kuću. Podučavate ga kod kuće, zabranjujete mu svaku vezu s vršnjacima i pazite da nikad ne gleda televiziju. Što bi se dogodilo kad navrší dvadeset i pet godina i kad biste ga pustili u stvarni svijet?”

“Bio bi potpuno nesposoban za život.”

“Ne bi li prije krenuo stranputicama zato što je premalo vježbao donositi moralne odluke i razlikovati dobro od zla?”

“Jasno da bi.”

“Ne bi li Vam predbacivao da ste manipulirali s njim i da ste tiranin zato što nikad nije mogao slobodno odlučivati? Ne bi li Vam Vaša rodbina i vlasti isto to predbacivali?”

“Vjerojatno bi mi oduzeli skrbništvo.”

“Zapravo to je ono što je Bog prvim ljudima učinio toliko jednostavnim koliko je bilo moguće. U vrtu je bilo bezbroj stabala s kojih su u svakom trenutku mogli uzeti plod i zadovoljiti želju. Rado bih probao neke od prelijepih stvari kojih je u ono vrijeme bilo u raj. Ponekad naslućujem kako je to bilo kad u južnim zemljama jedem zrelo voće. Adam i Eva uopće nisu ovisili o plodovima sa ‘stabla spoznaje’ – nasuprot plodovima sa ‘stabla života’ koje su trebali i morali jesti.”

“Ali ne razumijem zašto je upravo ‘stablo spoznaje’ bilo zabranjeno? Spoznaja je ipak nešto dobro. Zar Bog nije želio da ljudi uče i postanu mudriji?”

“Želio je, želio. U osnovi se nije radilo o većem znanju već o sasvim posebnoj spoznaji. Ovo stablo se u Svetom pismu uvijek naziva ‘stablo spoznaje dobra i zla’.³⁰ Osim toga, u Bibliji je spoznaja uvijek povezana s iskustvom. Jedenjem ploda ne bi stekli dodatno znanje, već bi na vlastitu tijelu iskusili što je dobro a što zlo. To im je iskustvo Bog želio prištedjeti.”

“Ali očito u tome nije uspio.”

“Nažalost. Sotoni je zapravo uspjelo navesti ljude da jedu ovaj plod.”

“Kako je u tome uspio?”

“Biblija izvješćuje da se kod ‘stabla spoznaje’ jedna zmija obratila Evi i pitala nije li im Bog zabranio jesti sa svih stabala u vrtu.”³¹

“Ah – ona priča o zmiji! Ona jasno pokazuje da Biblija sadrži bajke. Zmija koja govori – gdje toga još ima?”

“Da, uistinu je neobično. Evo nas opet pred važnom dilemom: ili odbacujemo Bibliju kao nevjerodostojnu, jer u njoj nalazimo takve smiješne stvari, ili je dublje istražujemo, oštremo um i otkrivamo za nas veoma važne suvremene istine. Što biste Vi učinili?”

“Glupo pitanje, pa već ste odavno primijetili da me to zanima.”

“Oprostite, molim Vas, pogrešno sam se izrazio. Htio sam Vas pitati trebamo li nastaviti ili biste radije uzeli stanku i malo odspavali.”

“San mi uopće ne dolazi na oči. Ovaj razgovor je u meni stvorio mnoštvo adrenalina. Potpuno sam budna. Ali nešto bih mogla popiti”, rekla je gospođa Nau-

mann jer je upravo u tom trenutku prolazila domaćica zrakoplova s vodom i narančinim sokom. Oboje smo posegnuli za čašom.

---

²⁵ Postanak 2,16.

²⁶ Postanak 2,9.

²⁷ Postanak 2,17.

²⁸ Psalam 36,10; 104,29.

²⁹ Postanak 2,15.

³⁰ Postanak 2,9.17.

³¹ Postanak 3,1.

Promašeni ispit

Pad u grijeh i njegove posljedice

“Krenite, dakle”, ponovno je potaknula razgovor. “Zanima me što ćete opet izvući iz ove bajke.”

“Uopće se ne radi o bajci. Uvjeren sam da uz nekoliko misaonih poticaja sami možete pronaći važne istine.”

“Hajde, pokušajte mi u tome pomoći.” Sada sam bio uvjeren da možemo nastaviti s ovim teškim predmetom. Htio sam joj još ponešto ispričati. A osim toga, ionako nismo raspravili sva pitanja što ih je postavila na početku.

“Jasno je da je Sotona zavodio Evu.³² Gdje se nalazio u toj priči?”

“Možda u zmiji.”

“Dakle, što je učinio?”

“Prerušio se, prikrio.”

“Mogli bismo reći i ovako: upotrijebio je sredstvo ili medij. I onda je zmija progovorila. Što bi to bilo?”

“Bajka; to sam već rekla.”

“A ako se to stvarno dogodilo?”

“Onda bi to bilo čudo.”

“U pravu ste. I što je zmija htjela postići svojim riječima?”

“Ne znam što je zmija rekla.”

“Sada bi nam pomoglo da ovaj tekst pročitamo u Svetom pismu. Na svojim putovanjima uvijek imam

sa sobom malu Bibliju. Svakodnevno čitanje iz nje daje mi snagu i nadu. Oprostite za trenutak!”

Uzeo sam Bibliju iz svojeg kovčega za spise, koji se nalazio u pretincu za prtljagu iznad nas, i otvorio prve stranice.

“Evo, ovdje u Postanku 3. poglavlju nalazimo opis ovog događaja. U prvom retku piše: – Zmija ... reče ženi: ‘Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?’ Vidite, prije toga čitamo da je Bog rekao: ‘Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi.’³³ Što je Sotona ovim posijao?”

“Zašto uvijek postavljate takva pitanja? Jasno mi je što se time mislilo: da je posijao sumnju.”

“Oprostite”, rekao sam. “Htio sam samo biti siguran da jednako mislimo.

Sotona se u ono vrijeme poslužio taktikom kojom se i danas služi. Prvo, on nikad ne nastupa osobno već se služi oruđem, najčešće drugim ljudima. Drugo, on čini čuda da bi privukao pozornost. Primjer tome su navodna javljanja mrtvih na spiritističkim seansama. Treće, on izaziva sumnju u Božju Riječ i sije nepovjerenje. I četvrto, njegov je cilj: svakako nas navesti na neposlušnost Božjim zapovijedima, ne bi li nas prevukao na svoju stranu. Tako gledano, u ovoj naizgled bajkovitoj priči prepoznamo za nas veoma važne suvremene istine.”

“Ovo mi se čini sasvim razumnim.”

“Ovdje čitamo također kako je Sotona pokušao navesti Evu na grijeh – Nato će zmija ženi: ‘Ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.’³⁴ Nisu li to privlačna obećanja:

besmrtnost, veće znanje i biti kao Bog? Čini li Vam se ovo posljednje poznatim?”

“Što želite reći?”

“Ranije sam Vam ispričao kako je Lucifer želio biti kao Bog. Sad je vlastitu pobudu pokušao podmetnuti ljudima.”

“Očito s uspjehom.”

“A sad evo jedne važne činjenice. U ovom izdanju Biblije³⁵ čitatelj ju lako uoči, jer se Božje i zmijine riječi u stupcima nalaze točno nasuprot jedne drugima – Rekao je Bog: ‘Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!’, a zmija je nasuprot tome rekla: ‘Ne, neće te umrijeti!’³⁶ Ovu se laž nije moglo očitije izreći. Ali najdrskije laži su ponekad i najučinkovitije.”

“U drskom laganju moj je muž bio svjetski prvak.” Moja se sugovornica nasmiješila. “Vratimo se Evi, žrtvi i počinitelju.”

“Da. Pred kojim se ona izborom našla?”

“Tko je u pravu.”

“A kako je to mogla saznati?”

“Trebala je isprobati. A u tome je bila njena propast.”

“Tako je. Zapravo, ona nije htjela isprobati. Našla se pred pitanjem komu vjerovati – Bogu ili zmiji? Opet povjerenje ima odlučujuću ulogu. U čemu je zapravo bio Evin grijeh?”

Neko je vrijeme razmišljala: “Bio je to izraz nepovjerenja prema Bogu – ali i sebičnost. A nakon toga Eva nije odmah umrla. Nije li Sotona ipak bio donekle u pravu?”

“Nimalo. Pogledajte još jednom zmijino obećanje. U čemu je ipak imala pravo?”

Gospođa Naumann je još jednom pročitala ovaj redak u mojoj Bibliji. “Ah, da, sa spoznajom zla – ili s njegovim iskustvom kako ste rekli.”

“U čemu je, dakle, bila Sotonina taktika?”

“Pomiješao je istinu s lažju.”

“A to radi sve do danas – i to vrlo uspješno.”

“Polako mi postaje jasno zašto je Biblija za Vas tako zanimljiva knjiga.”

“Ima tu još toga za otkrivanje, jer kod Adama je bilo drukčije. Njega se ovdje isprva ne spominje. On se tek sada pojavljuje i vidi Evu s načetim plodom u ruci. Vjerojatno je ubrzo shvatio što to znači: izgubit će je. Pred kojim se izborom Adam našao?”

“Jesti ili ne? Teška dvojba. Ako ne jede, izgubit će Evu. Ako jede, izgubit će Boga, ali zajedno s Evom. Jadni Adam.” Moja se sugovornica lukavo smiješila.

“Ne krije li se tu prije svega pitanje ljubavi? Koga je Adam više volio: Boga ili Evu? Naravno, ispravno je voljeti svog bračnog druga, ali vjerojatno poznajete najveću zapovijed, kako je Isus navodi.”

“Morate mi pomoći. Koja je to zapovijed?”

“Ljubiti Boga iz svega srca svojega, iz sve duše svoje, iz svega uma svoga i iz sve snage svoje.³⁷ To je najveća zapovijed. Nju je Adam prekršio. Dakle, njegov grijeh je bio u pomanjkanju ljubavi prema Bogu. Prijestup zapovijedi ne jesti od onoga ploda, bio je samo posljedica toga.

Zanimljivo je vidjeti tko je u Novom zavjetu stvarno proglašen odgovornim za stanje u kojem smo se našli zahvaljujući našim praroditeljima. Tko prema Vašem mišljenju snosi veću odgovornost za to?”

“U konačnici to bi bila zmija, ali ...” Jedan trenutak je razmišljala. “... valjda Eva.”

“Imenovan je Adam, jer on nije – kao Eva – bio zaveden,³⁸ on je sasvim svjesno, namjerno sagriješio.

Prema tome, grijeh prvih ljudi bio je u nedostatku povjerenja i u nedostatnoj ljubavi prema Bogu. A i Vi ste vjerojatno sami doživjeli ili imali priliku vidjeti strašne posljedice koje izigrano povjerenje i ljubav mogu imati u braku.”

“Da, mnogi brakovi su se zbog toga raspali.”

“Je li za Vas prihvatljivo da je zbog ovog pada u grijeh, kako ga se najčešće naziva, došlo do potpunog raskida zajednice ljudi s Bogom?”

“Ne, još ne.”

“Nakon nekog teškog raskida ljudi ponekad kažu: ‘Ovaj je čovjek za mene mrtav.’ Kad čovjek više nema zajednice s Bogom, Biblija to naziva ‘duhovnom smrću’. U tom smislu Adam i Eva su stvarno umrli, a u tjelesnom smislu tek kasnije. Time smo došli do neizbježnih posljedica raskinute veze s Bogom.”

“Što bi se dogodilo da Adam i Eva nisu jeli plod s tog stabla? Onda ipak ne bi koristili svoju slobodu.”

“Najbolje bi bilo da su svoju slobodu odlučivanja koristili tako što su vjerovali Bogu, a ne tako što su jeli sa ‘stabla spoznaje’. U tom slučaju ljudi bi još danas živjeli u raju. Onda ne bi bilo nepovjerenja, svađe, ratova, bolesti ni smrti.

Pogledajmo posljedice поближе, jer iz njih se vidi daljnje Božje postupanje da popravi učinjeno zlo. Biblija izvješćuje da su se Adam i Eva sakrili kad ih je Bog posjetio u raju.³⁹ Namjesto ljubavi pojavio se strah. I kad ih je upitao za njihov prijestup, Adam je krivnju

prebacio na Evu, a ona na zmiju. Pritom je zanimljivo kako je to Adam formulirao: ‘Žena koju si stavio uza me’, rekao je Bogu.⁴⁰ Koga je Adam zapravo okrivio?”

“Boga.”

“Upravo tako i mi postupamo: Za ono što smo sami krivi okrivljujemo Boga.”

“Ja to ne činim jer ne vjerujem u Boga.”

Namjerno sam prešao preko ove primjedbe gospođe Naumann. “Kad ljudski propust prouzrokuje neku katastrofu, čujem kako mnogi koji ne vjeruju kažu: ‘Zašto to Bog nije spriječio?’

Ali vratimo se padu u grijeh. Došlo je – a da se ništa drugo nije dogodilo – do nesloge između Adama i Eve. Po tome razumijemo da je zbog njihove neposlušnosti Bogu došlo i do poremećaja u njihovu karakteru te u međusobnoj zajednici.

Ova neposlušnost značila je i kraj života u raj. Rad je donio znoj i muku, pojavila se bol i bolesti.⁴¹ Ljudi su postali smrtni. Svakako poznajete Božje riječi koje se često izgovaraju na pogrebima: ‘Prah si, u prah ćeš se i vratiti.’⁴²”

Moja je sugovornica klimala glavom.

“Adam i Eva su bili istjerani iz raja jer su se pokazali nevjernim upraviteljima. Zabranjen im je bio pristup ‘stablu života’.⁴³ To je zapravo bila milosrdna Božja mjera, jer bi u protivnom grješnici postali besmrtnima.⁴⁴ Biste li željeli vječno živjeti u stanju kakvo danas imamo u svijetu?”

Moja sugovornica se namrštila. Zatim je ustala; prekapala je po svojoj ručnoj torbici i ponovno sjela s paketićem papirnatih maramica u ruci. Zatim je ispuhala nos.

-
- ³² Otkrivenje 12,9.
- ³³ Postanak 2,16.
- ³⁴ Postanak 3,4.5.
- ³⁵ Lutherov prijevod Biblije, džepno izdanje.
- ³⁶ Postanak 2,17; 3,4.
- ³⁷ Marko 12,29.30.
- ³⁸ Rimljanima 5,14; 1. Timoteju 2,14.
- ³⁹ Postanak 3,8.10.
- ⁴⁰ Postanak 3,12.13.
- ⁴¹ Postanak 3,16-18.
- ⁴² Postanak 3,19.
- ⁴³ Postanak 3,23.24.
- ⁴⁴ Postanak 3,22.

Naša druga prilika

Neophodan plan spašavanja

Kad je s tim završila, pogledala je izazovno: “Recite, nije li nepošteno to što svi mi moramo trpjeti zbog Adamove i Evine pogreške i to što smo smrtni?”

“Bog je Stvoritelj i prema tome izvor života”, počeo sam. “Svojom neposlušnošću prvi su se ljudi odvojili od Boga⁴⁵ i time se sami isključili iz ovog izvora. Naša prolaznost je neminovna posljedica ovog odvajanja, jer, naravno, Adam i Eva nisu svojem potomstvu mogli predati ono što sami nisu imali: besmrtnost. Ali su svoju naklonost grijehu i svoje slabosti prenijeli na djecu. To se pokazalo već kod njihova prvog sina Kajina koji je jednog dana iz zavisti ubio svoga brata Abela.”⁴⁶

“Nama baš nije lako zbog Adama i Eve”, ustvrdila je gospođa Naumann.

“Naravno, Bog nas ne smatra odgovornima za one negativnosti koje smo naslijedili rođenjem, ali On nije mogao, niti može, spriječiti da trpimo posljedice pada u grijeh, jer jednostavno ne može ukinuti zakon uzroka i posljedica. U protivnom se više ni na što ne bismo mogli osloniti.

Zamislimo da Bog iznenada ukine silu teže u zrakoplovnoj luci, kako neka starija dama pri padu na stubama ne bi slomila kosti. Svi bi iznenada počeli lebđjeti, a zrakoplovi ne bi mogli pravilno sletjeti jer ih

sila teže ne bi privlačila tlu kao obično. Ovog trenutka mi na um ne dolazi bolji primjer, ali se nadam da ćete razumjeti zašto je zakon uzroka i posljedica veoma važan za život; na njega se možemo osloniti, čak i onda kad su posljedice negativne.”

“Da, to razumijem.”

“Bog je prve ljude jasno upozorio na posljedice neposlušnosti.⁴⁷ Da je posljedice spriječio, više Mu se ne bi moglo vjerovati. Osnova povjerenja bi u najmanju ruku bila oštećena. A Sotona bi svojom laži, da ljudi neće umrijeti, odjednom bio u pravu. Po tome vidimo u kakvoj bi se dvojbi Bog našao da je ukinuo posljedice grijeha potpuno ili u pojedinim slučajevima.”

“O tome, moram razmisliti još jednom, u miru.”

“Kod ovih pitanja nikad ne smijemo izgubiti iz vida veliki okvir u kojem se odigrava ova drama: na sukob između Boga i Sotone. Same Sotonine spletke morale su pokazati kamo na kraju vodi pobuna protiv Boga. Za to mu je trebalo dati dovoljno prilika. Prvi ljudi su odlučili, odnosno opredijelili se za Sotoninu stranu. Zato snose odgovornost i trpe posljedice.

Suština problema jest: ako je htio postići cilj da jednom ponovno ima svemir u kojemu vladaju sklad, ljubav i mir, Bog nije mogao spriječiti ove posljedice. Svakom razumnom stvorenju mora postati jasno kamo vode pobuna i neposlušnost – Biblija to naziva grijehom.”

“Zar to nije već odavno jasno?”

“Da, vjernim anđelima jest. Kad se Sotona pomoću ljudskih oruđa postarao da Isusa Krista, Božjeg Sina, razapne na križ, lojalnim je anđelima otkrio svoj pravi karakter: pokazao se kao ubojica, kako je to Isus rekao,⁴⁸ i to ubojica Boga.

Nakon toga Bog je mogao Sotonu zauvijek prognati s Neba, a da se kod vjernih anđela zbog takva postupka pritom ne pojavi sumnja u Njegovu pravednost. On ga je prognao na Zemlju, jer je samo na njoj našao sljedbenike.”⁴⁹

“Ovo mi izgleda jako neobično”, rekla je moja su-govornica.

“Razumijem. I meni je dugo trebalo dok sam došao do ovih saznanja. Vi se još niste mogli s time pozabaviti. Osim toga ne poznajemo još sve Božje postupke i sve Njegove razloge. Mnogo toga možemo već danas razumjeti, ali ostalo će nam On objasniti na sudu, prigodom ostvarenja plana spasenja.”

“Još uvijek to ne razumijem: Ako je Bog svemoćan i navodno milosrdan, onda je mogao na neki drugi način ostvariti naše spašavanje – odnosno da Krist ne mora biti razapet. Mogao je poslati anđela i jednostavno reći: ‘Preplivajte ovamo. Sve Vam opraštam. Nitko neće biti izgubljen.’ Zašto je Njegov Sin morao umrijeti da bi sve ponovno bilo dobro? To mi nikako ne ide u glavu.”

“Vaše je pitanje sasvim opravdano. Već sam razgovarao s mnogim ljudima kojima je Božje postupanje pri spašavanju također nerazumljivo. Do nedavno ni meni neke stvari nisu bile jasne. Ali onda mi je jedan prijatelj poslao prikaz kojim se služi pri proučavanju Biblije u skupinama da objasni Božje postupanje pri našem spašavanju. Tako sam i sâm uspio povezati neke stvari. Želite li da Vam to objasnim?”

“Molim Vas. I onako ne mogu spavati.” Gospođa Naumann se spustila u sjedalo.

“Teza mog prijatelja jest da Božji postupci pri našem spašavanju neminovno proistječu iz posljedica pada u grijeh. Dosad smo ih već upoznali.

Posljedica, a istovremeno i uzrok našeg jada jest – nedostatak povjerenja i ljubavi prema Bogu. Mjesto su im preuzeli nepovjerenje i sebičnost. Kako bi ljude potaknuo da Mu vjeruju i da Ga zavole, što je Bog morao učiniti?”

“Ha”, rekla je oklijevajući, “morao je pokazati da Mu se ipak može vjerovati i da je dostojan ljubavi. Morao je na neki način obnoviti zajednicu.”

“Da, ali Bog ne može sâm uspostaviti zajednicu s čovjekom. Na tome moraju uznostojati obje strane. Ono što On može jest objaviti da Ga zanima skladan odnos i dokazati nam kako je dostojan povjerenja i ljubavi.

Istodobno je morao Sotoni dati priliku da dokaže svoje tvrdnje a time čovjeku pružiti mogućnost da ih prepozna kao laž. Sotona je morao imati mogućnost očitovati svoj pravi karakter prožet sebičnošću, težnjom za moći i željom za ubijanjem.

Još jedna posljedica pada u grijeh bila je – mi ljudi smo se svjesno ili nesvjesno pridružili Sotoninoj pobuni i bili neposlušni Bogu. Nismo poštovali Njegove zapovijedi. Što Bog može učiniti da to promijeni?”

Moja sugovornica me je zbunjeno pogledala i onda rekla: “Mora ljude navesti na to da se odvrte od Sotone – pretpostavljam.”

“Da, Bog nas mora potaknuti da prestanemo odbacivati Njega i odreći se Sotone; dakle, treba nas navesti da Ga iz ljubavi ponovno poslušamo.”

“Iz ljubavi poslušni?” ponovila je upitno. “Pa to ne ide zajedno. Nije li poslušnost nešto prisilno, suprotno slobodi i ljubavi? Ako nekoga volim i on mene voli, onda neću govoriti o poslušnosti.”

“U pravu ste. Ako nekoga volim, onda ću učiniti sve kako s tom osobom ne bih poremetio sklad. Onda se trudim živjeti i postupati u skladu s njim, jer u tom slučaju postoji slaganje u interesima, ciljevima i vrijednostima.

S druge strane, ne možemo zanemariti da je Bog gospodar svemira i da u Njegovu kraljevstvu vlada red. Ovaj red nazivamo Božjim zakonom. Vi sigurno poznajete Deset zapovijedi.”

“Naravno.”

“One služe zato da nam bude dobro i one nas čuvaju – na primjer, naš život, naš imetak i brak. Zato glase: ‘Ne ubij; ne kradi i ne čini preljuba.’ Ove zapovijedi potječu od dragog i mudrog Stvoritelja koji najbolje zna što može život učiniti sretnim. Zato je, kad je riječ o Bogu, primjereno govoriti o poslušnosti.

Zbog toga vrst moje zajednice s Bogom snažno utječe na moje pobude: mogu Ga se bojati i zato Ga slušati. Ali ako Ga volim i ako Mu vjerujem, onda to pokazujem tako što se ravnám prema Njegovim načelima i uputama.⁵⁰ Isus je jednom prigodom rekao svojim sljedbenicima: ‘Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi.’ I: ‘Vi ste moji prijatelji ako činite što vam zapovijedam.’⁵¹ Isus nije naš drugar već Sin Božji. Budući da je naš Izbavitelj, On je i naš Gospodar kojega trebamo slušati i slijediti.”⁵²

“To mi se više dopada”, rekla je moja sugovornica.

“Pozabavimo se još jednom posljedicom pada u grijeh”, nastavio sam. “Zbog prijestupa Božje izričite zapovijedi prvi su ljudi postali krivi i zaslužili su kaznu. Uostalom, danas svojim vlastitim ponašanjem pokazujemo da nismo postupili bolje od njih, jer i mi

manje-više često i svjesno prestupamo Božje zapovijedi.”

“U pravu ste.”

“Ali meni to sada nije bitno osim da bolje razumijemo Boga u Njegovu postupanju i da Njemu damo za pravo”, rekao sam s osmijehom. “Pitanje glasi: Što bi Bog morao učiniti kako bi ljude oslobodio od njihove krivice?”

“Jednostavno bi im trebao oprostiti.”

“I krivca samo tako ostaviti nekažnjena? To vrijeđa naš osjećaj za pravdu. Ne bi li Sotona odmah optužio Boga da je nepošten? I bio bi u pravu. Dakle, to i nije tako jednostavno. Bog ne može našu krivnju olako pomesti pod tepih. Istina, On jest milosrdan, ali mora biti i pravedan.”

Pogledala me je i namrštila čelo.

“Da bi se zadovoljila pravednost, čovjekovu je krivnju trebalo nekako okajati. Pritom Bog ne može ljude kazniti prema zaslugi – jer onda to znači vječnu smrt – niti smije poništiti ili primijeniti svoje jednom objavljene zakone. Što bismo mislili o Bogu koji najprije zapovijedi daje, a onda ih, kad ih prekršimo, mijenja?”

“Vjerojatno bismo izgubili poštovanje prema Njemu.”

“Još jedan problem je nastao: zbog neposlušnosti, ljudima se i njihov karakter promijenio. Postali su sebični i time izgubili sposobnost življenja u savršenu svemiru. Pred kojim izazovom se Bog sada našao?”

“Ne razumijem to.”

“Naš se karakter mora promijeniti, a da pritom Bog ne manipulira s nama. Upravo je u tome najveća poteškoća: morao je naći način tako promijeniti našu ćud

da ponovno živimo u skladu s Njegovim karakterom i načelima. A pritom Bog ne smije pribjeći prisili niti manipuliranju. To znači: potrebna Mu je spremnost i pristanak svakog pojedinca. Cilj ove unutarnje promjene jest – umjesto iz sebičnosti ponovno postupati iz ljubavi prema Njemu.”

“Zvuči komplicirano. Kako se to može ostvariti?”

“Odmah ćemo o tome. Prije toga trebamo shvatiti još dva zahtjeva pred kojima se Bog našao. Ljudi su postali smrtni i sada su izloženi tjelesnu opadanju, bolesti i smrti. Osim toga izgubili smo i raj. Što Bog mora učiniti ako želi ukloniti ove posljedice pada u grijeh?”

“Svakako mora ljude oživjeti i stvoriti novi raj.”

“Točno. Bog nam mora dati novi život u zdravome tijelu a Zemlju potpuno obnoviti. Kad nam zatim ponovno omogućí pristup ‘stablu života’, onda možemo živjeti vječno.”

“Onda bi sve bilo savršeno”, rekla je gospođa Namumann. “Pred Bogom se stvarno našlo mnogo teških zahtjeva.”

“Nesumnjivo. Na našu sreću Bog je moćni Stvoritelj, veoma mudar. Za Njega svakako nije problem ponovno stvoriti ljude i dati im novi raj. To je već jednom učinio i to može ponovo ostvariti svojom silom. Njemu uopće nije teško dokazati nam da je dostojan povjerenja i ljubavi, jer to je Njegova narav. Međutim, neke od navedenih zahtjeva ne može ostvariti svojom moći.”

“Kako to mislite?”

“Kako navesti buntovno dijete da postane poslušno iz ljubavi? Imate li za to recept?”

“Morali bismo to pokušati s mnogo ljubavi i bodrenja”, smatrala je gospođa Naumann.

“Jamči li to uspjeh?”

“Nažalost ne uvijek!”

“A prisiljavanjem uopće ništa ne postižemo. Time bismo samo nalijevali ulje na vatru buntovnosti, jer prisila izaziva strah.”

“Padom u grijeh je doista nastala zapletena situacija”, rekla je. “Polako počinjem shvaćati da ju ni sâm Bog nije mogao jednostavno riješiti. A kako je onda rješava? Biblija nesumnjivo govori nešto o tome.”

“Svakako. Možda dosta toga znate iz Vašeg vjeronauka.”

“Žao mi je, ali se slabo sjećam toga. Mislite na vječni život?”

“Da, vjerni će jednog dana uskrsnuti i dobiti novo tijelo.⁵³ I onda smiju živjeti na novoj Zemlji na kojoj neće biti muka, boli ni smrti.⁵⁴ A o načinu na koji je Bog okajao čovjekovu krivnju već smo ranije govorili.”

“Sigurno mislite na Isusovo raspeće. Još uvijek ne razumijem zašto je ono bilo nužno.”

“Ovo pitanje još nismo razjasnili. Uzmimo jedan primjer. Vozim automobilom prebrzo, brzinom većom od ograničene i upadam u radarsku kontrolu. Policajac me zaustavlja, traži moje dokumente i želi naplatiti kaznu. Kaznu mi ne može oprostiti, ako bi i htio, jer time bi povrijedio zakon i zanemario svoju dužnost. Ali ako moj prijatelj na suvozačevu sjedištu vadi lisnicu i policajcu da novac za kaznu, onda pravno gledano nisam kažnjen.”

“Ovo je stvarno neobičan primjer.”

“Istina, to se ne događa često – ali bilo bi u redu. Tome

slično je Sin Božji mjesto nas platio kaznu koju smo mi zaslužili.⁵⁵ Zahvaljujući tome, mi smo oslobođeni kazne, jer je priznato temeljno pravilo da se za isti grijeh ne može kazniti dvije osobe, ako je samo jedna počinitelj. U spomenutom slučaju, ako je moj prijatelj već platio kaznu, policajac ne može zahtijevati da je i ja platim.”

“Da, to mi je jasno.”

“Prijedimo na drugo pitanje: Zašto je samo Božji Sin morao platiti kaznu. S pravnog stanovišta ispaštanje mora odgovarati zločinu. Ubojstvo se ne može naplatiti novčanom kaznom. A grijeh božanskih zakona je kardinalni zločin za koji se kažnjava smrću, gubitkom života, i to zauvijek. To ne čujemo rado, ali je istina.

Mi ljudi smo podložni Božjem zakonu. Od nas se s pravom može zahtijevati poslušnost Zakonu. Zato žrtva jednog čovjeka ili anđela nije dostatna da ispašta za sve ljude. To je morao učiniti netko tko je jednakovrijedan Božjem zakonu. Zato je bila nužna žrtva Božjeg Sina. Samo je On, kao zakonodavac,⁵⁶ iznad zakona. Zato Njegovo ispaštanje pokriva krivnju svih ljudi. Da se žrtvovao neki anđeo ili bezgrješan čovjek – premda znamo da takvoga nema – ova bi žrtva bila dovoljna samo za jednog čovjeka.”

Moja sugovornica je zijevnula. “Oprostite. To nije izraz dosade. Samo nastavite. Kad će mi biti dosta, reći ću.”

“To Vas svakako molim. Uostalom ovdje obrađujemo teška pitanja o Bogu.”

“To je i moj dojam.”

“Ali smo dosta toga već objasnili. Još ranije smo zaključili da Bog mora dokazati da je dostojan povjerenja i ljubavi. Upravo je to i učinio.”

“Ali o tome ništa ne znam.”

“Bog je svoju jedinstvenost i vjerodostojnost dokazao pomoću pretkazanja.⁵⁷ Mnoga su se ostvarila u najmanjim pojedinostima. A time što je svoj narod Izrael oslobodio iz Egipta i preko pustinje ga odveo u Obećanu zemlju dokazao je svoju ljubav, vjernost i pouzdanost, jer je to obećao njihovom praocu Abrahamu.”⁵⁸

“Trenutak, molim Vas”, prekinula me gospođa Naumann. “Upravo ste rekli da je Bog objavio pretkazanja koja su se kasnije ostvarila. Možete li to potvrditi kojim primjerom?”

“Vrlo rado. Ali Vam moram nešto ispričati. Budući da pri ruci nemam pregled svih točaka o kojima smo upravo govorili, bojim se da ćete teško moći ponovno slijediti tijek misli. Zato predlažem da prvo objasnim kako je Bog ispunio ostale zahtjeve. Onda ćemo spomenuti nekoliko primjera ispunjenih biblijskih proročanstava.”

“Slažem se.” Uz lukavi osmijeh je dodala: “Ali nemojte zaboraviti.”

“Neću, ne bojte se”, uvjeravao sam je. “O tome rado pričam. – Razgovarali smo o tome kako je Bog očitovao svoju ljubav. To je učinio i tako što je svoga Sina poslao na Zemlju. Sigurno poznajete biblijski tekst: ‘Bog je toliko ljubio svijet da je svog jedinca Sina dao, da nitko tko ga vjeruje ne propadne, već da ima vječni život.’⁵⁹ Božji Sin je postao čovjekom i živio među nama.⁶⁰ Svojom karakterom i postupanjem pokazao je koliko Bog ljubi čovjeka.⁶¹ Čak se radi nas dragovoljno dao razapeti,⁶² jer nas ljubi. Istina, davao Ga je smaknuo, ali On to nije morao dopustiti. Uostalom, bio je Božji Sin i imao je vojsku anđela koje je mogao pozvati u pomoć.⁶³

Uostalom, probleme što su nastali padom ljudi u grijeh Bog je mogao riješiti samo zato što djeluje u timu – kao Otac, Sin i Sveti Duh.”

“Što tu radi Sveti Duh?”

“On je posebno aktivan u rješavanju preostalih problema, na primjer, nastoji nas navesti na poslušnost Njemu iz ljubavi – ili bolje rečeno: potaći nas da naše postupke dragovoljno i rado uskladimo s Njegovim vrijednostima i mjerilima.”⁶⁴

Nasmiješila se kad sam se ispravio.

“Kad zahvaljujući Isusu Kristu shvatimo i iskusi-mo koliko nas Bog ljubi, onda Sveti Duh u nama budi uzvratnu ljubav. Ona nas potiče na poslušnost Bogu.⁶⁵ Kad se povjerimo Kristu, Sveti Duh čini da usvojimo božanska načela i zapovijedi i da po njima živimo.⁶⁶

Osim toga mijenja naš karakter i osposobljava nas da ljubimo bližnje.⁶⁷ Poznato nam je koliko nas ljubav može potaknuti na promjenu naših nazora i ponašanja.

Djelovanjem Svetog Duha Bog nas oslobađa grješ-nih navika.⁶⁸ Tako nas osposobljava za vječni život.”

“Što se tiče toga, imam mnoštvo pitanja”, rekla je moja sugovornica.

“To nije neobično, jer se bavimo predmetom kako osobno doživjeti spasenje”, rekao sam. “Ako se Vaša pitanja odnose na to, predlažem da ih ostavimo po strani i da najprije završimo s ovim predmetom.”

“Da, to je bolje”, složila se. Očito je još nešto htje-la reći; zato sam je upitno pogledao. Nakon nekoliko trenutaka je rekla: “Nisam imala pojma da je sve to toliko sveobuhvatno i višeslojno. U cjelini mi to izgle-da logično i prihvatljivo, ali nisam sigurna da sam sve razumjela.”

“Noćas govorimo stvarno o puno toga i to sve najedanput. Kad s ljudima sustavno proučavam Bibliju, onda ove teške teme obrađujemo u nekoliko sastanaka. Ali rado ću Vam poslati primjerak materijala što mi ga je dao moj prijatelj.⁶⁹ Onda sve to možete, uz odgovarajuće tekstove, još jednom u miru pročitati u svojoj Bibliji. Ako imate pitanja, svakako sam Vam i kasnije na raspolaganju. Istina, putem telefona nisam uvijek dostupan, ali mi možete ostaviti poruku. A telefoniranje danas više nije skupo, posebno ne u Sjedinjenim Američkim Državama gdje živim.”

“Hvala na ponudi! U ovom trenutku mi zuji u glavi.”

“Možda bi bilo bolje načiniti stanku.”

“Ne, ne”, rekla je gospođa Naumann s posebnim naglaskom. “Ovo je sve doista napeto, a i Vi mi želite još nešto ispričati.”

“Prije no što spomenem nekoliko primjera biblijskih proročanstava, volio bih izvući neke zaključke iz zahtjeva pred kojima se Bog našao u vezi s izbaviteljem. Iz njih možemo spoznati zašto nas nije mogao spasiti nitko drugi osim Božjeg Sina koji je postao čovjekom.

Bog ostvaruje svoj plan samo zato što je netko uskočio kao Posrednik. Logično je da taj mora ispuniti određene zahtjeve.

Već smo ranije utvrdili kako Bog mora dokazati da je dostojan povjerenja i ljubavi. To je u prvom redu učinio preko tog Posrednika. Zato je ovaj morao vjerno prikazati Božji karakter i to tako da Ga mi ljudi možemo razumjeti. Iz toga proizlaze dva zahtjeva: Posrednik mora biti jednak Bogu, ali i ljudima, da bismo Ga

mogli razumjeti. Tako je mogao postati naš zastupnik i pobijediti Sotonu na njegovu području vladavine.”

“Da, to ima smisla”, potvrdila je glavom.

“U biti, uzrok naših problema jest to što smo sagriješili. U tome Posrednik nije smio imati udjela: Morao je kao čovjek biti savršeno poslušan i ostati bez grijeha. Morao je dokazati da mi ljudi, zahvaljujući Božjoj sili, možemo biti poslušni, odnosno da možemo živjeti u skladu s Božjom voljom i da nas Sotona ne može prisiliti na grijeseenje. Time postaje jasno da ljudi doista preuzimaju moralnu odgovornost za svoje grijeha sa svim njihovim posljedicama.

O jednom drugom zahtjevu već smo govorili: Posrednik mora na sebe uzeti krivnju svih ljudi i zato podnijeti kaznu. Osim toga treba nas osloboditi od naše povezanosti sa Sotonom i od naših grješnih navika. Dakle, mora biti moćniji od Sotone.

Uz to mora biti kadar osloboditi nas svih posljedica grijeha, a posebno od smrti. To je uvjetovalo da osobno pobijedi smrt, time što će uskrsnuti.

A da bi nas ljude mogao uskrisiti na vječni život i na Zemlji ponovno uspostaviti rajsko stanje, trebao je imati stvaralačke moći. A morao je biti i jednak Bogu.

Još bih jednom ukratko spomenuo ono što se očekuje od ovog Posrednika: Dakle, morao je biti jednak Bogu, ali postati i čovjek,⁷⁰ bezgrješno živjeti i svojom smrću okajati našu krivnju.⁷¹ A onda je morao uskrsnuti i posjedovati stvaralačku moć.⁷²

U čitavu svemiru postoji samo jedan koji je sve to ispunio – Božji Sin koji je u Isusu Kristu postao čovjekom. Zato jedino On dolazi u obzir da bude naš Izbavitelj i Posrednik.⁷³ I zato Mu se možemo s pouzdanjem povjeriti.”

“I kako ovog Posrednika mogu uzeti da posreduje za mene?”

“Ljudska bijeda počela je raskidom njihove zajednice povjerenja i ljubavi prema Bogu. Ovu zajednicu moramo obnoviti. Bog sa svoje strane čini sve što je za to potrebno. On ne očekuje slijepo povjerenje. U Onoga koga poznamo, i kod kojeg smo iskusili da je dostojan povjerenja, možemo s dobrim razlogom imati povjerenje. Zato naša prva i najvažnija zadaća jest – bolje upoznati Isusa Krista, jer time upoznamo i Boga.⁷⁴ Glavni izvor za to su evanđeoska izvješća u Novom zavjetu.

Kad zavolimo Isusa i kad Mu počnemo vjerovati, onda možemo odlučiti prihvatiti Ga kao Spasitelja.⁷⁵ Možemo Mu priznati svoju krivicu i prepustiti Mu svoj slučaj.⁷⁶ Budući da smo mi osobno taj slučaj i da su najveći problemi u nama samima, to znači da sebe i svoj život prepuštamo Njemu. Tako On postaje naš Gospodar kojega slijedimo i čiju volju prihvaćamo ozbiljno.⁷⁷ On će nas onda Svetim Duhom iznutra tako promijeniti da ćemo ostaviti štetne navike i vladati se prema Božjim zapovijedima i načelima.⁷⁸ Ali to će se – kako sam to već rekao – dogoditi iz ljubavi, ako smo Ga doista upoznali i shvatili kako je dostojan sve naše ljubavi.”

Razmišljala je o tome; to sam mogao vidjeti na njezinu napetu licu. Jedno smo vrijeme šutjeli. “Sve što ste mi dosad ispričali ima smisla”, rekla je. “Zvuči logično. Ali kako znati da je sve to istina?”

---

⁷⁵ Izaija 59,2.

⁷⁶ Postanak 4,8.

- ⁴⁷ Postanak 2,17.
- ⁴⁸ Ivan 8,40.44.
- ⁴⁹ Otkrivenje 12,5.7-9; Ivan 12,31.
- ⁵⁰ 1. Ivanova 5,3.
- ⁵¹ Ivan 14,15; 15,14 (Kršćanska sadašnjost).
- ⁵² Luka 6,46.
- ⁵³ 1. Korinćanima 15,21.22.42-44.51-53.
- ⁵⁴ Otkrivenje 21,1.4.
- ⁵⁵ Izaija 53,5.6.
- ⁵⁶ Usporedi Izlazak 20,2 s Juda 4.5 i Jakov 4,12 s Ivan 5,11.
- ⁵⁷ Izaija 46,9-11; 45,21.
- ⁵⁸ Ponovljeni zakon 7,6-8; Postanak 15,13.14.
- ⁵⁹ Ivan 3,16 prema slobodnom prijevodu.
- ⁶⁰ Filipljanima 2,5-7.
- ⁶¹ 1. Ivanova 4,9.10.
- ⁶² Filipljanima 2,8; Ivan 10,17.18.
- ⁶³ Matej 26,53.
- ⁶⁴ Ezekiel 36,26.27.
- ⁶⁵ 1. Ivanova 4,16.19; 5,3.
- ⁶⁶ Hebrejima 8,10.
- ⁶⁷ Galaćanima 5,22.23; 1. Ivanova 4,7.8.
- ⁶⁸ Rimljanima 8,12-14.
- ⁶⁹ U dodatku možete vidjeti gdje ga se može naći.
- ⁷⁰ Ivan 1,1-4; Filipljanima 2,5-8.
- ⁷¹ 2. Korinćanima 5,21; Hebrejima 7,26.27.
- ⁷² Otkrivenje 1,18; 21,1.5; Kološanima 1,15.16.
- ⁷³ Djela 4,12.
- ⁷⁴ Ivan 14,7; 17,3.
- ⁷⁵ Djela 16,30.31.
- ⁷⁶ 1. Ivanova 1,7-9.
- ⁷⁷ Matej 7,21.
- ⁷⁸ Ezekiel 36,26.27.

Zašto imam povjerenja u Bibliju

Primjeri biblijskih proročanstava

“Jedini pouzdani izvor informacija za ove predmete jest Biblija”, rekao sam.

“Čini se da ste uvjereni u pouzdanost Biblije. Oda-kle Vam ova sigurnost? Nije li Biblija knjiga kao svaka druga – napisali su je ljudi; knjiga je s pogreškama i proturječnostima?” Pritom se uspravila na sjedalu i kritički me pogledala.

“Po meni, Biblija prije svega sadrži Božje poru-ke upućene nama ljudima. Nakon pažljiva ispitivanja osvjedočio sam se da je Bog njene pisce potaknuo za-pisati određene događaje, iskustva i Njegove izravne poruke. Pritom im nije diktirao riječi. Zato u Svetom pismu postoje vrlo šaroliki stilovi, ali i nesavršenosti u prikazivanju i izražavanju. Međutim, uvjeren sam da Biblija sadrži informacije od Boga i da je njena vijest pouzdana. Zbog toga se nijedna druga knjiga, potekla iz ljudskog pera, ne može mjeriti s njom.”

“To vjerujete Vi! Ali imate li zato dokaza?”

“Da, čitavu množinu. Mene su posebno osvjedočila proročanstva o budućnosti što ih nalazimo u Bibliji”, objasnio sam. “Pravi Bog tvrdi da je jedini koji može pouzdano pretkazati buduće događaje.⁷⁹ Đavao ili ljudi mogu proreći budućnost samo do mjere do koje sami mogu na nju utjecati ili s njom manipulirati. Na pri-mjer, za mene ne bi bilo neko umijeće proreći da ćemo

sletjeti u Frankfurtu. To će se s velikom vjerojatnošću ostvariti, ali to još ne znači da sam prorok.

Obećao sam Vam da ću spomenuti neka od biblijskih proročanstava. Budući da njihovo ispunjenje danas možemo provjeriti bez imalo sumnje, time imamo dobru potvrdu Božje vjerodostojnosti i natprirodna karaktera Svetog pisma.”

“Zbilja sam znatiželjna.”

“Postoji, na primjer, proročanstvo o gradu Tiru. U davna vremena bio je napredna sredozemna luka; nalazila se u današnjem Libanonu. Tir je bio zavičajno mjesto Feničana koji su razvili trgovinu sve do Atlantskog oceana. Kad je babilonski kralj Nabukodonozor osvojio i razorio Jeruzalem, stanovnici Tira su se nadali koristi od toga.⁸⁰ Bog im je preko proroka Ezekielja najavio da će Nabukodonozor razoriti i njihov grad. Osim toga grad će razvaliti tako što će njegovo kamenje baciti u more i nitko ga nikad više neće sagraditi. Da, ljudi ga više neće moći naći, čak i kad ga budu tražili. Ponekad se pitam bi li Ezekiel to bez oklijevanja napisao da je poznao današnje arheološke metode.”

“Zar to zbilja tako piše?”

“Evo, pročitajte sami neke retke.” Otvorio sam u svojoj Bibliji Ezekielovu knjigu, dvadeset šesto poglavlje. “Ovo proročanstvo obuhvaća čitavo jedno poglavlje. Pokazat ću Vam najznačajnije iskaze.” Prstom sam prvo pokazao na treći i četvrti redak: “Stoga ovako govori Jahve Gospod: ‘Evo me protiv tebe, Tire, dići ću na te silne narode, kao što more valove diže! Porušit će zidine tirske i razoriti sve kule njegove. A ja ću mu i prašinu pomesti, načinit’ od njega pećinu голу!’”

“Uz to Bog izričito spominje Nabukodonozora i objašnjava kako će osvojiti grad Tir.” Pokazao sam na ulomak od sedmog do devetog retka: “Evo, ja ću dovesti sa sjevera Nabukodonozora, babilonskoga kralja, kralja nad kraljevima, s konjima i s kolima i s konjanicima, i velikim mnoštvom narodâ. Tvoje gradove na kopnu on će uništiti mačem. Podignut će protiv tebe opsadne kule, iskopat će protiv tebe opkope i postaviti će protiv tebe štitove. Namjestiti će zidodere protiv tvojih zidova i razvaliti će tvoje kule svojim željeznim kukama.” (Šarić)

Kad sam zaključio da je gospođa Naumann to pročitala, rekao sam: “Uz to nalazimo u proročanstvu značajnu promjenu sa on – misli se na Nabukodonozora – na oni, što je vidljivo u izvorniku. Pročitao sam dvanaesti i četrnaesti redak: “Poplijenit će tvoje bogatstvo, uzet će sa sobom kao plijen tvoja trgovačka dobra, razvaliti će tvoje zidove i sjajne će tvoje palače razoriti. Građevno tvoje kamenje, tvoje drvo i ruševine pobacati će u vodu. ... Učiniti ću od tebe gol kamen; biti ćeš suho mjesto za ribarske mreže. Nikad više nećeš biti sazidan.” (Šarić)

Onda sam pokazao dvadeset i prvi redak: “Ovdje na kraju možete pročitati proročanstvo da Tir više neće biti moguće naći: ‘Predat ću te strahovitoj propasti. Ne ćeš više biti; tražit će te i ne će te više naći do vijeka, govori svemogući Gospodin.’ (Šarić)”

“I kako se sve to ostvarilo?”

“Ubrzo nakon ove Ezekielove objave Nabukodonozor je 587. godine prije Krista svojom vojskom opsjeo Tir. Stanovnike to nije uplašilo, jer su mogli pobjeći na otočić pred gradom. Ondje su bila lučka po-

strojenja koja su podvodnim branama bila učinkovito zaštićena od neprijateljskih ratnih brodova. Osim toga, na otočiću su bila skladišta sa zalihama dostatnim za slučaj opsade. Zato je Nabukodonozor mogao osvojiti i razoriti grad na kopnu, ali ne i ovaj otok. Sklopljen je mir i grad je ponovno izgrađen jer su, zahvaljujući trgovini, Feničani bili vrlo bogati.”

“Dakle proročanstvo se ipak nije ispunilo.”

“U pravu ste, još nije. Ostvario ga je Aleksandar Veliki tek 250 godina kasnije. Na svom osvajačkom pohodu stigao je do Tira. Međutim, stanovnici se nisu htjeli predati pa su se, kako se moglo pretpostaviti, povukli na otok. Ali genijalni vojskovođa Aleksandar smislio je plan da grad do posljednjeg kamena očisti pa je sagrađio šesto metara dug i šezdeset metara širok nasip do otoka. Za to je uporabio sav raspoloživi materijal grada Tira, i – kako je Ezekiel prorekao – sve razvaline bacio u more.

Grad nikad više nije sagrađen. Od nasipa je vremenom nastao poluotok. Na njemu se danas nalazi ribarsko selo. Tamo stvarno prostiru mreže i suše ih. Ali danas više nitko ne zna gdje se na kopnu točno nalazio drevni grad Tir. Arheolozi nisu našli nikakve ostatke, osim dijelova vodovoda koji je grad opskrbljivao vodom.⁸¹ Sve se ostvarilo onako kako je Bog prorekao.”

“Ovo je doista dojmljivo”, rekla je moja sugovornica. “Znate li i za druge primjere?”

“Svakako. Prije no što se našao na vrhuncu slave, za poznati grad Babilon je prorečeno da jednog dana više neće biti nastanjen; premda se nalazio u plodnu kraju uz rijeku Eufrat, u njegovim će se ruševinama nastaniti pustinjske životinje.⁸² Istina, Babilon je po-

stojao još nekoliko stotina godina, ali je onda napušten i pokopan pod pustinjskim pijeskom. Preko tisuću godina nitko nije znao gdje se nalazio. Arheolozi su tek koncem 19. stoljeća iskopali ruševine koje su mogli identificirati kao Babilon. Na tom mjestu danas nitko ne živi osim čuvara muzeja.⁸³ Tek su nakon iskopavanja pustinjske životinje tu ponovno mogle naći zaklon. Tako se Božje proročanstvo doslovno ispunjava i nakon 2.500 godina.”

“Ali kad se kopalo, tamo je ipak bilo ljudi”, umiješala se gospođa Naumann.

“Tamo nisu stanovali. Na području starog Babilona nema naselja. Jedan drugi značajni primjer jest Isusovo proročanstvo o prekrasnom jeruzalemskom Hramu. On je najavio da će Hram biti razoren i da neće ostati ni kamen na kamenu;⁸⁴ svojim sljedbenicima je savjetovao da grad hitno napuste kad ga opkoli vojska.⁸⁵

Židovski povjesničar Josip Flavije izvješćuje o tragediji kad je rimska vojska razorila Hram. To se dogodilo 70. godine po Kristu, nepunih četrdeset godina nakon Isusova proročanstva.

Nakon duge opsade, rimska se vojska iznenada povukla. Mnogi su to smatrali zamkom pa nisu iskoristili priliku za bijeg. Ali za kršćane, koji su se sjetili Isusovih riječi, to je bio prorečeni znak. Nijedan kršćanin nije izgubio život prigodom opsade Jeruzalema.”

Moja sugovornica je šutjela neko vrijeme. “Mogu li o tome negdje čitati?”

“Ovo ćete proročanstvo naći u Evandjelju po Mateju, u 24. poglavlju i u Evandjelju po Luki, u 21. poglavlju. Ispunjenje je opisao povjesničar Josip Flavije, koji je živio u ono vrijeme, u svojoj knjizi Judejski ratovi.

Ove primjere ćete naći u knjigama koje se bave biblijskim proročanstvima i rezultatima istraživanja povijesti i arheologije, a koje potvrđuju njihovo ispunjenje.

Uostalom, oko tristo godina kasnije pokušalo se opovrgnuti Isusovo proročanstvo. Rimski car Julije odlučio je ponovno izgraditi jeruzalemski Hram. Unatoč ujedinjenim naporima Židova i rimskog cara pothvat je propao. Povjesničar Edward Gibbon izvješćuje da su iz zemlje izbile vatrene kugle i opržile radnike.⁸⁶ Ljudi su bili prisiljeni prekinuti radove. Ako se to i nije tako dogodilo, ostaje činjenica da Hram sve do sada nije sagrađen. Stoljećima na njegovu mjestu stoji Omarova džamija, Dom na stijeni. To je drugo po važnosti sveto mjesto islama. Dakle, na obnovu Hrama se više ne može računati. Takav bi pokušaj izazvao rat.”

“U to nema sumnje. Ali za sva ova proročanstva nikad prije nisam čula. To ne razumijem. Znete li još koji primjer?”

“Najdojmljiviji primjer za ispunjenje biblijskih pretkazivanja jesu proročanstva o Isusu Kristu. Razni starozavjetni proroci stoljećima prije Isusova dolaska proricali su o Mesiji – Izbavitelju. Postoje točni podaci o mjestu Njegova rođenja; okolnostima pri rođenju; načinu Njegove službe; okolnostima vezanim uz Njegovu smrt te o Njegovu uskrsnuću od mrtvih. Postoje i točni podaci o vremenu Njegova javnog nastupa i Njegove žrtvene smrti.⁸⁷

Vjerojatno znate da su se ubrzo nakon Isusova rođenja pojavili mudraci s Istoka da Mu se poklone i predaju darove. Kad su stigli u Jeruzalem, raspitivali su se gdje mogu naći novorođenog židovskog kralja. Ali u

gradu nitko nije znao za Njega. Kralj Herod je sazvao pismoznance i pitao ih gdje se treba roditi Mesija. Oni su spomenuli Betlehem, jer je prorok Mihej 600 godina ranije preokao da će Izraelov Gospodin doći iz Betlehema.⁸⁸ Iskazi mudraca i pismoznanaca očito su bili uvjerljivi da je Herod kasnije zapovjedio da se pobiju sva mala djeca u Betlehemu, nakon što mu mudraci nisu javili – kako je tražio – o djetetu koje su našli u Betlehemu.⁸⁹ Time je želio ukloniti suparnika. Zašto bi Herod zapovjedio poduzimanje takve grozne mjere da nije vjerovao u pouzdanost proročanstva?”

Gospođa Naumann me zamišljeno pogledala.

“Uostalom”, nastavio sam, “Bog je preko Izaije stoljećima ranije najavio da će Spasitelj biti zlostavljan i da će Ga ubiti radi naših grijeha. Trebao je biti pogreben u grobu bogataša i zatim uskrsnuti.⁹⁰ U dvadeset sedmom Psalmu prorečen je i način Mesijine smrti – razapinjanjem, iako je ono izmišljeno tek stotinama godina kasnije.”⁹¹

“Kada je živio Izaija?”

“U sedmom stoljeću prije Krista.”

“Nisu li Isusovi sljedbenici ta proročanstva mogli prilagoditi poslije Njegove smrti?”

“Nikako. Godine 1947. u špiljama kod Mrtvog mora nađeni su rukopisi cijele Izaijine knjige i dijelovi drugih knjiga Starog zavjeta, koji, dokazano je, potječu iz drugog stoljeća prije Krista. Oni se savršeno slažu s tekstom u našim današnjim Biblijama.

Osim toga na ispunjenje većine proročanstva nisu mogli utjecati ni učenici ni Isus. Njega su razapele židovske vođe, a razapinjanje je naredio rimski upravitelj Poncije Pilat.

Mene se posebno doima: prorečeno je čak i to da će Isus biti izdan za trideset srebrnjaka.⁹² Veliki svećenici koji su Judi isplatili taj novac, svakako su posljednji koji bi imali interesa pridonijeti vjerodostojnosti Isusa iz Nazareta.”

“To sve zvuči dojmljivo, ali smatram da se točnost Biblije ne može dokazivati dokazima iz Biblije”, dobacila je gospođa Naumann.

“U pravu ste. Ali da je Isus činio čuda i da Ga je Pilat dao razapeti povijesno je potvrđeno.⁹³ Budući da su važne dijelove ove slagalice potvrdili neovisni izvori, vjerujem i ostatku ovog izvješća.”

“To je prihvatljivo.”

“Kakav zaključak možemo izvesti iz navedenih primjera ispunjenih proročanstava?” Uпитno sam je pogledao.

Neko je vrijeme razmišljala, a onda polako rekla: “Čini se da je Biblija stvarno posebna knjiga. Ako je s proročanstvima i ispunjenjima sve tako, onda je to u najmanju ruku vrlo tajanstveno. Ne mogu si to objasniti. Do kakvog ste zaključka došli Vi?”

“Budući da osim Boga nitko od ljudi ne poznaje budućnost”, odgovorio sam, “iz toga zaključujem da se On objavio u Bibliji i da je dostojan povjerenja, jer prorečeno se ispunilo. Zato Mu vjerujem i oslanjam se na iskaze u Bibliji.

Ako su se mnoga proročanstva već dokazano ispunila, onda je za mene logično da će se ispuniti i proročanstva koja se odnose na budućnost.”⁹⁴

“Koja, na primjer?”

“Prije svega ona o ponovnom dolasku Isusa Krista, o uskrsnuću mrtvih, o sudu i stvaranju nove, savršene

Zemlje oslobođene patnje i smrti. Za mene iz svega proizlazi da će se sve to ostvariti.”

“Kako to?”

Ako Bog svoju vjerodostojnost čini ovisnom o pretkazivanju budućih događaja, i ako je često dokazao njihovo ispunjenje, onda mogu s pravom očekivati da će se ispuniti i ona proročanstva koja se odnose na našu budućnost.”

Pogledala me s posebnom pozornošću.

---

⁷⁹ Izaija 46,9-11.

⁸⁰ Ezekiel 26,2.

⁸¹ Siegfried Horn, *Auf den Spuren alter Völker*, str. 239-247.

⁸² Izaija 13,19-22.

⁸³ Siegfried Horn, *Isto*, str. 47-53.

⁸⁴ Matej 24,1.2; Luka 21,5.6.

⁸⁵ Luka 21,20.22.

⁸⁶ U *History of the Decline and Fall of the Roman Empire*, 23. poglavlje (dostupno na Internetu).

⁸⁷ Mihej 5,1; Izaija 7,14; 9,1.2; 53,2-12; 61,1-3; Daniel 9,24-27.

⁸⁸ Matej 2,1-6; Mihej 5,1.2.

⁸⁹ Matej 2,8.12.16.

⁹⁰ Izaija 53,7.9.

⁹¹ Psalam 22,17-19.

⁹² Zaharija 11,12.13; Matej 26,14-16; 27,3-10.

⁹³ Josip Flavije, *Starine*, XVIII, 3.3; Kornelije Tacit, *Anali* XV, 44.

(Prijevod oba izvora na engleskom jeziku dostupan na internetu.)

⁹⁴ 2. Petrova 1,19-21.

Može li se voljeti Boga mučitelja?

Zabluda o paklu

“Da znate”, rekla je nakon kratke stanke, “zamisao postojanja pakla me jako strašila u djetinjstvu. Kad god bih nešto zabrljala, mislila sam da ću se zato pržiti u paklu.” Nasmijala se.

“To je jedan od glavnih razloga što ljudi odbacuju Boga”, rekao sam. “Jasno mi je da ne možete vjerovati u Boga koji je okrutan. Kako mogu voljeti Boga koji me baca u razbuktalu vatru i onda još koristi svoju moć održavanja života ne bi li mi produžio muke. U takvom slučaju se s pravom grozimo od Boga – i strašimo. A ne možemo istovremeno i strašiti Ga se i cijelim srcem voljeti Ga.”⁹⁵

“Da, ali zar Biblija ne piše o paklu? Neće li Bog jednom održati sud i ljude kazniti?”

“To Biblija svakako kaže. Ali moramo dobro razumjeti kako se to događa, kako ne bismo stekli pogrešnu sliku o Bogu. U Svetom pismu se, istina, govori o vječnom ognju kojim će biti uništeni đavao, demoni i svi koji se ne budu spasili.⁹⁶ Ali nikako neće biti vječnog mučenja izgubljenih.”

Moja sugovornica me iznenađeno pogledala. “Stvarno ne?”

“U Bibliji višeput stoji da je sâm Bog oganj koji proždire.⁹⁷ Time se misli na Božju slavu koja na grešne ljude djeluje kao uništavajuća vatra.”

“Kako se to onda zbiva?”

“Bog posjeduje nevjerojatno snažno zračenje ili slavu, rečeno drugim riječima. Tko s Njim nije u skladu, ono je za njega nepodnošljivo. Zato Biblija naglašava da mi ljudi danas ne možemo podnijeti Njegovu neposrednu nazočnost,⁹⁸ premda On čezne za zajedništvom s nama. Mi bismo, slikovito rečeno, izgorjeli ili isparili.”

“Dakle, ipak se trebamo bojati Boga, jer nas On uništava”, javila se gospođa Naumann.

“Tko nema čist odnos s Bogom, svakako će se bojati i treba Ga se bojati. Tako je to već bilo kod Adama i Eve.⁹⁹ Samo ljubav prema Bogu može odagnati taj strah.¹⁰⁰ Kad Ga volimo, onda Ga se ne moramo bojati, jer nas On i želi i može spasiti. Tko je uspostavio sklad s Bogom, ne mora Ga se bojati niti se strašiti Njegove slave. U protivnom, spašeni na novoj Zemlji ne bi mogli podnijeti Njegovu nazočnost. Ali Biblija kaže da će oni vidjeti Boga i Krista onakvima kakvi stvarno jesu.”¹⁰¹

“O novoj Zemlji imam još pitanja”, dodala je moja sugovornica.

“O njima možemo odmah razgovarati čim raščistimo pitanje kako će izgubljeni završiti život.

Uništavajuće djelovanje Božje slave doživjet će već prigodom Isusova ponovnog dolaska.¹⁰² Svojim je učenicima najavio da će se vratiti na Zemlju okružen božanskom slavom.¹⁰³ Vjerni Isusovi sljedbenici, koji će tada biti živi, preobrazit će se, a umrli vjernici će uskrsnuti. Svi zajedno bit će uzeti na Nebo.¹⁰⁴

Ali drugi ljudi, koji s Kristom nisu uspostavili odnos povjerenja i ljubavi, svakako će izginuti, jer neće moći podnijeti Njegovu slavu. Umrijet će.

Možda Vam sljedeći primjer može pomoći da ovo bolje razumijete. Najveći poznati izvor energije jest atomska energija. Mnogo dobra možemo s njom polučiti; na primjer, možemo dobiti električnu struju ili pokretati brodove. Ali ako smo bez zaštite izloženi radioaktivnom zračenju, svakako ćemo umrijeti. Dakle, pri smrti izgubljenih radi se o tragičnoj posljedici spajanja ljudske grješnosti i Božjeg zračenja, odnosno Njegove slave. A budući da je Bog vječan, govori se o ‘vječnoj’ vatri.”¹⁰⁵

“Dakle, Bog ni u kom slučaju ne uništava ljude namjerno”, zaključila je gospođa Naumann.

“Da i ne”, ograničio sam se. “Ponekad se u prošlosti Bog umiješao i učinio da zli ljudi umru, kako ne bi dulje negativno utjecali na druge. To se dogodilo prigodom Potopa, u Sodomi i Gomori i s nekim neprijateljima izraelskog naroda.¹⁰⁶ Ali Bog će svim ljudima ponovno dati život.¹⁰⁷ Jednom će On sve uskrisiti – i one koji će umrijeti pri Kristovu ponovnom dolasku, jer nisu mogli podnijeti Njegovu slavu. Ali to će se dogoditi tek pri uskrsnuću za sud.”¹⁰⁸

“I što će se onda dogoditi?”

“Tada će se održati posljednji sud. Bog će svim ljudima, koji s Njim nisu raščistili račune, pokazati na koji su način odbili Njegovu ponudu spašavanja i u čemu je njihova krivnja – dakle, zašto ih čeka propast. Kad bude objasnio svoju presudu, ponovno će pokazati svu svoju slavu. Ona će svakog čovjeka zauvijek uništiti. Ali ovaj čin ne traje vječno. Jedino su mu posljedice vječne. Svi koji nisu raščistili račune s Bogom zauvijek će ostati mrtvi.”

“A što je onda s paklom?” gospođa Naumann je htjela znati. “Idu li ... – kako ih nazvati?”

“Najbolje odgovara: izgubljeni.”

“Idu li izgubljeni nakon toga u pakao?”

“Ne. U uobičajenom smislu uopće nema pakla u kojem će izgubljeni trpjeti vječne muke. To je katolička predaja.”

“Zar o tome stvarno ne postoji ništa u Bibliji?”

“U tom pogledu može se pogrešno razumjeti neke biblijske tekstove koji najčešće na slikoviti način prikazuju sudbinu izgubljenih.¹⁰⁹ Biblijski pisci ponekad su koristili drastične izraze, jer su se s različitim pobudama trebali obratiti ljudima. Ima onih koji sređuju svoj odnos s Bogom zato što Ga se boje i onda otkriju da je Bog pun ljubavi i da Ga se uopće ne trebaju bojati.

Ono u čemu je Biblija očito jasna jest: izgubljeni neće vječno trpjeti muke.¹¹⁰ U Otkrivenju 20. poglavlju, na primjer, piše: “Ali oganj siđe s neba te ih proguta.”¹¹¹ Ovaj oganj je – kako smo već spomenuli – Božja slava.¹¹² Budući da izgubljeni nisu u skladu s Bogom, oni je ne mogu podnijeti pa zauvijek umiru.

Oni koji su se posebno protivili Bogu, najduže će se opirati Božjoj slavi i zbog toga najduže patiti. Iz toga slijedi da će Sotona, što je i pravedno, najduže trpjeti. Ali i on će na kraju biti uništen Božjom slavom.”

Moja sugovornica je neko vrijeme razmišljala o rečenome. “Ovako kako Vi to predstavljate, mogu sasvim dobro prihvatiti. Upravo sam pomislila: Kad bi izgubljeni stvarno trpjeli vječne muke, onda bi pakao postojao istovremeno s novim rajem. Na novoj Zemlji ne bismo mogli uživati u vječnom životu kad bi pored nas naši rođaci ili prijatelji trpjeli paklene muke. To bi onda bilo mučilište u raj.”

“U pravu ste. I kako bi sve to bilo u skladu s Božjim karakterom ljubavi? To je za mene najjači dokaz”, objasnio sam. “U posljednje vrijeme sam postao jako skeptičan prema svim objašnjenjima i tumačenjima Biblije koja prikazuju Boga u lošem svjetlu. Kad sam nakon toga istraživao u Bibliji i razmišljao, najčešće sam našao bolje objašnjenje.”

“Mene još uvijek zaokuplja pitanje: Trebam li se Boga strašiti ili ne?” Gospođa Naumann me pogledala s očekivanjem.

Razmišljao sam trenutak kako bih joj to na najbolji način rekao. “Od Boga svakako ne, ali od posljedica da, ako prije svoje smrti ne raščistite račune s Njim. Kad se preko Krista pomirimo s Bogom i time uspostavimo sklad, onda nakon uskrsnuća možemo opstati u Božjoj nazočnosti i radovati se vječnu životu.”

---

⁹⁵ 1. Ivanova 4,18.

⁹⁶ Matej 25,41; Otkrivenje 20,10.

⁹⁷ Izlazak 24,17; Ponovljeni zakon 4,24; Hebrejima 12,29.

⁹⁸ Izlazak 33,18.20; 1. Timoteju 6,16.

⁹⁹ Postanak 3,10.

¹⁰⁰ 1. Ivanova 4,18.

¹⁰¹ 1. Ivanova 3,2.

¹⁰² 2. Solunjanima 1,6-9.

¹⁰³ Matej 16,27; 24,30; 25,31.

¹⁰⁴ Ivan 14,3; Matej 24,31; 1. Solunjanima 4,15-17.

¹⁰⁵ Izaija 33,14; Matej 25,41.

¹⁰⁶ Postanak 7,17.21-23; 19,24.25; Izlazak 14,26-28; 2. o Kraljevima 19,35.

¹⁰⁷ 1. Korinćanima 15,22-24.

¹⁰⁸ Ivan 5,28.29; 2. Korinćanima 5,10.

¹⁰⁹ Matej 13,41.42; 25,41.46; Otkrivenje 20,10.

¹¹⁰ Malahija 3,18; 4,1.3 (neka izdanja 3,18.19.21).

¹¹¹ Otkrivenje 20,9.

¹¹² Izaija 33,14.

Više od estetske kirurgije

Uskrsnuće onih koji vjeruju

Neko je vrijeme šutjela. Činilo se da su odgovorom na jedno pitanje nastajala nova pitanja. Takvo pitanje je sada postavila: “Prije ste govorili o uskrsnuću mrtvih. Kako si to trebam predočiti? Oni neće samo okolo lebdjeti kao duhovna bića – ili će biti drukčije?”

“Ne, neće. Kad se Isus poslije uskrsnuća javio svojim učenicima, pozvao ih je da Ga opipaju kako bi spoznali da nije duh. S njima je i jeo ne bi li im dokazao da je još uvijek osoba od mesa i krvi.”¹¹³

“Kao ranije?”

“Da. To, uostalom, pokazuje koliko je velika bila Njegova ljubav prema nama. Kad je kao beba došao na ovaj svijet, zauvijek se povezao s nama ljudima. I dok je sada na Nebu na prijestolju pored Oca kao naš Posrednik, On još uvijek ima svoj ljudski lik.”¹¹⁴

“Ali ne razumijem kako će se to dogoditi kod uskrsnuća nas ljudi.”

Neko sam vrijeme razmišljao, ali mi nije nikako dolazilo na um kako to predočiti. Onda sam rekao: “Neke televizije nude ženama s uočljivim tjelesnim nedostacima besplatne operacije estetske kirurgije, pod uvjetom da na televiziji smiju pokazati promjene.”

“Da, čitala sam o tome, ali si to nikad nisam pogledala.”

“Gledao sam neplanski jednu takvu emisiju. Na kraju je pokazano kako je rezultat prikazan obitelji.

Svi su bili do suza ganuti nevjerojatnom promjenom žene. Gledatelji su mogli vidjeti usporedo kakva je ona bila prije operacije i kakva poslije. Doista je bilo dojmljivo.

Ali ova velika promjena ni izdaleka nije ono što će se dogoditi pri uskrsnuću kršćana. Istina, uskrsnuće je uobičajeni pojam za ovu promjenu i on je primjeren Isusovu uskrsnuću nakon smrti, ali kad se radi o spašenim vjernicima, primjerenije bi bilo govoriti o novom stvaranju, jer oni od Boga primaju posve novo tijelo.”¹¹⁵

“Hoće li ono biti slično ovom našem današnjem tijelu ili će biti potpuno drukčije?”

“Apostol Pavao je pisao da će ljudi nakon uskrsnuća biti slični Kristu.¹¹⁶ Imat će savršeno tijelo kao Adam i Eva u raj. Pritom će najbolje od svega biti: tko je bio bolestan, nemoćan ili ružan, sad će biti zdrav i lijep i u punoj ljudskoj snazi.

Osim toga moći ćemo mnoge od svojih dragih zagrliti i slaviti susret s mnogim prijateljima i prijateljicama.”

“Hoće li biti moguće međusobno se prepoznati ako smo umrli u starosti i onda se promijenili u mlade i naočite?”

“Možda će za prepoznavanje nekih trebati nešto vremena, kao što to biva kad nekoga dugo nismo vidjeli. Budući da će Bog obnoviti osobnost uskrslih, ona će se odraziti u karakterističnim crtama lica koje ćemo prepoznati.”

“Vi ste zanesenjak”, izbilo je iz gospođe Naumann. “Oprostite, ali ja u to ne mogu vjerovati. Kako bi to bilo moguće? Kad netko nekoliko stotina ili čak tisuća

godina leži u zemlji, od njega više ničega nije ostalo. Potpuno je istrunuo i njegovi se djelići nalaze u nečem drugom. Kako onda može oživjeti i postati ista osoba iz prošlosti? To nije moguće!”

“Sasvim ste u pravu. Čisto ljudski gledano, to je nemoguće – kao što je Bogu bilo nemoguće stvoriti prve ljude. Ali On je to očito učinio, inače nas ne bi bilo. Ako ih je mogao načiniti iz neorganizirane materije, onda može spašenima stvoriti potpuno nova tijela i dati im osobnost što su je razvili za ovog života. On u tome uopće ne ovisi o djelićima iz kojih se danas sastojimo. Koje djeliće bi uopće trebao uzeti? Biolozi kažu da se svi djelići ljudskog tijela izmjenjuju svakih nekoliko godina.

Mi današnji ljudi u stanju smo našim tehničkim mogućnostima pohraniti goleme količine podataka i učiniti najneobičnije stvari. Sjetite se klonirane ovce Dolly: nasljedna materija jedne jedine stanice dovoljna je za nastanak gotovo identične životinje. A Bog može i mnogo više od toga. On može u svom ‘mozgu’ pohraniti sve potrebne podatke o čovjeku koji je nekoć živio. A kao Stvoritelj nema problema ponovno stvoriti svakog pojedinca. Sve što treba jest: informacija o osobi, a ne njeni dijelovi. Zapravo se radi o novom stvaranju,¹¹⁷ a ne o uskrsnuću na vječni život”, još sam jednom naglasio.

---

¹¹³ Luka 24,39-43.

¹¹⁴ 1. Timoteju 2,5.6.

¹¹⁵ 1. Korinćanima 15,35.38.

¹¹⁶ Filipljanima 3,21.

¹¹⁷ Otkrivenje 21,5.

Cunami pogađa Hilo

Kristov ponovni dolazak

“A kada se ovo – kako da to kažem?”

“Kršćani to prema Bibliji nazivaju uskrsnućem.”

“Kada se treba dogoditi to uskrsnuće?”

“Kad se Božji Sin vrati kao kralj svemira na ovu Zemlju. On osobno svojim je učenicima najavio da će se pojaviti kao ‘Sin Čovječji’ u božanskoj slavi. Svi će Ga ljudi vidjeti na nebu. Pratit će Ga vojske vjernih anđela i nekom vrstom zvuka trube upozoriti na Njegov dolazak.¹¹⁸ Zato nitko od živih neće propustiti ovaj događaj.”

“I što će se onda dogoditi?”

“Ljudi svih vremena, koji su uspostavili sklad s Bogom, bit će nanovo stvoreni da nikad više ne umru. A vjerni Isusovi sljedbenici, koji će živjeti na Zemlji u vrijeme Njegova dolaska, živi će se preobraziti i isto tako dobiti novo tijelo.”¹¹⁹

“A što će se dogoditi s ostalima?”

“Drugi od umrlih ostaju mrtvi do drugog uskrsnuća.¹²⁰ A već smo govorili o djelovanju slave Božjeg Sina na one koji Ga nisu prihvatili kao Spasitelja i Gospodina.”

“A da, oni neće moći podnijeti Kristovu slavu pa će umrijeti.”

“Kao svi mrtvi i oni će ležati bez svijesti, ali će ustati prigodom drugog uskrsnuća.”

“Zašto drugo uskrsnuće? Hoće li dobiti drugu priliku da se odluče za Krista?”

“Ne, to Biblija jasno isključuje.¹²¹ Svatko ima samo do smrti vremena za sređivanje svoga odnosa s Bogom. On daje priliku svakome da to učini – to će dokazati na sudu. Zato je Isus drugo uskrsnuće nazvao ‘uskrsnućem suda’.¹²² Na posljednjem sudu bit će nazočni svi izgubljeni.”

Neko me je vrijeme promatrala. Pritom je namrštila čelo: “I vi mi želite najozbiljnije reći da svijet na taj način ide kraju? Atomski rat si još mogu predočiti ili da će se ozonska rupa tako povećati da na Zemlji ljudski život više neće biti moguć. Ali tako nešto kao što je Kristov ponovni dolazak – zvuči suviše fantastično, kao u nekom fantastičnom filmu.”

“Razumljivo. To je svakako neobičan i nikad još ostvaren događaj. Ali to nije nikakav dokaz da se on neće dogoditi. Za to čak postoji primjer na koji je sâm Krist ukazao: Potop.¹²³ Bog ga je najavio preko Noe, ali nitko ranije nije tako što doživio, ni u malim omjerima.

Jedina naznaka da će Potop stvarno doći bilo je objavljivanje upozorenja s ponudom za spasenje u arki. Tako će biti i prigodom Isusova ponovnog dolaska: vjerni kršćani će svima objaviti da će On i sud doći, i ukazati na mogućnost da se po Njemu spase.

Danas bi nam trebalo biti mnogo lakše povjerovati u Božju vijest nego ljudima prije općeg Potopa, jer se on stvarno zbilo – u to je danas uvjerenost sve više znanstvenika. A osim toga imamo mnoge primjere da se Božja pretkazanja ispunjavaju.”

“Priča o Potopu i meni izgleda nevjerodostojna.”

“Uostalom u mnogim dijelovima Zemlje niz geoloških pokazatelja ukazuje na događaj koji sliči Potopu. A i u mnogim starim narodima kolala su izvješća slična biblijskom. Ali uz to bih vam ispričao jedan suvremeni primjer.

Prije nekog vremena gledao sam na televiziji izvješće o divovskim plimnim valovima, takozvanim cunamijima. Ova riječ znači ‘veliki val u luci’. Bila je riječ o malom lučkom gradu Hilo na Havajima. Ljudi su tamo stoljećima bezbrižno živjeli jer još nikad nisu doživjeli cunami. Ali iznenada se 1. travnja 1946. pojavio golemi val.

Jedino upozorenje bilo je u tome da se more prvo jako povuklo tako da se pojavilo morsko dno. Kod stanovnika Hiloa to je izazvalo znatiželju pa su istrčali pokupiti zaoštale ribe. Ali tada se pred obalom, kao ni iz čega, pojavio golemi plimni val i poklopio ih. Poginulo je 159 osoba. Preživjeli su rekli da je plimni val bio visok tridesetak metara. On je učinio veliko razaranje, a nastao je kao posljedica udaljenog potresa na morskom dnu.

Nakon ove katastrofe, američka je vlada uspostavila sustav ranog upozoravanja na dolazak cunamija. Između ostalog tu su bile i sirene, instalirane u Hilou.

U svibnju 1960. pred obalom Čilea u moru je došlo do velikog potresa. Moglo se prilično točno predvidjeti koliko će sati kasnije Havaje pogoditi plimni val. Sirene u Hilou su objavile uzbunu kako bi se svi mogli skloniti na sigurno. Otkad su instalirane, višeput su objavile uzbunu, ali valovi su se uvijek pokazali razmjerno bezazleni. Zato su stanovnici navikli na znak sirena potrčati u luku. Htjeli su se diviti velikim valovima. Tako je bilo i te svibanjske noći.

Prva dva vala i nisu bila posebno velika. Ali treći je bio takozvani ubojiti val. Bio je preko deset metara visok. Ponovno je grad dobrano razoren i mnogi su izgubili život jer su stajali na obali.”

“Kad se tako što dogodi, čovjek nema mogućnosti pobjeći”, razmišljala je gospođa Naumann glasno i očito zbunjeno gledala u pod.

“Ipak. Jedan od lučkih radnika, kojeg su intervjuirali u tom televizijskom izvješću, preživio je samo zato što je pravovremeno ušao u barku i izvezao se iz luke. To je bila njegova arka. Barka je preživjela cunami jer se ovaj samo u blizini obale pretvara u golemi val.

Kao pred Potopom u Noino vrijeme, tako su i stanovnici Hiloa bili upozoreni. Ali oni nisu mogli zamisliti da se takva katastrofa može još jednom sručiti na njih. Bojim se da će pri Kristovu dolasku kod mnogih biti slično.”

“Možda je i nama potrebna neka vrst arke da preživimo ovaj događaj.”

“Da, slažem se. Božja crkva je u mnogim pjesmama uspoređena s lađom u kojoj smo sigurni. Meni se ta slika sviđa. Ali ne smijemo misliti da će nas formalna pripadnost nekoj crkvi spasiti za novu Zemlju. Za to je potrebno svjesno se povjeriti Kristu, živjeti s Njim i dopustiti da nas On promijeni.”

“Da, to ste već rekli.”

---

¹¹⁸ Matej 24,30.31.

¹¹⁹ 1. Solunjanima 4,16.17; 1. Korinćanima 15,51-53.

¹²⁰ Otkrivenje 20,5.13.

¹²¹ Hebrejima 9,27.

¹²² Ivan 5,29.

¹²³ Matej 24,37-39.

Trodimenzionalno kino na Nebu

Tisuću godina i Božji sud

Oboje smo neko vrijeme gledali kroz prozor i promatrali zvijezde. Pomislio sam na beskrajnost svemira i istodobno osjetio Božju blizinu. Možda je i ona osjetila nešto slično?

“Ako Isus stvarno ponovno dođe, što će se nakon toga dogoditi? I kako zamišljate vječni život? Vječnost je jako duga. Neće li biti dosadno?”

“Ni u kom slučaju. Prema onome što nalazimo u Bibliji, mi se ni u kom slučaju nećemo dosađivati. Ponovno ćemo vidjeti prijatelje i članove obitelji, upoznati mnoge zanimljive ljude i sklopiti nova prijateljstva. Koristit ćemo svoje sposobnosti i biti produktivni.¹²⁴ Moći ćemo raditi ono što nam čini zadovoljstvo. A pritom se nećemo umarati.

Ali iznad svega imat ćemo priliku još bolje upoznati Boga Oca i Isusa Krista.¹²⁵ Kad nam bude objasnio provedbu plana spasenja i okolnosti velike borbe sa Sotonom, još ćemo Ga više zavoljeti. Radujem se unaprijed što ću čuti jednu Njegovu propovijed.

Osim toga otputovat ćemo na druge planete u svemiru i posjetiti njihove stanovnike. Moći ćemo s njima razgovarati o događajima na Zemlji koje su gledali preko međugalaktičke televizije, kanala Z-E-M-L-J-A.”

“Ovo zvuči zanimljivo. – Ranije ste rekli da će biti i drugo uskrsnuće koje ima veze sa sudom. Još uvijek

ne razumijem kako će se sve to odigrati. I kako se odvija sâm sud?”

“Ovaj sud je veoma važan za bolje razumijevanje Boga, jer se pritom radi o Njegovu opravdanju.”

“O Božjem opravdanju?” Moja sugovornica se ponovo namrštila.

“Da. To je povezano s mnogim lažima i klevetama što ih je Sotona proširio o Bogu. Mnogi u njih vjeruju i zbog toga optužuju Boga. I vjerni kršćani će imati razna pitanja za Boga, kao na primjer zašto je ovo učinio, a ono propustio učiniti. Prije svega spašeni će htjeti znati zašto neki od članova njihove obitelji i prijatelja nisu spašeni.”

“To je svakako ozbiljno pitanje.”

“Bog će uzeti mnogo vremena kako bi opravdao i objasnio svoje postupke. To Biblija naziva ‘Božjim sudom’. Većina ljudi misli da će Bog sve poduzeti kako bi krivce kaznio. Ali nije tako, jer u protivnom ne bismo imali mogućnosti vječno živjeti.

Na tom sudu se radi o suđenju Bogu i Njegovim postupcima, jer još nedostaje konačna presuda o Njegovu karakteru. Lucifer Ga je oklevetao. Tada će se predočiti svi dokazi i preispitati sve Božje odluke.

Jasno je: Da bi odlučio o našem spašavanju, Bogu nisu potrebni dokazi ni sudski proces; oni su potrebni nama i anđelima, da bismo se potpuno uvjerali u Božji karakter i pravednost Njegovih odluka.

U sudskom procesu, što će se odvijati u tri dijela, pokazat će se da je Bog u svim slučajevima stvarno postupao s ljubavlju, milosrdno i pravedno. Svjestan sam da u tom pogledu postoji mnogo sumnji. I ja imam neka pitanja koja bih Mu postavio.”

“Rekli ste ‘sudski proces u tri dijela’. Što pod time mislite?”

“Radi se o tri različite skupine optuženih. U prvoj fazi suđenja Bog se opravdava pred anđelima i Sotonom u vezi sa spašavanjem svih izbavljenih.”

“Zašto je to potrebno – pred Sotonom, tim nitkovom?”, upitala je gospođa Naumann srdito.

“S jedne strane zato što sve ljude smatra svojim vlasništvom, jer svaki čovjek je u svom životu češće slijedio Sotonina načela. Mnogi su se pobunili protiv Boga a često i prelazili na Sotoninu stranu. Budući da smo svi – biblijskim rječnikom rečeno – sagriješili i na sebe navukli krivnju, Sotona tvrdi da nam Bog, ako je pravedan, nikako ne smije dati vječni život. U protivnom bi morao i njemu – Sotoni – i njegovim pristašama oprostiti i ostaviti ih na životu.

Odane anđele zanima jedno drugo pitanje. Prije svega, zbog zbivanja oko Isusova raspeća već su shvatili kamo na kraju vodi pobuna protiv Boga i kakve pobude potiču Sotonu. Time su utvrđeni u odanosti Bogu. Ali, prirodno, oni žele da na Nebu nikad više ne dođe do ikakve pobune. A ako Bog želi dati vječni život mnogima koji su se nekad pobunili protiv Njega, onda postoji realna opasnost da se ona ponovi.”

“Svakako.”

“Dakle, Bog mora objasniti kako ljudima može pokloniti vječni život, a da oni ne predstavljaju sigurnosni rizik na novoj Zemlji.”

“To si baš ne mogu predočiti tako jednostavno.”

“Ni ja. Ne bih htio biti u Božjem položaju, jer spašeni i dalje imaju slobodu odlučivanja.”

“I kako će uspjeti obraniti se od Sotoninih zahtjeva i umiriti vjerne anđele?”

“Ovdje Isus Krist ima odlučujuću ulogu kao naš zastupnik i odvjetnik. Ako smo Njega opunomoćili za svoj slučaj, time što smo Ga prihvatili za svog Spasitelja, i Njemu priznali svoje prijestupe i grijeha, onda On može Sotoni ukazati na to da, sve što – s pravom – ima protiv nas, na Nebu je već poznato. Onda Krist može primijeniti zasluge svoje žrtve na nas i pokazati da je, svojom patnjom i smrću na križu, kaznu za nas platio On.”

“To razumijem jer ste već objasnili načelo: ne mogu dvojica biti kažnjeni za prijestup jedne osobe.”

“Zato možemo dobiti oprost. Načela povezana s našim spasenjem potpuno su jasna. Zar ne?”

“To mi postaje sve jasnije.”

“Već sam spomenuo da još jedna činjenica ima važnu ulogu, kako za vjerne anđele tako i za Sotonu, a to je: sigurnosni rizik.”

“To me stvarno zanima.”

“Krist se u našem slučaju može uspješno izboriti samo ako može ukazati na to da mi odavno nismo takvi kao što tvrdi Sotona, već da smo se promijenili¹²⁶ i da bismo sada drukčije postupali, naime da bismo postupali slično utjelovljenu Isusu: s ljubavlju, milosrdno, suosjećajno i nesebično.¹²⁷ Da bi to dokazao, pozvat će svjedoke, naše anđele čuvaru.”

Zamišljam kako se Sotona sa svojim anđelima savjetuje za što bi me još mogao optužiti. Ali ako svoje promašaje stalno priznajem Isusu¹²⁸ i Njemu dopuštam da me oslobodi grešnih navika,¹²⁹ da me Svetim Duhom mijenja¹³⁰ i ispuni svojom ljubavlju,¹³¹ Sotona

više neće imati nikakve dokaze. Tako nas Bog opravdava i može nam povjeriti vječni život.”¹³²

“To je stvarno visoko mjerilo. Možemo li ga uopće ikad dostići?”

“Mi – svakako ne”, rekao sam naglašeno.

Gospođa Naumann me upitno pogledala.

“Kod našeg se spasenja ne radi o tome što možemo učiniti mi, već o tome što Krist čini za nas i što Sveti Duh može učiniti u nama“, objasnio sam. “Najvažnije jest – biti otvoren za ovo. Meni se dopada ono što je rekla jedna kršćanska spisateljica, koja je u smislu toga pisala: ‘Kad gledam sebe, onda ne znam kako se mogu spasiti; ali ako gledam na Krista, onda ne znam kako mogu propasti.’ Toga se prisjećam kad sam žalostan i obeshrabren zbog sebe i svojih pogrešaka.”

“Nikad nisam na to tako gledala.”

“Što se visokog mjerila tiče, Bog od nas traži samo to da prihvatimo ono što je Krist već učinio za nas i što Sveti Duh želi ostvariti u nama. Zato se nipošto ne bismo mogli ponositi našim vlastitim nastojanjem.¹³³ Stoga će spašeni odati čast i hvalu jedino Bogu i Kristu. Nitko na novoj Zemlji neće stati iza nekog grma, sebe potapšati po ramenu i reći: ‘Dobro si ovo uspio, i zato si ovdje’.”

Moja sugovornica se osmjehnula. “Onda to uopće nema veze s mojim nastojanjem?”

“Nema, jer je to Božje djelovanje u nama. Radi sigurnosti svemira Bog mora postaviti visoko mjerilo. Pritom odlučujuću ulogu ima unutarnji sklad s načelima Božjeg zakona,¹³⁴ uz ljubav prema Njemu i poslušnost¹³⁵ koja proizlazi iz povjerenja u mudrost Njegovih zapovijedi.

U pogledu svih spašenih Bog će moći osvjedočiti vjerne anđele da oni neće predstavljati sigurnosni rizik kad dođu na novu Zemlju. A budući da na njoj više neće biti Sotone, nitko ne može biti zaveden njegovom lukavošću.”

“Dobro je da je tako.”

“Činjenica da su spašeni postali drugi ljudi i da je njihova glavna pobuda ljubav a ne sebičnost, odlučujući je dokaz kojim Bog može odbaciti Sotonin prigovor da i on smije vječno živjeti ako Bog nama daje vječni život. Sotona i njegove pristaše očito se nisu promijenili – i zato nemaju nikakvo pravo na vječni život.”

“A što je s drugim fazama suda?”

“Još samo dvije rečenice o prvoj fazi: ona se, naravno, mora zbiti prije Kristova dolaska jer tada dolazi do konačnog odvajanje spašenih i izgubljenih. Jedno biblijsko proročanstvo u Danielovoj knjizi pokazuje da je prva faza suda u tijeku od 1844. godine.”

“Stvarno? Možemo li onda ipak izračunati kraj svijeta?”

“Ne, jer ne postoji podatak koliko će suđenje trajati. Bog nam je nešto otkrio samo o njegovu početku. Isus je svojim učenicima jasno rekao da ne možemo saznati trenutak Njegova dolaska.¹³⁶ Ni On sam ga ne zna, osim Njegov Otac. Sva nagađanja oko vremena Isusova ponovnog dolaska besplodna su.”

“Ali svakako mi možete reći kako se dolazi upravo na 1844. godinu kao početak suda.”

“Mogu, ali to ne bih sada.”

Gospođa Naumann me iznenađeno pogledala: “Zašto ne?”

“Zato što se radi o najsloženijem biblijskom proročanstvu koje se dosad ispunilo. Morali bismo proučiti

tri poglavlja iz Danielove knjige¹³⁷ kao i neke povijesne činjenice i pritom izraditi dijagrame koji bi Vam to objasnili. Čak i verzirani poznavatelji Biblije imaju s tim prilično teškoća i duga je priča kako je jedan od istraživača Biblije u 19. stoljeću došao na ovu godinu. O tome su napisane čitave knjige. Možda bi bilo bolje da to nisam spomenuo. Nadam se da ćete razumjeti da bi nas odvelo suviše daleko kad bih Vam još i to objašnjavao. Za pitanja o kojima ovdje raspravljamo početak tog suda nema bitne uloge.”

“U redu, ostavimo dakle ovaj predmet na miru”, rekla je moja sugovornica s oklijevanjem. “Ali htjeli ste mi još nešto objasniti o ostalim dvjema fazama suda.”

“Da, rado ću to učiniti. U drugoj fazi, nakon Isusova ponovnog dolaska, radi se o Božjem opravdanju pred spašenima. I oni će imati mnoštvo pitanja, prije svega o svojoj rodbini i prijateljima koji će im nedostajati. Zbog toga će se ispitati slučajevi svih izgubljenih ljudi. Krist osobno će biti sudac, a spašeni će u ovoj fazi suđenja imati ulogu porote.¹³⁸ To je, uostalom, razlog za moje uvjerenje da će Bog svoje presude u načelu podvrći procesu revizije.”

“Uvjereni sam da bih pritom gorko plakala, ako bih bila prisutna, jer u mojoj okolini ima mnogo dragih ljudi koji ne vjeruju u Boga. I najvjerojatnije ću i ja pripadati izgubljenima s obzirom na visoko mjerilo.” Iznenada se zagrenula i vrlo rastužila.

Šutio sam i promatrao je. Konačno je izvukla maramicu i ispuhala nos.

“To ne mora biti”, počeo sam oprezno. “Hoćete li biti među izgubljenima odlučujete vi. Bog Vas voli i želi Vas spasiti. Prihvatite Njegovo spasenje i dopustite Mu da djeluje u Vama.”

“Da, dobro. O tome još mogu razmisliti.” Sugovornica se trudila vladati sobom. Konačno je s mukom rekla: “I kako se dalje odvija sud nad izgubljenima?”

Razmišljao sam ima li smisla nastaviti s tim predmetom. No budući da je postavila konkretno pitanje, odlučio sam na njega odgovoriti prije no što se više približim predmetu osobnog spasenja.

“Jeste li kad bili u IMAX kinu?” upitao sam, “I jeste li gledali film u tobože trima dimenzijama?”

“Da, poznato mi je. Moraš staviti posebne naočale i onda si usred zbivanja.”

“Zamišljam da će Bog koristiti nešto slično u prikazivanju slučajeva izgubljenih. Moći ćemo slijediti sve što je Bog učinio ne bi li dopro do nekog čovjeka i potaknuo ga na sređivanje odnosa s Njim i Krista prihvatio za osobnog Spasitelja. Saznat ćemo, na primjer, zašto ovaj ili onaj od naše rodbine i prijatelja nije htio prihvatiti spasenje unatoč svim Božjim nastojanjima.”

“Bože moj, kad samo pomislim kako se moj otac odnosio prema Bogu! On je, bez sumnje, izgubljen”, rekla je gospođa Naumann zatečeno.

“Znati točno tko je izgubljen nije naše”, objasnio sam, “jer ne možemo vidjeti što se zbiva u srcu nekog čovjeka. Na primjer, ne znamo što je umirući odlučio u posljednjem trenutku života i što je u tihom molitvi rekao Bogu. Nije potrebno puno vremena da čovjek prihvati Krista i Njegovo spasenje. To se može dogoditi i u posljednjem času njegova života.”

“Doista tako mislite?”

“Da, za to imamo biblijski primjer. Jedan od razbojnika, koji je visio na križu pored Isusa, u posljednjim se satima svog života obratio i molio Ga za spasenje u

vječnosti. A Isus mu je na licu mjesta zajamčio da će jednom biti s njim u raju.¹³⁹ Jedno je u svakom slučaju sigurno: Bog je milosrdan i pravedan – i želi spasiti svakog čovjeka.”¹⁴⁰

“Ali ako netko čitavog svog života za Boga nije htio znati, nije li teško prihvatiti da bi Mu se obratio u posljednjem času?”

“Može biti, ako je prema Bogu potpuno ravnodušan i ako Ga odbija. Ali takav se čovjek ne bi ugodno osjećao u svijetu u čijem središtu je Bog. On na kraju dobiva ono što je u svom životu stalno želio: da ga Bog pusti na miru. Njemu nije bilo stalo do vječnog života na Božjoj novoj Zemlji.”

“Slaba je to utjeha”, smatrala je moja sugovornica.

Pokušao sam to reći na drugi način: “Kako ste se osjećali prije sto godina?”

“Smiješno pitanje. Uopće se nisam osjećala. Pa onda se još nisam rodila.”

“Tako si predstavljam stanje izgubljenih u vječnosti. Oni neće trpjeti ni bol ni doživjeti radost. Jednostavno ih neće biti. Bog će svaki slučaj pravedno i milostivo prosuditi.

To će se pokazati u ovoj fazi suda i na kraju će svi spašeni biti potpuno osvjedočeni: ‘Bog je bio strpljiv i pun ljubavi. Odlučio je pravedno.¹⁴¹ On nije kriv što je netko izgubljen. Moralo bi ga se prisiliti da Bogu dopusti da ga spasi.’ A Bog nikoga ne prisiljava, jer to ne odgovara Njegovu karakteru i ne donosi ništa pozitivno. On poštuje naše odluke – i onda kad Ga žaloste. Kao što smo ranije utvrdili, povjerenje i ljubav mogu počivati samo na dragovoljnosti.”

“A što ako će netko zato biti izgubljen što nije imao priliku upoznati Boga?”, pitala je gospođa Naumann.

“Onda je za to odgovoran Bog, a ne ta osoba. Njegovu odluku spašeni će moći preispitati. Upravo će to biti jedno od pitanja na tom sudu: Je li Bog svakom čovjeku pružio priliku za spasenje ili nije? Biblija jasno kaže: Bog želi spasiti svakog čovjeka, zato ga slijedi¹⁴² i kuca na vrata njegova srca.¹⁴³ On to čini još od pada u grijeh. U raj u je potražio prve ljude, premda su se htjeli sakriti od Njega.”¹⁴⁴

“Dok sam bila dijete, zabavno mi je bilo zamišljati kako su se Adam i Eva sakrili pred Bogom, a On se ponašao kao da ne zna gdje su”, ispričala je moja sugovornica. “Mislila sam da je to smiješno. Ako Bog sve zna, ne bi ih morao tražiti.”

“I meni se to činilo neobičnim dok nisam shvatio da ih je Bog svojim pozivima oboje htio dovesti k svijesti. Oni su sami trebali shvatiti kamo ih je dovelo njihovo nerazumno postupanje. Naravno, On je znao gdje su, ali On čini sve ne bi li potaknuo naš razum i shvaćanje.”

“Da, to ima smisla.”

“Koliko je Bogu stalo do raščišćavanja svih pitanja i do uklanjanja svih sumnji, možemo vidjeti po tome što će za drugu fazu suđenja uzeti mnogo vremena. Biblija spominje tisuću godina.¹⁴⁵ To svakako ne znači da ćemo tisuću godina svakog dana sjediti u nekoj sudnici. Ići ćemo slušati slučajeve koji nas osobno zanimaju ili se tiču nas, jer se radi o našoj rodbini ili prijateljima. Neki od spašenih će za određeni slučaj biti uzeti za porotnike¹⁴⁶, a drugi će biti promatrači na suđenju.”

“Nije li i mučenje doživjeti da voljene osobe budu osuđene kao izgubljene?”

“To je sigurno vrlo bolno i mi ćemo biti žalosni kad nam Krist bude objasnio zašto neku našu voljenu osobu nije mogao spasiti, premda bi to rado učinio. On ju je volio mnogo više od nas i zato će biti žalosniji od nas, jer su svi Njegovi pokušaji bili uzaludni. I mi ćemo sigurno plakati i tugovati, ali Bog će nas tješiti i obrisati naše suze.¹⁴⁷ – Pričali ste mi da ste izgubili oca i supruga.”

“Da, zašto?”

“Nakon toga, isprva ste sigurno bili jako žalosni, možda čak i zdvojni – što je razumljivo. Ali nakon dužeg bolnog žalovanja, ipak ste preboljeli Vaš gubitak i opet ste se počeli radovati životu”, rekao sam s pitanjem u glasu.

“Da, tako je bilo. Sa svojom sestrom u Pittsburghu sada se opet veselim, premda smo obje izgubile oca. U pravu ste: mi možemo savladati takve gubitke i čak se prisjećati prošlosti a da nas ne boli. – No imam još jedno pitanje. Ima li netko na sudu izgleda da se njegova presuda ‘izgubljen’ promijeni u ‘spašen’? Pa rekli ste da će uvijek neki od spašenih prisustvovati kao porotnici. Ako se demokratski postupa, oni mogu nadglasati Boga.”

“Na sreću na Nebu se postupa teokratski a ne demokratski”, rekao sam uz blagi osmijeh. “Vladavina naroda – to znači ‘demokracija’ – nije uvijek dovela do najboljih rezultata. Ali ne želim započeti političku debatu već odgovoriti na Vaše pitanje.

U načelu bi revizija Božje presude svakako bila moguća, inače bi čitav postupak bio sličan montiranu

procesu. Bog se ne boji svoje presude izložiti raspravi. Kad bude izložio sve dokaze i obrazložio svoju odluku, uvidjet ćemo da nije mogao drukčije postupiti i istovremeno ne pogriješiti.”

Gospođa Naumann me dugo promatrala, a onda rekla: “Nadam se da ste u pravu i da Bog ne odlučuje pogrešno.” Nakon kratke stanke dodala je: “I što se dalje događa? Još uvijek smo kod druge faze suđenja.”

“Da. – Zamišljam kako će u novom Jeruzalemu biti i drugih nastupa. Na američkom radiju radi vrlo poznati novinar – zove se Paul Harvey. On uvijek priča kratke, istinite priče, s kojima u prvi mah ne znate što ćete. Tek ih na kraju, na iznenađenje slušatelja, poveže s nekim poznatim imenom ili događajem. Njegova posljednja rečenica uvijek glasi: ‘I sada znate ostatak priče.’”

U tom smislu i Bog će nam pokazati ostatak priče. On će nam prikazati što se događalo iza kulisa svijeta, kako je Sotona djelovao i u kojoj mjeri se osobno umiješao ili suzdržao. Bog će nam pokazati veliku borbu između dobra i zla s mnogim pojedinostima i objasniti nam svoje postupanje.

Osim toga zamišljam kako će u novom Jeruzalemu biti i drugih prikaza – i to u sasvim malim prostorijama u kojima će uvijek biti mjesta samo za dvoje: za Vas i Vašeg anđela čuvara, odnosno mene i mojeg anđela čuvara. On će nam onda prikazati naš život.”

“To bi doista bilo zanimljivo”, rekla je moja sugovornica.

“On će nam pokazati u kakvoj smo se opasnosti često našli, a da toga nismo bili svjesni, i kako nam je pomogao”, nastavio sam. “Pokazat će nam i situacije

u kojima smo se možda svađali s Bogom. Naš anđeo čuvar će onda reći: ‘Sjećaš se kako si onda bio razočaran? Mislio si kako Bog nije uslišao tvoju molitvu pa si posumnjao u Njega. Ali sad ću ti pokazati što bi se dogodilo da te je uslišao onako kako si želio.’ Onda ćemo sve mnogo bolje razumjeti i na kraju osvjedočeno reći: ‘Bože, uistinu si velik! Hvala Ti, Gospodine, što si me tako mudro i strpljivo vodio! Sad sam dobio odgovor na moja pitanja!’

“To je lijepo čuti. Ali zašto sve to ne bi bilo puno jednostavnije?”

“Cijeli postupak je, priznajem, dosta složen i zahtijeva puno vremena. Ali problem grijeha sa svim njegovim posljedicama ne može se jednim činom ukloniti iz svijeta. To ni sâm Bog ne može učiniti, jer želi svemir za sva vremena učiniti sigurnim. Nikad više ne smije doći do nove pobune. Svi koji dobiju vječni život, moraju biti duboko osvjedočeni da je Bog pun ljubavi, milosrdan i pravedan i da Mu mogu neograničeno vjerovati. Svaka sumnja u Njegov božanski karakter mogla bi u budućnosti iz nas učiniti pobunjenika.”

“Upravo sam se sjetila još jednog pitanja. Spomenuli ste ‘novi Jeruzalem’. Kakve to veze ima? Ne odigrava li se sve ovo na Nebu?”

“Da. Ali da bismo razumjeli to s novim Jeruzalemom, moramo se nakratko vratiti: Kad Krist ponovo dođe, uzet će sve spašene k sebi. Zbog prethodnih događaja, a posebno nakon potresa kakvog dosad ne poznajemo, Zemlja će biti prilično opustošena.¹⁴⁸ Ljudi koji pri Isusovu dolasku umiru od Njegove slave, leže razbacani na Zemlji. Nitko ih neće pokopati, jer Sotona i njegovi demoni za to nisu zainteresirani.

Oni će biti osuđeni na nerad: više ne smiju napustiti Zemlju, više ne mogu dosađivati spašenima i drugim razumnim Božjim stvorenjima.¹⁴⁹ Sotona i njegovi zli anđeli mogu tisuću godina promišljati što su postigli sa svojom pobunom.”

“A spašeni?”

“Zbog toga Zemlja više nije prikladna za stanovanje. Ali Bog je za njih na Nebu već pripremio novi Jeruzalem. U Otkrivenju je opisan kao fantastični grad: sa zlatnim ulicama, golemim vratima iz jednog jedinog bisera i visokim bedemima od dragog kamenja.¹⁵⁰ Posebno me se doima veličina grada. Kvadratnog je oblika, sa stranicom od oko 2.220 km.”

“Odakle to tako točno znate?”

“Jedan je anđeo dobio nalog da izmjeri grad. Za to se trebao poslužiti ljudskom mjerom. U pretposljednem poglavlju Biblije možemo čitati rezultat: točno 12.000 stadija.¹⁵¹ Jedan stadij je promjer onovremenih rimskih hipodroma, oko 185 m. Tako dolazim do približno 2.220 km. Zamislite, ovaj grad ima dužinu od Stockholma do Napulja i od Londona do Moskve, a površina mu poput cijele Europe bez Rusije!”

“Onda tu ne može stati mnogo spašenih.”

“O, može! Ako kao osnovu uzmemo današnju gustoću stanovništva u Berlinu, u taj grad stane preko dvadeset milijardi ljudi. A Berlin ima dosta zelenih površina, šuma, jezera i nema mnogo visokih zgrada. Kapacitet novog Jeruzalema je onda za nekoliko puta veći. Isus nije pretjerao kad je svojim učenicima objasnio da u kući Njegova Oca ima ‘mnogo stanova’.¹⁵² Bog očito vrlo velikodušno planira i želio bi spasiti mnogo ljudi. Zasigurno je i za Vas rezervirao jedan stan.”

Gospođa Naumann se nasmiješila. “Mislim da se prije toga mora štošta dogoditi u mom životu. Ne mislite li i Vi tako? U ovom trenutku sebe vidim još kao izgublenu.” Zastala je. “Ne zvuči li to strašno? Pritom bih rado unajmila stan u novom Jeruzalemu – takvom kako ste ga opisali.”

“Već ste učinili dobar prvi korak prema njemu. Na sreću tamo ne moramo plaćati najamninu. Bit ćemo Božji gosti i stanovati besplatno. Siguran sam da biste tamo bili sretni.

U novom Jeruzalemu – uostalom tako je nazvan zato što je stari Jeruzalem s prekrasnim Hramom bio Božje prebivalište na Zemlji – sigurno će biti mnogo zelenih površina, stabala, cvijeća i jezera. Uostalom s obiju strana velike rijeke s kristalno bistrom vodom, koja istječe iz Božjeg prijestolja, bit će dvije aleje sa ‘stablama života’. Ona svakog mjeseca rađaju plodove koje možemo jesti.¹⁵³ Tako ćemo održavati svoj vječni život.

Naravno, na kraju krajeva zato se brine Bog. Ali nema ni automatizma ni prisile. Teoretski netko bi i na novoj Zemlji mogao umrijeti kad ne bi jeo to voće. Dakle, opet se radi o tome da vjerujemo Bogu i činimo ono što kaže – kao nekad u raju. I na novoj Zemlji spašeni imaju slobodnu volju.”

“Tome se toplo nadam.”

“Rado bih Vam još opisao posljednju, treću fazu suda. Ona se odigrava nakon onih tisuću godina.

Prvo će se na Zemlji načiniti mjesta za novi Jeruzalem. Onda se on spušta na Zemlju, sa svim spašenima i s Bogom i s Kristom.¹⁵⁴

Nakon toga slijedi drugo uskrsnuće: svi će izgubljeni ponovno oživjeti.¹⁵⁵ Ali nasuprot spašenima.

koji prigodom uskrsnuća dobivaju novo tijelo, izgubljeni dobivaju tijelo koje su imali za života. I njihov karakter će ostati nepromijenjen.

Nakon toga će Bog svim izgubljenima vidljivo prikazati čitav plan spasenja, a posebno ono što je Isus učinio na Zemlji i pretrpio na križu. Svi će ljudi točno vidjeti što je Bog učinio za njihovo spasenje. To će biti veliki test da se vidi jesu li ispravne sve Njegove odluke, koje su spašeni tijekom tisuću godina provjerili i potvrdili. Ni na koga od izgubljenih ovaj prikaz Božje ljubavi neće ostaviti takav dojam da bi iznenada uzviknuo: ‘Hej! Da sam sve to znao, obratio bih se.’

Na sve njih će ovaj prikaz ostaviti dojam, ali su im srca zbog odluke protiv Boga i njihovog načina života toliko otvrdnula da ih ni ovaj neobični prikaz plana spasenja neće potaknuti na obraćenje. Ali će osjetiti potrebu da se poklone Bogu i potvrde da je ispravno sudio.¹⁵⁶ To će učiniti i Sotona. Ali ne iz ljubavi prema Bogu, nego prisilno.

Na ovaj način svi će dobiti dokaz da je Bog postupao pravedno i s ljubavlju i da izgubljeni ljudi i svi demoni nemaju pravo na vječni život, a niti su osposobljeni za njega. Bog će pred svim razumnim stvorenjima biti potpuno opravdan. Nakon toga može slijediti završni čin.”

“Mislite na njihovo uništenje o kojemu smo već razgovarali.”

“Da, u glavnim crtama. Sotona se neće predati bez borbe, opisano je u Otkrivenju. On tvrdi izgubljenima da ih je On uskrisio i uvjerava ih da silom mogu osvojiti novi Jeruzalem.¹⁵⁷ Ionako su brojčano nadmoćni. Njemu će se pridružiti neki od najboljih vojskovođa svih vremena.

Tako će se još jednom pokazati Sotonin pravi karakter kao zavodnika, lažljivca i ubojice. Ali usred njihovih priprema, iznad novog Jeruzalema će se podići Božje prijestolje i Otac i Sin će se pokazati u svojoj punoj slavi. To izgubljeni ne mogu podnijeti. Poginut će kao i svi demoni, a na kraju i sâm Sotona. Time će zlo biti uništeno s korijenom i granama.”

“Bog će se tome sigurno radovati.”

“Ni njemu nije lako to gledati – unatoč osvjedočenju da je pravedan i da nije bilo druge mogućnosti – jer On ljubi svoja stvorenja i onda kad Mu okreću leđa. A Sotonu, to svoje najinteligentnije stvorenje, On još uvijek ljubi. I stoga će Bog prolići suze nad svim izgubljenim anđelima i ljudima.

Nakon Isusova raspeća ovo je najtužniji trenutak u povijesti svemira. Ali u Otkrivenju piše da će Bog otrti sve naše suze.¹⁵⁸ Zamislite: Bog Otac i Sin hodat će okolo, brisati nam suze, tješeći nas zagrliti! Ne znam postoji li nebeska tvornica maramica ili neka posebna biljka čije bi lišće imalo slične karakteristike”, rekao sam da svemu malo oduzmem težinu. “U svakom slučaju svi ćemo tugovati zbog ovog velikog gubitka, ali na kraju ćemo – kao u svakom pravom procesu tugovanja – prevladati gubitak i naći novu životnu radost.”

“Mislim da bih jako plakala kad bih tome nazočila.”

“Da, svakako ću i ja plakati za nekim članovima svoje obitelji i prijateljima. Ali bol će jednom zauvijek nestati. Tako je Bog obećao.”

“I time je sve završeno?”

“Onda ostaje samo nešto što treba učiniti Bog: Čitavu Zemlju će nezamislivom vatrom očistiti od svih tragova grijeha i na kraju obnoviti je stvaralačkim či-

nom.¹⁵⁹ Ona će postati raj. Tada može svaki spašeni stanovati u svojoj kući. Međutim, s obzirom na ugodnu klimu na novoj Zemlji, ona nam nije bitna. Svuda se možemo zadržati u slobodnoj prirodi. Ako bismo poželjeli, mogli bismo malo pridrijemati bilo gdje, bez bojazni od sunčanice.

Nisam siguran da će nam trebati san. U svakom slučaju na novoj Zemlji neće biti mraka. Neće nam više trebati sunce jer će nas obasjavati sâm Bog. Tako piše u Otkrivenju.”¹⁶⁰

“I što ćemo onda raditi sve vrijeme?”

“Za to postoje mnoge mogućnosti o kojima nemamo pojma. Neke sam ranije spomenuo. Ja si to predstavljam ovako: Volio bih, na primjer, igrati se s lavovima i drugim životinjama koje su ovdje na staroj Zemlji divlje i opasne. Tamo će sve biti miroljubive i pasti travu, kaže Biblija.¹⁶¹ Prije Potopa je bilo letećih saura biljoždera. Ako će ih opet biti na novoj Zemlji, volio bih s njima letjeti, kako to danas prikazuju u nekim filmovima.”

“To bi mi izgledalo jako opasno.”

“Bez brige, nitko Vas na to neće prisiljavati. Ja bih se u svakom slučaju prije povjerio jednoj takvoj životinji koju je Bog obdario ovim sposobnostima nego letjelici što ju je načinio čovjek. Ali zasigurno ćemo moći putovati i drugim načinima. Možda se stvarno možemo negdje teleportirati, kako to prikazuju u mnogim znanstveno-fantastičnim filmovima. Mene posebno zanimaju posjeti drugim svjetovima: Kakva je još stvorenja Bog stvorio? Kako se razvijala njihova povijest?

A ta će se bića zasigurno zanimati za spašene ljude. Konačno ću moći razgovarati s njima i ispitivati ih o

onome što su odavno čuli ili gledali na međugalaktičkoj televiziji. Mislim na Božje novosti o nastavku borbe ovdje na Zemlji.”

“Ne počinjete li sada malo izmišljati?”, upitala je smijući se gospođa Naumann.

“Mislim da ne. Apostol Pavao piše da smo mi ljudi postali prizor drugim svjetovima.¹⁶² Prema tome, njihovi stanovnici, koji su ostali odani Bogu, morali su imati mogućnost praćenja ove borbe. Naravno, ne znam u kojim pojedinostima. Osim toga, nadam se da nisu pokazana sva moja djela s kojima se ne mogu pohvaliti. Ali to povjeravam Isusu koji, za boravka na Zemlji, nije obznanio sve grijehе kod ljudi za koje je znao.

U svakom slučaju uvijek je zanimljivije s glumcem razgovarati, nego li gledati ga na platnu. Zato je kod nas talkshow s poznatim osobama tako omiljen. Možda će nas onda pozvati na talkshow na druge svjetove, da im pričamo o svom životu i iskustvima što smo ih stekli s Bogom. To bi svakako jako zanimalo druga razumna bića. A mi bismo se radovali kad bismo drugima mogli govoriti o Božjoj velikoj ljubavi i milosrđu. Ja u tome i danas uživam.”

“Da, to je vidljivo! Vi se brzo zanosite.”

“Najbolje još uopće nisam spomenuo.”

“Što još ima?”

“Ne samo što ćemo Krista vidjeti i čuti, moći ćemo s Njim osobno razgovarati. Bit će to poseban doživljaj kad me Krist bude osobno primio. Bojim se da neću naći mnogo riječi osim ponavljanja: ‘Hvala, hvala, hvala!’ Ali Isus zna moje misli, zna koliko Ga volim.

A osim hvale, zahvalnosti i obožavanja ne mogu Mu pokloniti ništa, jer Njemu i onako pripada sve. Za

mene su to već i danas najljepši trenuci: slaviti Isusa Krista zajedno s drugim vjernim ljudima te pjesma-
ma i molitvama od srca dati hvalu i izraziti zahvalnost
Njemu.”

Moja me sugovornica ispitivački pogledala. Na njenom licu nisam mogao procijeniti što misli. Rado bih to znao, ali je nisam pitao.

---

¹²⁴ Izaija 65,17-19.21.

¹²⁵ 1. Korinćanima 13,12.

¹²⁶ 1. Korinćanima 6,9-11.

¹²⁷ Matej 25,31-40.

¹²⁸ 1. Ivanova 1,9, 2,1.2.

¹²⁹ Ivan 8,34-36.

¹³⁰ Ezekiel 36,26.27; Galaćanima 5,22.23.

¹³¹ 1. Ivanova 4,7.16; Rimljanima 13,8.10.

¹³² Daniel 7,9.10.22.27.

¹³³ 1. Korinćanima 1,27-31.

¹³⁴ Hebrejima 8,10.

¹³⁵ 1. Korinćanima 16,22; Matej 7,21.

¹³⁶ Matej 24,36; Djela 1,6.7.

¹³⁷ Daniel 7. do 9. poglavlja.

¹³⁸ Ivan 5,22.27; 1. Korinćanima 6,2.3; Otkrivenje 20,4.

¹³⁹ Luka 23,39-43; zarez u 43. retku treba staviti riječ kasnije;
usp. s Ivan 20,17.

¹⁴⁰ 1. Timoteju 2,4.

¹⁴¹ Otkrivenje 15,4.

¹⁴² Luka 19,10.

¹⁴³ Otkrivenje 3,20.

¹⁴⁴ Postanak 3,8.9.

- ¹⁴⁵ Otkrivenje 20,4-7.
¹⁴⁶ Matej 19,28.
¹⁴⁷ Otkrivenje 21,4.
¹⁴⁸ Otkrivenje 16,17.18.
¹⁴⁹ Otkrivenje 20,1-3.
¹⁵⁰ Otkrivenje 21,10-21.
¹⁵¹ Otkrivenje 21,16.
¹⁵² Ivan 14,2.3.
¹⁵³ Otkrivenje 22,1.2.
¹⁵⁴ Otkrivenje 21,1.
¹⁵⁵ Otkrivenje 20,5.12.13.
¹⁵⁶ Otkrivenje 15,4.
¹⁵⁷ Otkrivenje 20,7-9.
¹⁵⁸ Otkrivenje 21,4.
¹⁵⁹ 2. Petrova 3,10-13.
¹⁶⁰ Otkrivenje 21,23; 22,5.
¹⁶¹ Izaija 65,25.
¹⁶² 1. Korinćanima 4,9.

Kako biste željeli umrijeti?

Povratak Bogu i posljedice

U tom trenutku se preko razglasa javio kapetan i zamolio da stavimo sigurnosne pojaseve. Prošlo je samo trideset sekundi i mi smo upali u snažne turbulencije. Svaki put kad bi zrakoplov propao, među putnicima su se začuli uzdasi. Domaćice zrakoplova sjele su na svoja mjesta i privezale se pojansom.

Primijetio sam kako je gospođa Naumann problijedjela. Boja u licu joj se vratila tek kad smo se ponovno našli u stabilnijim zračnim masama. “Premda znam da su polijetanje i slijetanje mnogo opasniji, kod snažnih turbulencija uvijek me spopadne smrtni strah”, objasnila je. “Ali ovo poniranje – zbilja je bilo jako.” Uzdahnula je i onda se od olakšanja nasmiješila.

Pogledao sam je: “Kad biste imali mogućnost izbora, kako biste najradije umrli?”

Razmišljala je trenutak. “Najradije u dubokoj starosti i u dobru zdravlju – u snu, da ništa ne primijetim.”

“To želi većina ljudi koje sam ovo pitao. Što se tiče duboke starosti i zdravlja to i ja želim. Ali prije toga bih volio imati priliku srediti odnose s Bogom i bližnjima, ukoliko do tog trenutka ne bi bili sređeni.”

“Zašto Vam je to toliko važno?”

“To najbolje prikazuje jedan događaj koji mi je prije nekoliko godina ispričao moj prijatelj u Kaliforniji. Za-

hvaljujući svojim vezama saznao je rezultate provjere snimke razgovora nakon pada jednog zrakoplova.

Sedam do osam minuta prije udara, posada i putnici su znali da će uskoro umrijeti. Supruga jednog pastora uzela je mikrofon i rekla po prilici sljedeće: ‘Priatelji moji, za nekoliko minuta naš će život završiti. Naša je sudbina praktički odlučena. Ali za nas to ne mora značiti konačni kraj. Ako želite, reći ću Vam u nekoliko preostalih minuta kako svatko od nas može dobiti vječni život.

Zbog svojih grijeha odvojili smo se od Boga. Zato nas čeka smrt, i to vječna smrt. Ali Bog, naš Stvoritelj, toliko voli nas ljude da je svoga jedinca Sina, Isusa Krista, poslao na Zemlju. On je živio bez grijeha, i premda nije zaslužio smrt, umro je za sve nas. Postao je naš zastupnik i pretrpio je kaznu za naše promašaje. Zahvaljujući tome, možemo dobiti oprost za svoju krivicu. Sve što moramo učiniti jest – povjeriti se Isusu kao našem Spasitelju i Gospodaru i priznati Mu svoje grijeha, svoja pogrešna stajališta i ponašanje. Uopće nije važno koliko puno ili koliko malo smo grijeshili ili koliko su teški naši grijesi. Svi će nam biti oprošteni, i zahvaljujući Kristovim zaslugama, stajat ćemo pred Bogom kao da nismo nikad sagrijeshili. A kad Krist ponovno dođe, dobit ćemo, bez svojih zasluga, vječni život na poklon. Bog će svakome od nas dati novo tijelo, i onda kao Njegova djeca možemo vječno živjeti kod Njega na novoj Zemlji. Tako je obećao.’

Onda je gospođa pozvala sve putnike koji to žele, da s njom mole. Ubrzo nakon toga snimanje je prekinuto.”

Gospođa Naumann je bila vidljivo dirnuta.

“Ne znam koliko je ljudi u posljednjem trenutku prihvatilo ovu ponudu”, nastavio sam. “Uvjeren sam da su neki to učinili.

Svakako će biti uzbudljivo – nadam se da ćemo oboje biti nazočni – kad budemo šetali parkom u nebeskom Jeruzalemu, i onda upoznali nekog od spašenih koji će nam ispričati kako bez ovog dramatičnog doživljaja ne bi stekao vječni život. On će ovoj pastoroj supruzi biti doslovce vječno zahvalan.”

“Tako za neke može stvarno biti blagoslov ako unaprijed znaju da će uskoro umrijeti”, rekla je moja sugovornica utonula u misli.

“Svakako je bolje već dosta ranije srediti odnose s Bogom, no malo je izgleda unaprijed znati kada ćemo umrijeti.”

“Istina je. Prije više od pola godine umrla mi je sestrična. Bile smo si jako bliske. Bila je puna života, a onda iznenada smrt. K tome uopće nije bila stara, čak dvanaest godina mlađa od mene. Umrla je jedne večeri od srčana udara. Tog dana poslije podne zajedno smo bile u šetnji i popile kavu. Nisam to mogla shvatiti.”

“Nažalost, za dug zemaljski život nema jamstva. Ali u Bibliji piše da Bog svakom čovjeku pruža mogućnost najmanje dva ili tri puta da se odluči za Njega.¹⁶³ To će nam se – kako smo to ranije zaključili – jednog dana pokazati na sudu. Bog pošteno postupi i milosrdan je. On čini sve da bi se svatko mogao spasiti. Nitko se ne mora izgubiti.”

“Kako mogu znati da Bog želi doprijeti do mene?”

Radovao sam se tom pitanju. “Vi to osjećate upravo u ovom trenutku. Ako ozbiljno razmišljamo o svom odnosu prema Bogu, ili ako nam naša savjest progovori i kaže da nešto trebamo srediti s Bogom ili

svojim bližnjima, onda je to siguran znak da u nama djeluje Božji Duh. Bog ne propušta ni jednu priliku doprijeti do nas. On koristi razne načine: razgovor poput ovog našeg, neku knjigu, ili bolni doživljaj. Uvjeren sam da Bog ima dovoljno mogućnosti upozoriti nas kako naš odnos prema Njemu nije u redu i da Mu se trebamo obratiti.”

“Ali ako bih se danas opredijelila za Krista i kršćanski život, uvijek bih imala osjećaj da sam nešto propustila”, rekla je gospođa Naumann. “Onda u mnogo čemu ne bih više mogla uživati. Već iz tog razloga bih radije pričekala.”

Morao sam se nasmiješiti. “Znam što mislite reći. Tako sam i ja mislio, prije no što sam svoj život vodio s Kristom. Danas na to gledam sasvim drukčije, jer sam iskusio da je upravo suprotno. Nakon odluke da se predam Kristu kao svojemu Gospodaru i Izbavitelju, moj se život značajno poboljšao. Zato sam Bogu vrlo zahvalan što sam Ga upoznao još u mladosti.”

“U čemu se Vaš život poboljšao?”

“Od svog obraćenja pomiren sam s Bogom. Isus je postao moj najbolji prijatelj. On me je oslobodio loših navika i štetnih ovisnosti i lišio me straha od budućnosti. On mi daje pouzdanje i ostaje moj oslonac, tako da svaki dan mogu započeti s optimizmom. Znam da je na mojoj strani jer je obećao: ‘Ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta.’¹⁶⁴ Ja se oslanjam na ove Njegove riječi. U molitvi mogu s Njim razgovarati i moliti Ga za pomoć. On me još nikad nije iznevjerio.”

Pogledala me s nevjericom. “Želite li time reći da otad više nemate nikakvih problema i da Vam je čitav život samo suncem obasjan?”

“Ne, nisam to tako mislio. Problema uvijek ima. Tome se i ne treba čuditi. S jedne strane, nisam savršen, pogriješim. S druge strane svaki kršćanin, nakon svojeg obraćenja, postaje Sotoninom metom. Uostalom, svi smo usred sukoba između njega i Boga.

Međutim, umirujuća je spoznaja: kad smo na Kristovoj strani, onda pripadamo pobjedničkom timu. Isus nam pomaže i bori se za nas. Pomaže nam savladati svaku životnu krizu. I kao što sami vjerujete, dao nam je anđela čuvara.

Osim toga, pripadam kršćanskoj zajednici koja je proširena po cijelome svijetu. To mi puno znači. Mnogi kršćani su moji prijatelji; mogu se pouzdati da će mi pomoći ako je potrebno. Osim toga, oni mole za mene.”

“Ne podrazumijeva li da nakon obraćenja mnogo toga više ne smijemo činiti?”

“U izvjesnoj mjeri da. Ali to nije bitno, jer mnogo toga onda više ne želim činiti jer moje su se vrijednosti promijenile. Dosta toga što mi je ranije bilo važno, danas mi je nevažno – i obrnuto.”

“Na primjer?”

“Ranije sam rado odlazio na zabave, čitavu noć plesao i pio alkoholna pića. Danas je drukčije. Još uvijek volim veselo društvo, ali moj ukus za glazbu se promijenio, a noći radije provodim u krevetu. A ni alkohol mi više nije potreban da se veselim.

Sad živim drukčije i bolje mi je nego nekad. Moj život je dobio stabilnu podlogu i jasan cilj. Osjećam duboki mir. Već i to puno vrijedi.”

Moja je sugovornica razmišljala i onda oprezno rekla: “Rado bih Vas nešto pitala, ali da ne budem napadna.”

“Slobodno pitajte.”

“Upravo ste spomenuli da Vas je Krist oslobodio loših navika i ovisnosti. Ne morate mi to reći – možda je to suviše osobno. Ali možete li bar dati naslutiti na što ste mislili?”

“Rado ću Vam ispričati jedan primjer. U doba puberteta – mogao sam imati dvanaest ili trinaest godina – navikao sam krasti. Krađa se kod mene razvila u sport. Nikad se nije radilo o velikim stvarima: uglavnom su to bile igračke ili slatkiši koje bih ukrao u nekoj trgovini. S vremenom sam postao jako spretan, jer me nikad nitko nije ulovio u krađi.

Ali sam jednog dana na svoj užas ustanovio da ne mogu drukčije. Krađa je prešla u uvriježenu naviku. Jednostavno sam krao i onda kad nisam htio. Krađa je postala prisilna. Ne znam je li to već prešlo u kleptomaniju, ali svakako nije bilo daleko od toga. To me je prilično uznemirilo. Postao sam svjestan da sam ovisnik – ovisnik o lošoj navici.”

“I kako ste se nje oslobodili?”

“Moja mi je majka pričala o Bogu i Isusu Kristu. Zahvaljujući njoj, znao sam kako se moli i što molitva može učiniti.”

“Dakle, odrasli ste u kršćanskom domu.”

“Da, moji roditelji su bili kršćani. Danas bih želio da su mi još više govorili o Bogu. Majka je imala prisniji odnos s Bogom nego li moj otac, a kršćanske vrijednosti mi je prenosila više svojim postupcima nego riječima. Zahvaljujući njoj, imao sam neko osnovno znanje o kršćanstvu.

U ono vrijeme nisam znao kako si pomoći osim u svojoj sobi spustiti se na koljena i pomoliti Bogu. Rekao sam: ‘Dragi Bože, ako stvarno postojiš, i ako si svemoćan, i ako ti je stalo do mene, oprost mi moje grijehe i

oslobodi me od nagona da moram krasti. Ako mi uslišiš molitvu, želim od tog trenutka pripadati Tebi. Amen!’

Ovo sam stvarno ozbiljno mislio. Onda sam čekao što će se dogoditi: Hoće li Bog uslišiti moju molitvu? Funkcionira li uopće to s molitvom? Je li Bogu stalo do mene?”

“Očito je funkcioniralo”, ustvrdila je moja sugovornica.

“Da, najljepše od svega bilo je to što je nakon te molitve nestalo moje ovisnosti. Nisam više morao krasti i otad nikad više nisam ukrao. To je bilo riješeno jednom zauvijek. Bog me stvarno oslobodio!

To je bio početak mojeg života s Kristom. Nakon toga sam često čitao Bibliju i bolje upoznao Isusa. S tek navršenih sedamnaest godina javno sam priznao svoju odluku i dao se krstiti.”

“Zar dotad niste bili kršteni?” iznenađeno je pitala gospođa Naumann.

“Da, nisam bio. Moji su roditelji bili mišljenja da krštenje ima veze sa svjesnom odlukom i da čovjek najprije mora vjerovati a onda se može krstiti. Moja majka je često citirala Isusove riječi: ‘Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasiće se.’¹⁶⁵ A budući da dojenčad niti vjeruje u Boga niti može odlučiti se za Njega, moji roditelji me nisu htjeli krstiti kao bebu. Kasnije sam im za to bio jako zahvalan, jer onako kako danas razumijem Bibliju, bili su u pravu. Možda je ovo bilo djelomično povezano s tim što su moji roditelji pripadali različitim crkvama. Time što nas kao dojenčad nisu krstili, izbjegli su sukob.”

---

¹⁶³ Job 33,29.30.

¹⁶⁴ Matej 28,20.

¹⁶⁵ Marko 16,16.

Sloboda – unatoč zabrani pušenja

Obraćenje, pokajanje i novorođenje

“Govorili ste o obraćenju. Pomalo razumijem o čemu se radi, ali možete li mi to ipak potanje obražložiti?”

“Rado. To je veoma važan predmet, jer se radi o tome da, zahvaljujući Kristu, osobno doživimo spašenje. Obraćenje jest obrat u odnosu prema Bogu: Ja sam od Njega pobjegao, okrenuo sam Mu leđa ili jednostavno nisam mario za Njega. Na osnovi određenih iskustava ili spoznaja probudio sam se i odlučio prestati s mojom pobunom ili ravnodušnošću, odlučio sam izgraditi vezu s Bogom i živjeti u suglasju s Njim. Ovu temeljnu promjenu smjera Biblija naziva obraćenjem.”

“A kakve ono veze ima s ‘pokajanjem’? Zar se zbog svojih grijeha ne moramo pokajati? Je li pokajanje poslije obraćenja potrebno ili nije?”

“Prema Bibliji ‘pokajanje’ je srž obraćenja. Ali to nema veze s vršenjem nekakve ‘pokore’. Zbog katoličkog načina shvaćanja i uporabe ovih riječi, mnogi o tome imaju nebiblijsko shvaćanje. ‘Pokajanje’ je staromodna i ne baš sretno prevedena riječ u Novom zavjetu, a koja označava ‘promjenu mišljenja’. Pojednostavljeno, radi se o promjeni načina razmišljanja, o promjeni mišljenja te o drukčijem odnosu prema Bogu, što vodi do okretanje prema Njemu.”

“I ono nema nikakve veze s našim postupcima?”

“Još jednom kažem: ‘Pokajanje nema nikakve veze s djelima.’ Kod njega se radi o našim gledištima i unutarnjoj skršenosti zbog našeg dosadašnjeg odnosa prema Bogu. Kad uvidim da sam pošao pogrešnim smjerom i puno toga pogrešno učinio: odbijao Božju ljubav ili Ga ignorirao, vjerojatno ću biti žalostan ili skršen. To može izazvati promjenu načina razmišljanja. Ili, ako steknem neko posebno iskustvo s Bogom i postanem svjestan Njegove ljubavi, onda to budi osjećaje koji me mogu navesti na preokret. Onda postajem otvoreniji za djelovanje Svetog Duha. On u meni potiče iskreno kajanje zbog odvratanosti od Boga i zbog mog pogrešnog ponašanja. To su najbolje pobude za temeljno obraćenje. Ono je uvijek povezano s razumnom odlukom, koja istodobno potječe iz srca.”

“Nekako mi to još uvijek nije jasno.” Moja me sugovornica ponovno pogledala namrštena čela.

“To nije čudo. Čak i onaj koji je doživio obraćenje, ne razumije ga potpuno. Djelovanje Svetog Duha ne možemo ni shvatiti ni objasniti, već samo iskusiti i opisati. On nam stalno nastoji Boga učiniti razumljivijim i privući nas Kristu. Ako Mu se otvorimo ili obratimo – na žalost to ne mogu bolje opisati – Duh nas potiče na kajanje, a pritom mi nismo svjesni Njegova djelovanja. Kad zatim prihvatimo Krista za svoga Spasitelja i Gospodina, Božji Duh pokrene u nama nešto slično duhovnom novorođenju.¹⁶⁶ Tu usporedbu je nekad Isus osobno uporabio.¹⁶⁷ Ona puno toga objašnjava.”

“Da, već sam čula za novorođenje.”

“O tome postoje različita gledišta. Kod istočnjačkih religija pod tim se razumije nešto sasvim drugo, različito-

to od onoga što je Isus mislio. On govori o unutarnjem procesu, o unutarnjem novom stvaranju kojim postajemo Božja djeca. Mi dobivamo sposobnost za izgradnju prisne zajednice s Bogom. Onda Ga možemo bolje razumjeti, uzdati se u Njega i voljeti Ga. Odjednom imamo unutarnju težnju ugoditi Mu i slušati Ga. Biblija govori o ‘poslušnosti’. Pojmovi kao što su ‘slušati’ i ‘poslušati’ i u našem su govoru usko povezani. Roditelji traže od svoje djece da ih slušaju i poslušaju, bar dok su mala. Ali kod Boga to je drukčije. Pri novorođenju, On svojim Duhom usađuje u naše srce svoja načela i zapovijedi. To je Božje djelo. Onda nam oni nisu više opterećenje, naprotiv, radujemo se što ih možemo slijediti.”

“Ovakvo što si uopće ne mogu zamisliti.”

“To je prirodno. Ovo razumije samo onaj tko to osobno iskusi; on vam to može potvrditi. Po tome se, uostalom, s priličnom sigurnošću prepoznaju nanovo rođeni kršćani. Ali prije doživljena novorođenja, načela, po kojima funkcionira pravi kršćanski život, svakome čine se kao španska sela.

Volio bih vam to objasniti jednim primjerom. Vi vjerojatno ne pušite – ili možda ipak?”

“Ne pušim. A u zrakoplovu se i onako ne smije pušiti.”

“Smatrate li to ograničenjem?”

“Ne – naprotiv.”

“A kad ulazite u vlak, u koji odjeljak sjedate?”

“Naravno, za nepušače, jer je zrak bolji. Što želite time reći?”

“Premda je pušenje u tom odjeljku zabranjeno, kažete manje-više svjesno: ‘Ovdje želim biti. Tu se dobro osjećam.’ Vi ne razmišljate ovako: ‘Ovdje ne mogu izdržati. Same neke zabrane! Tako sam sputavana!’”

“U ovom slučaju svakako ne.”

“Ali kod pušača je situacija sasvim drukčija. On bi držao da mu je u odjeljku za nepušače sloboda ograničena. Ali ako ostavi pušenje i ako se svjesno preobrati iz pušača u nepušača, njemu će među nepušačima biti isto tako ugodno kao vama ili meni.”

Zastao sam. Budući da me je moja sugovornica samo pogledala, nastavio sam: “Slično se događa s našim stajalištem prema Božjim zapovijedima. Nakon što smo se obratili i nakon što nas je Sveti Duh nanovo rodio, mi ćemo ih rado vršiti.¹⁶⁸ Tada ćemo ih voljno slijediti. Božji Duh u nama vrši promjenu koja nam omogućuje da otad postupamo u skladu s Božjom voljom.”

“Znači da je vršenje zapovijedi, ako vas dobro razumijem, važno za spasenje.”

“Ako pod ‘spasenjem’ mislite na konačno izbavljenje, dakle na život na novoj Zemlji, onda u izvjesnom smislu imate pravo. Međutim, mnogi pritom zamjenjuju uzrok i posljedice. Vršenjem zapovijedi ne možemo kod Boga skupiti nikakve poene niti možemo zaraditi vječni život. Mi se spašavamo isključivo po Kristovim zaslugama na koje se pozivamo.”¹⁶⁹

Pogledala me upitno.

“Kad smo se obratili i nanovo rodili, i time se izbavili od grijeha, izgubljenosti, besmisla i beznada, onda imamo novu motivaciju i novi izvor snage. Onda ćemo se ravnati prema Božjoj volji. To je posljedica mojeg spasenja. Vršenje zapovijedi nije preduvjet da budemo spašeni.”

“To izgleda jasno, a istodobno je prilično složeno za osobu poput mene”, smatrala je gospođa Naumann.

“Nadam se da to sve neću ujutro opet zaboraviti.”

“Možda će vam u tome pomoći jedna usporedba: Ako nekoga stvarno volim, neće mi biti teško učiniti sve da sačuvam sklad između sebe i te osobe. Nastojat ću, ako je moguće, iz njenih očiju pročitati svaku želju; bit ću zahvalan ako mi kaže što joj je važno i kako se trebam ponašati da je obradujem.

Slično je i u našem odnosu s Bogom; kad shvatimo koliko nas voli i da nam želi samo najbolje, Isusova ljubav, koju doživljavam ili promatram, potaknut će u meni uzvratnu ljubav. A ona se neće izražavati samo u simpatiji prema Kristu. Tu je u svakom slučaju riječ o načelnoj ljubavi koja potječe iz promijenjena srca. Ona ima opipljivu, konkretnu stranu. Isus je označava riječima: ‘Ako me ljubite, držite moje zapovijedi.’¹⁷⁰ Moramo dobro paziti na Njegovu formulaciju: On ne kaže da moramo držati zapovijedi, već da ćemo ih držati – iz ljubavi prema Njemu, snagom Svetoga Duha.”

“Što ste mislili reći s Kristovom ljubavi koju ‘promatrate’?”

“Kako se u našem životu očitovala Njegova ljubav, obično počinjemo shvaćati tek kasnije. Mnogo bolje možemo upoznati Njegovu ljubav ako u Evanđeljima čitamo izvješće o Njegovu postupanju prema ljudima. Isus je prikazao Božje milosrđe, strpljenje i ljubav. Umjesto osuđivanja, prihvaćao je grešnike i ulazio u domove prezrenih.¹⁷¹ A učenicima je govorio: ‘Tko je vidio mene, vidio je i Oca’.”¹⁷²

“Je li to rekao zato što su obojica jednaki?”

Potvrdio sam kimanjem glave. “Isus je jednom doslovno rekao: ‘Ja i Otac jedno smo’.”¹⁷³

---

¹⁶⁶ Ivan 1,12.13.

¹⁶⁷ Ivan 3,3-8.

¹⁶⁸ Psalam 40,9.

¹⁶⁹ Rimljanima 3,23.24.28.

¹⁷⁰ Ivan 14,15 (Šarić).

¹⁷¹ Luka 15,1.2; Ivan 8,3-11; Luka 19,5-9.

¹⁷² Ivan 14,9.

¹⁷³ Ivan 10,30.

Zašto zlim ljudima ide dobro?

Božji blagoslov i Jobov ispit

Moja sugovornica je uzela plastičnu čašu s vodom od domaćice koja je upravo prolazila. Dok je dugo zagledala u vrhove svojih cipela, polako je ispijala gutljaj.

“Stvarno ne znam što reći”, rekla je. “Sve mi je to tako novo. Još mi nikad nitko to nije tako objasnio.”

“Čini li Vam se to suvislim?”

“Većina da.”

“A što Vam onda još nije razumljivo?”

“Na početku sam rekla da ne razumijem zašto Bog s mnogim zlim ljudima postupa tako dobro.”

“Da, na to se još nisam osvrnuo. Da to sad učinim?”

“Svakako, to me zanima.”

“Kad dobri ljudi stradaju, a mnogim zlima naizgled ide dobro, to se protivi našem osjećaju pravednosti, jer nam se čini da dobiju sve što žele. A ponekad su materijalna dobra stekli na nepošten način. Ima nitkova kojima ide jako dobro, ali posljedice svakako osjećaju drugi, oni kojima su lagali, varali ih, okrali i čak ubili.”

“Da, tako je! Ako je pravedan, kako Bog to može dopustiti?”

“Već smo ranije zaključili da On to mora dopustiti, kako bi svakome bilo jasno kamo zlo stvarno vodi. Kad bi se svuda umiješao, Sotona bi to proglasio nepoštenim. Osim toga, ne bi se otkrio pravi karakter grijeha: od njega, naime, uvijek trpe takozvani ‘nedužni’.”

“To zvuči neobično. Kako to mislite?”

“Onaj kome su lagali, prevarili ga ili okrali, samo je rijetko kad to sâm prouzročio, osim ako je isto tako postupao prema drugima. Ali u većini slučajeva nije on za to dao povoda. Prema tome, nije kriv za ono što mu je učinjeno.”

“Da, to mi je jasno.”

“Kod religioznih ljudi, koji vode pravedan život a ipak im ide loše, okolnosti su drukčije. Svatko tko se obrati Kristu, i time mijenja strane u velikom sukobu, postaje Sotoninom metom, jer njega to, naravno, srđi. On sada pokušava otežati život kršćaninu, ne bi li uništio njegovo povjerenje u Boga.

Jedan posebno grozan primjer toga opisan je u Bibliji. Radi se o Jobu, za kojeg i Bog svjedoči da je bogobožan i pravedan i da izbjegava zlo. Na to je Sotona ustvrdio da Job služi Bogu samo zato što ga je posebno blagoslovio, odnosno, iz sebičnih pobuda. Ako bi Job ostao bez svega – tako je Sotona tvrdio – odrekao bi se Boga i bio Mu nevjeran.¹⁷⁴ Tko je u toj situaciji mogao dokazati tko je u pravu?”

“Kako to mislite?”

“Bog je tvrdio da Ga Job voli, a Sotona je tvrdio da Job služi Bogu iz računice, jer da od toga ima koristi. Kako se moglo ustanoviti tko je od obojice u pravu?”

“To je samo Job mogao reći.”

“Da, ali Sotona se ne bi pomirio samo s Jobovom izjavom. Nju je trebao dokazati.”

“Dakle Joba se moralo staviti na probu.”

“Točno. Ako je Bog htio ostati pošten prema Sotoni, nije imao druge mogućnosti nego dopustiti mu da navali na Joba.¹⁷⁵ Zbog pravednosti Bog nije mogao spriječiti Jobove patnje.”

“To je neka neobična pravda.”

“Tako izgleda. Mi ovu dilemu poznajemo i iz zemaljskih sudskih procesa: Ono što je pravedno prema optuženom, nije uvijek pravedno prema žrtvi. Mi nismo kadri stvoriti potpunu pravednost, a to ni Bog ne može, s obzirom na Sotoninu vladavinu na ovoj Zemlji.”¹⁷⁶

“To je jako žalosno.”

“I za Boga. Zato On radi na trajnom rješenju, kako smo to već rekli.”

“A što se onda dogodilo s Jobom?”

“Izgubio je svoj imetak, svoju djecu i svoje zdravlje. Stizala mu je jedna porazna vijest za drugom.¹⁷⁷ Kasnije je za to optužio Boga, jer nije razumio zašto mu se sve to događa.¹⁷⁸ Ali se nije odrekao Boga nego se u svojoj mucij grčevito držao Njega. I tako je dokazao da Sotona nije u pravu.”

“To baš ne razumijem sasvim.”

“U konačnici radi se o Sotoninim tvrdnjama da je Bog vladar koji ne voli ljude. Oni Mu sa svoje strane ne služe iz ljubavi i dubokog osvjedočenja, već iz straha ili iz osobne koristi.”

“Tek sam sada shvatila: Sotona je optužio Joba da Boga poštuje samo zato što je od toga imao koristi.”

“Točno. I nakon što je jasno dokazano da Sotona nije bio u pravu s ovom klevetom, Bog je opet mogao vidljivo blagosloviti Joba i ponovno mu pokloniti djecu i dvostruko veći imetak.¹⁷⁹

Danas to nije uvijek tako, jer se prema shvaćanju onog vremena Božji blagoslov očitovao u djeci i u materijalnom bogatstvu.¹⁸⁰ Onima koji su Mu danas vjerni unatoč neprilikama Bog poklanja duhovne blagoslove – unutarnji mir, radost i spokojstvo.

Ali Job je primjer klevetâ što ih Sotona podmeće svakom pravom kršćaninu. I oni moraju u teškoćama i nevolji pokazati iz kojih to pobudâ služe Bogu. Zato Bog dopušta da od Sotone trpe mnoge nedaće. Bog nema drugog izlaza.”

Gospođa Naumann me pogledala pomalo sumnjičavo, ali nije ništa rekla.

Zato sam nastavio: “Prijedimo na drugi slučaj, na ljude kojima stvarno ide dobro a nemaju nikakve veze s Bogom. On pokušava na sve načine doprijeti do njih jer ih sve želi spasiti. Želi im pokazati koliko ih voli. Znamo da je ljubav vrednija pobuda za pristupanje k Bogu od straha ili očaja.

Apostol Pavao objašnjava vrlo važno Božje načelo kad kaže da nas Njegova dobrota treba potaknuti na obraćenje.¹⁸¹ Prema tome, Njegov blagoslov, što ga primaju i oni koji ne vjeruju, nije nikakav dokaz da je kod njih sve u redu. Bog ljubi sva svoja stvorenja i zato im želi dati samo dobro. Tako ih pokušava uvjeriti u svoju ljubav i dobrotu. Htio bi da Mu se otvore.”

“Želite li time reći da Bog više blagoslivlja nevjernike nego vjerne ljude?”

“Ne, On to ne čini. Bog poklanja kišu i sunčevo svjetlo dobrim i zlim ljudima jednako. Tako je to Isus rekao u Propovijedi na gori.¹⁸² Bog je pravedan i nikome ne daje prednosti. Ali kod pravih Isusovih sljedbenika blagoslov i nije tako očigledan. Oni prvenstveno primaju duhovni blagoslov.¹⁸³ U to spada oprost krivnje, sigurnost spasenja, unutarnji mir, snaga u teškoćama, mudrost pri važnom odlučivanju i drugo.¹⁸⁴ Nekršćanin uopće nije otvoren za primanje takve vrste blagoslova.

Osim toga, po pitanju Božjih blagoslova ulogu imaju i Sotonine klevete. On tvrdi da Bog postupa s nevjernima poput očuha. Naprotiv: On je utjelovljena ljubav,¹⁸⁵ On naprosto ne može drukčije nego svim svojim stvorenjima – kad god je moguće – pokazati da ih voli.

Ali pritom ne može i ne smije dokinuti zakon uzroka i posljedica, odnosno ne može ukinuti postupke ljudi i Sotonino djelovanje. Ali jednog dana će svakom zlu učiniti kraj, a pritom riskirati da Ga se pogrešno shvati ili Mu se pripiše nepravедnost.”

Činilo se da moja susjeda nastavlja razmišljati o ovome.

---

¹⁷⁴ Job 1,1-3.6-11.

¹⁷⁵ Job 1,12; 2,6.7.

¹⁷⁶ 2. Korinćanima 4,4.

¹⁷⁷ Job 1,13-22; 2,4-10.

¹⁷⁸ Job 9., 10. i 19. poglavlje.

¹⁷⁹ Job 42,12-17.

¹⁸⁰ Postanak 22,17; Ponovljeni zakon 28,2-4; Psalam 127,3.

¹⁸¹ Rimljanima 2,4.

¹⁸² Matej 5,45.

¹⁸³ Efežanima 1,3.

¹⁸⁴ Efežanima 1,7.11; 1. Ivanova 1,9; 5,11-13; Rimljanima 5,1.2; Jakov 1,5.12. Juda 24.25.

¹⁸⁵ 1. Ivanova 4,8.16.

Opasno hodanje po grebenu

Spasonosna vjera

“Nakon onoga što ste mi ranije ispričali o vječnom životu, primjećujem da počinjem iskreno čeznuti za Nebom”, rekla je. “Doista bi to bile prilike iz fantazije. Posebno mi se svidjelo ono što ste govorili o nebeskom Jeruzalemu. Kod Vas to sve izgleda tako sigurno. Zavidim Vam što sve tako čvrsto vjerujete. Ja to ne mogu. Možda mi nedostaje dar vjere. Ipak nije svakome dano da vjeruje.”

“Tu rečenicu čak nalazimo u Bibliji.”¹⁸⁶

“Stvarno? Eto vidite!”

“Ali ona znači nešto drugo no što mislite.”

“To me zanima.”

“Riječ za vjeru na grčkome, jeziku Novog zavjeta, osim povjerenja znači i vjernost. Kontekst pokazuje da je tamo riječ o vjernosti: ‘Svi, naime, nemaju vjere’.¹⁸⁷ Hoćemo li biti vjerni Bogu, isključivo ovisi o našim odlukama. Budući da je On dobar životni drug, nemamo razloga odvojiti se od Njega.”

“Ali kako možemo Boga naći, ako smo od Njega daleko?”

“Moramo izgraditi zajednicu s Njim. Apostol Pavao objašnjava da vjera dolazi od propovijedanja, a objavljivanje kršćanske vijesti počiva na Kristovim riječima.¹⁸⁸ A Petar kaže da je sjeme, koje vodi do duhovnog novorođenja, Božja Riječ.¹⁸⁹ Drugim riječima:

Da bi se vjera mogla razviti i rasti, moramo se neminovno pozabaviti izvorom, Božjom Riječi.

U biblijskom smislu vjerovati znači uzdati se u Boga i Isusa Krista. Za to je neophodna Biblija jer nam ona pokazuje kakav Bog doista jest. Najbolje je početi s čitanjem Evanđelja. U njima imamo u Isusu Kristu najjasniji očigledan prikaz Boga. Jednostavno možemo zamisliti da smo u ulozi opisanih osoba, jer ono što je Isus u ono vrijeme rekao ljudima, rekao bi i meni u sličnoj situaciji. I kao što je u ono vrijeme postupao s ljudima, tako On danas postupuje i sa mnom.”

“Tim izvješćima se stvarno još nikad nisam pozabavila”, priznala je gospođa Naumann.

“Kad je riječ o razvoju povjerenja prema Bogu, onda je to slično razvoju povjerenja prema ljudima. – Vjerojatno imate prijatelje”, rekao sam i pogledao je očekujući odgovor.

“Svakako. Na žalost ne vidamo se dovoljno često.”

“Imate li i ‘najbolju’ prijateljicu?”

“Da. Ona čak živi u Düsseldorfu.”

“Koliko se dugo poznajete?”

“Čitavu vječnost, sigurno četrdesetak godina. Ali prave prijateljice smo tek u posljednjih dvadeset i šest godina.”

“A kako je došlo do Vašeg prsnog prijateljstva?”

“Muž mi je u to vrijeme bio teško bolestan. Bolovao je od raka i trpio jake bolove. Morala sam stalno biti uz njega i brinuti se o njemu. U to vrijeme mi je moja poznanica, koja je stanovala samo dvije ulice od moje, puno pomogla. Vodila je brigu o našem domaćinstvu i pazila na mog sina. Mnogo smo razgovarale. U ono vrijeme mi je bila potrebna emocionalna potpo-

ra. To je za mene bilo teško vrijeme i ona je jednostavno bila tu, za mene.”

“Dobro je što ste već onda imali takvu osobu. I tako ste vašu poznanicu bolje upoznali i spoznali da u nju možete imati povjerenja. Tako vam je postala prijateljica.”

“Da, tako je bilo.”

“Slično je i s povjerenjem u Boga. Možda je On za nas dugo vremena bio kao netko koga poznajemo po čuvenju. A onda smo Ga osobno upoznali, možda tijekom neke krize ili su nas na to potaknuli neki kršćani. Počinjemo se više baviti s Njim, na primjer u razgovoru kakav mi vodimo. Na taj način malo po malo razumijemo da je dobar prijatelj.

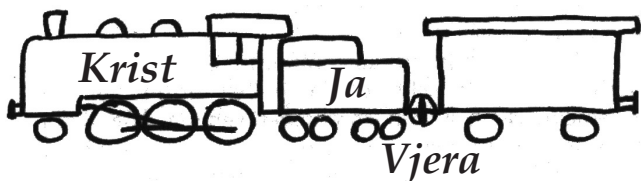
Tko upozna Boga i iskusi kakav On doista jest, taj zna da Mu može vjerovati i onda kad i ne razumije Njegovo postupanje. I što Ga bolje upoznamo i što više vremena provodimo s Njim – slično kao što ste Vi provodili vrijeme sa svojom prijateljicom – to više ćemo imati povjerenja u Njega. Tako se povjerenje razvija samo po sebi. To je sva tajna spasiateljske vjere.”

“Pa to i nije jako tajnovito. Ako sam Vas dobro razumjela, mene spašava ovo povjerenje.”

“Da i ne”, rekao sam. “To bih vam objasnio pomoću jednog crteža.” Ustao sam, otvorio pretinac nad sobom i iz moje mape za spise izvadio pisaći blok. Zatim sam nacrtao parnu lokomotivu s tenderom i jednim vagonom. Njega sam znakom plus povezao s lokomotivom.

Pošto sam na lokomotivu napisao riječ “Krist”, a na vagon “Ja”, objasnio sam: “Lokomotiva je Krist, a

ja sam vagon. Znak plus, ovaj spojni uređaj, je moja vjera.” Zaokružio sam znak plus i ispod toga napisao riječ “Vjera”.

“Mene ne spašava moja vjera već me spašava Isus Krist. Ne vuče me kopča već lokomotiva. Moja vjera je samo sredstvo koje me povezuje s Kristom. Zahvaljujući mojem povjerenju, ja se čvrsto držim Krista i ostajem Mu vjeran. Tako se, zahvaljujući Kristu, spašavam za vječnost.”

“A što predstavlja tender? Ulaze li u njega moji grijesi?”

Nasmijao sam se. “On dopunjava ovu sliku. Kad se odlučite za Krista i vjerom se povežete s Njim, onda zapravo svu svoju krivnju bacate u tender s ugljenom. Vi ste se nje oslobodili. I ako ponovno sagriješite, postupite na isti način. Krist pretvara svu crnu prljavštinu mojeg grijeha u bijeli dim svoje čistoće. On zna da ćemo opet pogriješiti i da treba vremena kako bismo kao Božja djeca sazrijevali; želi da učimo iz naših pogrešaka i da uvježbamo nove načine ponašanja.

Ovdje bih objasnio još nešto o ulozi svojih osjećaja. Oni su često pozitivni – pogotovo pri početnom oduševljenju za Krista. Ali na njih mogu lako utjecati okolnosti, loša iskustva ili problemi iz prošlosti. Trebali bismo znati da je njihova uloga drugorazredna.

Prvo dolaze spasonosna djela koja je Krist ostvario: On je odavno platio kaznu za moj grijeh i zato mi može oprostiti svaki grijeh. Ovo su istinite činjenice, bez obzira što mi poručuju moji osjećaji ili razum.

Ako vjerujem u Krista i u Njegovo spasenje, onda ću odlučiti predati Mu se. Time prihvaćam Njegovo spasenje. Slikovito rečeno, u određenom smislu prikopčavam kopču vučnog uređaja. Iz toga onda proizlaze odgovarajućí osjećaji kao što su radost i zahvalnost.

Ali ponekad moji osjećaji djeluju kao kočnički vagon na vlakovima u 19. stoljeću.” Nacrtao sam kočničarevu kućicu na kraju vagona. “Mi ne smijemo dozvoliti da nas on koči niti se otkopčati od lokomotive. Drugim riječima, više se trebamo uzdati u Božja spasiteljska djela što ih spominje Njegova Riječ, nego u svoje kolebljive osjećaje. Vremenom će osjećaji slijediti naše rasuđivanje – i na tom području. Budite u to uvjereni.”

“Zašto to tako naglašavate?”

“Zato što mnogi kršćani sumnjaju u svoju vjeru ili iskrenost svog obraćenja. Misle da je za njihovu vjeru ili spasenje preduvjet nekakav osjećaj religioznosti. I ako nemaju očekivani osjećaj, misle da ih Bog nije primio i da ih ne voli.

Međutim, naše spasenje ne potvrđuju osjećaji već spasiteljska djela što ih spominje Biblija i moje prihvaćanje Kristova spasenja. Uostalom to nije nešto što se događa jednom zauvijek. Ja se svakog dana trebam iznova odlučiti za Krista i Njemu iznova povjeriti svoj život.”

“Čini mi se da to počinjem shvaćati.”

“Jedna mala priča to ilustrira. Zamislite: planinariate u visokom gorju i prelazite preko uskog grebena.

S obje Vaše strane zjapi ponor. Svaki pad bi značio sigurnu smrt. Ali niste sami; u Vašoj skupini su osobe koje ne poznajete pobliže. Odjednom Vam je netko podmetnuo nogu. Spotičete se i padate s grebena; u posljednji se čas uspijevate uhvatiti za stijenu. Ali snaga Vas brzo izdaje. Osuđeni ste na smrt.

A onda iznad sebe čujete ljubazan glas: ‘Dajte mi ruku! Izvući ću vas!’ Što ćete učiniti? Hoćete li reći: ‘Ne, hvala! Ja ću to uspjeti svojom snagom!’ ili: ‘Nemam povjerenja u Vas!’ ili: ‘Ne vjerujem da to možete!’?”

“Svakako ću brzo uhvatiti ruku i pustiti čovjeka da me izvuče.”

“Jasno. Onda se nastavite penjati. Za svaku sigurnost čvrsto držite ruku svog spasitelja. Međutim to ne sprečava zlobnika da Vam ponovno podmetne nogu. Ovaj put se spotičete, ali ne padate.

Možda ste nakon nekog vremena toliko samouvjereni da ispuštate ruku Vašeg novog prijatelja. Vaš protivnik Vam ponovno podmeće nogu i Vi opasno padate. Na sreću vaš prijatelj Vam opet pruža ruku. Vi je opet hvatate i tako se spašavate. Vi mu vjerujete jer ste iskusili da je dostojan Vašeg povjerenja.”

“Što želite time prikazati?”

“Mi ljudi smo u sličnoj situaciji. Sotona je svima nama podmetnuo nogu. Potaknuo nas je na pobunu protiv Boga ili na to da Boga zanemarimo i sami vodimo svoj život. Svi mi visimo nad ponorom. Da bismo zauvijek propali, ne moramo se svjesno opredijeliti za Sotonu, jer smo već osuđeni na smrt. Ako se ne odlučimo za Isusovu spasiteljsku ruku, prije ili kasnije razbit ćemo se u provaliji smrti.

Isus Krist nam pruža ruku jer nas želi spasiti. Jedino što moramo jest – odlučiti da ćemo je prihvatiti i čvrsto je držati.”

“Ali kako se to konkretno događa?”

“Prihvatanje Kristove ruke prikaz je načina na koji se odlučujemo: Za svoje spasenje i daljnji život odlučujemo ovisni samo o Njemu. Zato nam nisu potrebni nikakvi posebni talenti niti velika vjera. Dovoljna je odluka da ćemo se uzdati samo u Isusa, i to ćemo Mu reći.

Jednom prigodom neki je čovjek došao k Isusu. Nekako nije mogao vjerovati da može ozdraviti njegovo dijete. Isus mu je ukazao na važnost povjerenja. Na to je otac rekao: ‘Vjerujem! Pomozi mojoj nevjeri!’¹⁹⁰ S ono malo povjerenja što ga je imao, čvrsto se uhvatio za Isusa, u nadi da će mu ojačati vjeru. Naravno, Isus je to učinio i ozdravio njegovo dijete.

Ako budemo prihvatili Njegovu ponudu za spašavanje i jednostavno se uhvatili Njega, Isus će i našu vjeru ojačati i dati nam pozitivna iskustva.”

“A kako je to bilo kod Joba? Je li njegovo stradanje bilo pozitivno iskustvo s Bogom?”

“Za Joba jest bilo. Tako je to na kraju osobno spoznao. Evo, pročitajte što je rekao Bogu.” Još jednom sam otvorio Bibliju i nakon listanja našao 42. poglavlje i pokazao na peti redak: “Po čuvenju tek poznavah te dosad, ali sada te oči moje vidješe.”

“Ovo bolno iskustvo Job kasnije zasigurno nije smatrao promašenim. Zahvaljujući iskustvu, još se više približio Bogu.

Moramo znati da život s Bogom ne prolazi samo obasjan suncem. O razlogu smo već govorili. Ipak će

za onoga tko se odlučio za život s Kristom, upravo u patnji i teškoćama biti važnih iskustava koja će ojačati vjeru i pomoći u sazrijevanju.

Kad steknemo takva iskustva s Bogom, to će promijeniti naša gledišta i život. Tako je bilo i u Jobovu slučaju. U svojoj patnji optužio je Boga i zahtijevao pravdu za sebe. Ali sad je priznao da je govorio ‘riječima bezumnim’, pa je rekao: ‘Sve riječi svoje zato ja poričem i kajem se u prahu i pepelu.’¹⁹¹ Sad se ponizio pred Bogom. Kad u svom kasnijem životu nije razumio Njegovo postupanje ili kad ga je Sotona posebno žestoko napadao, zasigurno nije posumnjao u Boga.

Radosna iskustva nisu jedino što pokreće našu odlučnost da svojim životnim putem više ne idemo bez Krista, svog novog prijatelja. Mi ćemo ostati uz Njega i čvrsto držati Njegovu ruku i onda kad smo izloženi stradanju. Jer znamo da je uzročnik Sotona a ne Bog. Radije idemo Božjim putem, jer je sigurniji, a kod opasnih i teških dionica držimo se Njega. Iskusićemo da svi Njegovi savjeti i zapovijedi služe za naše dobro.”

“Dosta toga još uvijek ne razumijem.”

“Pa sve je to za Vas sasvim novo. Ali i onda kad Krista sasvim ne razumijemo, imajmo povjerenja u Njega i ravnajmo se prema Njegovim zapovijedima. Ovo povjerenje će biti nagrađeno a time i ojačano. Naš odnos prema Njemu može napredovati i kroz naizgled negativna iskustva. Naime, ponekad imamo premalo povjerenja u Njega, ne slušamo Ga ili Ga ne slijedimo. Kasnije obično uvidimo u čemu smo pogriješili: nismo imali dovoljno povjerenja ili smo bili neposlušni.”

“Pojam ‘vjere’ dosad sam razumjela sasvim drukčije”, rekla je moja sugovornica, “ali sad mi je mnogo toga jasnije. Uvijek sam mislila da za vjeru mora postojati izvjesna darovitost ili odgovarajući odgoj.”

“Nekima je stvarno jako teško pouzdati se u Boga”, priznao sam. “Zbog roditeljskog zanemarivanja u djetinjstvu, kod Vas je nedovoljno razvijena sposobnost da pokažete povjerenje. Ili je uništena negativnim iskustvima. Na primjer, emocionalno ili seksualno zlostavljanje djece u mnogo čemu djeluje poražavajuće. Ono razara njihovu sposobnost da drugima mogu vjerovati.

Zahvaljujući jednoj dobroj knjizi, nedavno sam shvatio da i odbacivanje, koje se u raznim prilikama pokazuje ili jača, – na primjer pri razvodu roditelja ili njihovih pogrešaka u odgoju – mnoge sprečava da izgrade odnos povjerenja prema Bogu. I u tom slučaju treba prvo početi sa suočavanjem sa svojom prošlosti.¹⁹² Tek tada čovjek može ponovno vjerovati drugomu pa i Bogu.”

“Na sreću tako što nisam doživjela”, rekla je gospođa Naumann. “Imala sam veoma skladno djetinjstvo i dobre odnose sa svojim roditeljima – premda su ponekad vršili preveliki pritisak.”

“Onda Vam neće biti teško izgraditi sličan ili još bolji odnos s Bogom i Isusom Kristom. Kad o Njima razmišljamo i kad ih bolje razumijemo, automatski će rasti i naše povjerenje. Razočarat ćemo se samo onda ako imamo pogrešno shvaćanje o Bogu i Njegovu djelovanju.

Moja sugovornica je čujno uzdahnula.

“Sada sigurno bolje razumijete zašto mi je toliko

stalo da što većem broju ljudi objasnim kakav Bog zapravo jest. Većina ljudi odbija Boga samo zato što o Njemu imaju pogrešnu predodžbu.” Nakon tih riječi sam zašutio.

---

¹⁸⁶ 2. Solunjanima 3,2.

¹⁸⁷ Usp. 2. Solunjanima 3,2.3 (Kršćanska sadašnjost).

¹⁸⁸ Rimljanima 10,17.

¹⁸⁹ 1. Petrova 1,23.

¹⁹⁰ Marko 9,22-24.

¹⁹¹ Job 42,3.6.

¹⁹² Korisne savjete o tome možete naći u knjizi Nancy i Ron Rockeya, *Wie Gefühle heilen können nach Verletzungen in der Kindheit*, Advent-Verlag, Lüneburg 2004.

Životno geslo uravnotežena čovjeka

Božja ljubav

Nakon nekog vremena moja sugovornica je ponovno imala pitanje: “Odakle znate toliko o Bogu? Jeste li sve to našli u Bibliji?”

“U biti da. Ali i iz nekoliko dobrih knjiga. Nažalost informacije u Svetom pismu nisu tako sustavno poručene kako sam Vam to ispričao i objasnio. Knjige u Starom zavjetu uglavnom sadrže izvješća o povijesti izraelskog naroda ili poruke što su ih proroci objavili neposlušnom narodu.

U Novom zavjetu ćemo naći samo nekoliko sustavnih rasprava o osnovama vjerovanja. Evanđelja izvješćuju o Isusovu životu, a pisma apostola uglavnom se odnose na prilike u crkvama. Iz toga možemo mnogo naučiti, ali Biblija nije sistematski udžbenik kakve poznajemo iz škole.

Podatke o pojedinim temama naći ćemo raspršene tu i tamo. Moramo ih složiti kao dijelove velike slagalice. Ako nam pritom na djelićima nedostaju jasne poveznice po kojima se možemo orijentirati – to možda poznajete iz slaganja puzzlea – ili ako nam bitni djelići nedostaju, onda sliku ne možemo izraditi bez tuđe pomoći.”

“Je li za snalaženje u Bibliji neminovno potrebna pomoć?”

“Jest. Da nisam uvijek imao pomoć i dobre knjige na ove teme, mnogo toga Vam ne bih mogao objasniti.

A dosta toga sam i sâm nedavno razumio, zahvaljujući jednom mom prijatelju.

Uostalom, Bog nikad nije zamislio da se Sveto pismo proučava nevezano s drugima. Ono je uvijek bilo oruđe u rukama onih koji su Boga poznavali i stekli s Njim osobna iskustva. Prvi kršćani nisu dijelili biblijske spise već su drugima objašnjavali tko je Krist i što znači vjerovati u Njega. Apostoli su to otvoreno objavljivali i objašnjavali vjernicima na sastancima po kućama. Pritom bi naveli određene iskaze Svetog pisma.¹⁹³ I Isus je tako postupao sa svojim učenicima; objašnjavao im je njihovu povezanost i pritom ukazivao na tekstove iz Starog zavjeta.¹⁹⁴

“Nakon svega što ste mi ispričali, trebam li ipak započeti s čitanjem Biblije sama?”

“Svakako ćete dosta toga bolje razumjeti. Najbolje je početi s evanđeljima – dakle s Matejem, Markom i Lukom. U njima ćete upoznati Isusa Krista. Isprva se usredotočite samo na to. U Evanđeljima ćete naći obilje toga što će Vas potaknuti da Mu vjerujete.

Moja najomiljenija priča u Bibliji jest usporedba što ju je ispričao Isus. Vjerojatno poznajete Priču o izgubljenom sinu.” Pogledao sam upitno svoju sugovornicu.

“Jednom sam o tome slušala. Ali možda možete osvježiti moje pamćenje. A koliko Vas poznajem, sigurno ste i u njoj otkrili neke zanimljivosti.”

“Jedan mladi čovjek zahtijevao je od oca da mu da njegov dio nasljedstva. Otac mu ga je i predao”, pričao sam. “Htio je otići u tuđinu. Tamo je čitav svoj imetak profučkao s lažnim prijateljima. Na kraju je završio kao puki siromah; osim toga, u toj zemlji je zavladala glad. Bavio se čuvanjem svinja.¹⁹⁵ Za Židova onoga

vremena to je bilo najveće poniženje. Iz krajnjeg očaja i nužde namjeravao se hraniti barem onim što su svinje dobivale.

A onda se sjetio da je nadničarima kod njegova oca mnogo bolje no njemu. Odlučio je vratiti se i priznati ocu da je ludo postupio. Želio je zamoliti oca da ga zaposli kao nadničara. Na povratku kući u mislima je stalno ponavljao ono što će mu reći.¹⁹⁶

Međutim, pokazalo se da je oca potpuno pogrešno procijenio. Nije morao poput pokajnika stajati pred očevim vratima i moljakati ne bi li ga umilostivio. Otac je svakog dana čekao povratak svog sina i već ga izdaleka ugledao. Međutim, nije čekao dok mu sin dođe, već mu je potrčao u susret.¹⁹⁷ Pritom moramo znati: za Židova onoga vremena ovakvo je držanje bilo nedostojno. Muškarci su uvijek hodali odmjerenim korakom.

I prije no što je mogao otvoriti usta i izreći pripremljeno priznanje grijeha, otac ga je zagrlio i poljubio. Nije mu dao dovršiti započeto ispričavanje već je naložio da donesu najbolju odjeću i uz to je skinuo svoj pečatnjak i stavio ga na sinovljev prst. Ponovno ga je prihvatio za sina i uskliknuo: ‘Održat ćemo radosnu gozbu ... Jer je ovaj moj sin bio ... izgubljen i nađe se’.”¹⁹⁸

“Da, znam ovu priču. Prekrasna je i doista dirljiva.”

“Bog sličí ovom ocu. Iako smo Mu svjesno okrenuli leđa, zlorabili Njegove darove ili vodili nemoralan život, kad Mu se vratimo, On nam izlazi u susret, grli nas i raduje se.

Bog ide za nama i traži nas, kako je to Isus jasno pokazao pričom o izgubljenoj ovci.¹⁹⁹ Mnogo toga On poduzima ne bi li nam potaknuo svijest da smo izgu-

bljeni i da nas želi spasiti. On čezne za tim da nam pokaže svoju ljubav. Kad Mu dopustimo da nas povede natrag k Bogu, uzima nas kao svoju djecu i čini nasljednicima nove Zemlje. Zato Boga volim i želim s Njim provesti vječnost.”

“To stvarno lijepo zvuči”, rekla je gospođa Naumann tiho.

“Osim omiljene priče imam i omiljeni tekst. Radi se o obećanju što ga uvijek primjenjujem na sebe. Ono glasi: ‘Znamo doista da se onima koji ljube Boga sve okreće na dobro.’²⁰⁰ Znam samo malo Božjih pozitivnijih i optimističnijih izjava.

Često sam se pitao volim li Boga, pa sam zaključio da je to istina – i onda kad nisam postupio sukladno s tim. Zato polazim od toga da u konačnici sve što doživljavam služi za moje dobro, ako vjerujem Bogu i ako Mu dopustim da djeluje.”

“Pravi ste sretnik!”

“Nije to sreća, jer tkogod Boga voli i vjeruje Mu, može se pozvati na ovo obećanje.

Pa i kad se dogodi da padnem ili kad štošta u mom životu pođe krivo, siguran sam da će mi Bog ne samo pomoći da se izvučem iz svoje bijede, nego će koristiti negativne okolnosti da mi posluže na dobro – pa i kad negativni događaji pridonesu barem tome da karakterno sazrijevam.”

“Ono što me ne ubija, osnažuje me”, primijetila je moja sugovornica.

“Kad se uzdam u Boga i kad Ga volim, nekako je u skladu s ovom poslovicom; samo uz Božje jamstvo, da me ništa ne može ubiti, odnosno, ništa mi ne može oteti vječni život. Moćni i mudri Bog nas voli i po-

znaje tisuće načina za pomoć tamo gdje mi ne vidimo nikakva izlaza. To se ne događa automatski, ali s druge strane Bog nas može izvući iz nevolje u koju smo si sami priuštiti i iz svega učiniti neko dobro.”

“Vi dakle vjerujete da se Bog osobno brine za nas?”

“Ne samo što sam u to uvjeren, već su poput mene doživjeli to i mnogi kršćani. Znam da me Bog ljubi, jer u to me uvjeravaju i Isus i Božja Riječ. Ponekad sam se znao osvrnuti u krugu svojih poznanika pa bih osjetio kako me peče savjest, jer sam bio uvjeren da meni ide bolje nego mnogima – unatoč pogreškama koje sam počinio u životu. Možda je to samo moj subjektivni dojam. Ali kad pustim da preda mnom prođe moj život, onda vidim mnoštvo primjera Božje pomoći i ljubavi. To u meni potiče zahvalnost i još veću ljubav prema Bogu.”

“To opet zvuči kao da ste uvijek živjeli na sunčanoj strani života.”

“Nisam; i ja sam doživio dosta mračnih trenutaka”, priznao sam. “Problemi su se ponekad činili nerješivima, opasnosti prevelike ili prilike, ljudski gledano, beznadne. Ali kad sam bio duboko potišten pa više nisam znao što učiniti, podsjetio bih se na riječi: ‘Znamo doista da se onima koji ljube Boga sve okreće na dobro.’ Nakon toga bi me ispunio veliki spokoj i mir; prisjetio bih se kako mi je Bog pomogao u prošlosti.”

“Možete li mi navesti neki primjer?”

Nekoliko sam trenutaka razmišljao kojim se primjerom poslužiti. “Prije dosta godina našao sam se u fazi preorijentacije svoga zvanja”, počeo sam. “Više godina sam proveo u inozemstvu; nakon povratka u Njemačku nisam mogao naći po-

sla. To nije bilo jednostavno. Da ne bih umro od gladi dok ne nađem novi posao, prihvatio sam da me jedna tvrtka, koja posreduje u zapošljavanju na određeno vrijeme, ponudi kao pomoćnu snagu u različitim industrijskim poduzećima. Isprva je to bilo jako deprimirajuće, a osim toga u proizvodnji ili u skladištu sam se istodobno osjećao preopterećen ili besposlen. Industrijska poduzeća su mi bila potpuno strana, jer dotad sam radio samo za neprofitne organizacije.

Tek sam nekoliko godina kasnije ustanovio kako je dobar bio onaj posao u industriji. Kad sam počeo raditi kao savjetnik za poduzetništvo, mnogo mi je pomoglo razumijevanje različitih industrijskih grana i poduzetničkih funkcija. Kad sam se osvrnuo u prošlost, mogao sam u tome vidjeti Božju ruku.

Od tada sam u svakom teškom položaju govorio sam sebi: Pitam se koji genijalni šahovski potez Bog opet smišlja da ovu situaciju pretvori u blagoslov. I često nije dugo potrajalo pa su se gordijski čvorovi razvezali pred mojim očima. U mnogo slučajeva nakon toga išlo mi je bolje no prije.”

“I to se uvijek događa?” pitala je gospođa Naumann s prizvukom sumnje u glasu.

“Uvjeren sam da će tako biti dokle god ljubim Boga. Naravno, obično to ne prepoznajem odmah“, dodao sam. “Ponekad traje godinama, a možda i duže, prije no što, osvrćući se unatrag, možemo reći: ‘Ipak je na kraju bilo dobro što se tako dogodilo’ ili: ‘Bog je i iz ovog poraza učinio nešto dobro. Sad prepoznajem Božju ruku u svom životu. Sve je na neki način bilo korisno i razvilo se na dobro.’”

Moja sugovornica je neko vrijeme razmišlja o sve-
mu što sam rekao. “To je prekrasno. Doista vidim da
vjera ima pozitivnu snagu u Vašem životu.”

Neko smo vrijeme šutjeli.

---

¹⁹³ Djela 13,15-48; 20,20.21.

¹⁹⁴ Luka 24,25.26.32.45-48.

¹⁹⁵ Luka 15,11-17.

¹⁹⁶ Luka 15,17-19.

¹⁹⁷ Luka 15,20.

¹⁹⁸ Luka 15,22-24 (Šarić).

¹⁹⁹ Luka 15,4.5.

²⁰⁰ Rimljanima 8,28 (Šarić).

Ček s Neba

Iskustva s Bogom

Bili smo toliko zadubljeni u razgovor da uopće nismo primijetili kako je u međuvremenu na istoku izašlo sunce. Noć je prošla, a mi nismo uopće spavali.

“Nekoliko puta ste spomenuli iskustva s Bogom”, započela je ponovno razgovor moja sugovornica. “Nije mi još jasno na što ste pritom mislili. Pod ‘vjerom’ razumijem nešto apstraktno, nešto što se događa u mojim mislima. Ali iskustva su ipak nešto stvarno. Kako stjecati iskustva s nekim koga ne mogu vidjeti ni čuti?” Kad me je s očekivanjem pogledala, čelo joj se naboralo.

“Iskustva s Bogom doživljam ovako: Budući da sam kršćanin, često čitam Bibliju. U njoj nalazim mnoge Božje iskaze i obećanja koja se odnose na Njegovu djecu. Zato za Bibliju često kažemo da je ‘Riječ Božja’. Bog nam se osobno obraća.”

“Možete li mi navesti neki primjer.”

“Apostol Petar je pozvao kršćane: ‘Svu svoju brigu povjerite njemu jer on se brine za vas.’²⁰¹ Bog nam u Bibliji daje mnoga obećanja uz uvjete, kao što su, na primjer, priznati grijeh,²⁰² ili, u ovom slučaju, Bogu posve povjeriti svoje brige i više ih ne tegliti sa sobom. Ako usvojim Njegovo obećanje, ako ispunim uvjete i ako Mu vjerujem, ustanovit ću da drži što je obećao. Ako se obećanje ostvari jednom, mogu ga pripisati

slučaju ili svojem umišljanju. Ali ako se ponavlja, dakle, ako se pokaže kao uzorak, onda to nazivam ‘iskustvima s Bogom’.”

“I što ste, na primjer, konkretno doživjeli?”

“Prije dosta godina našao sam se jednom u teškoj financijskoj situaciji. Morao sam u okviru svojeg studija otići na šest mjeseci u Sjedinjene Američke Države. Za to sam već imao stipendiju. Ali prije odlaska na put trebalo mi je još nešto novca. To se isprva nije činilo kao problem, jer sam imao stari auto kojeg sam namjeravao prodati. Taj bi iznos pokrio moje obveze. Već sam imao kupca, neku ženu. Činilo se da će sve ići dobro.

Nekoliko dana prije mog odlaska i predaje automobila ispostavilo se da je autu potrebna nova kardanska osovina. Popravak bi koštao oko 800 maraka – a to nisam imao. Što učiniti? Trebao mi je novac za popravak automobila da bih njegovom prodajom dobio novac. Vrijeme je prolazilo.

U to vrijeme sam imao štíćenika. Prije više godina jedan me hamburški sud postavio za skrbnika dječaku koji je ostao bez oba roditelja. Zvao se Lothar i u međuvremenu je navršio sedamnaest godina; trenutno se školovao i živio u jednom internatu u Darmstadtu. Svoj odmor je provodio kod mene, u mojoj kući u Hamburgu. Lothar nije bio kršćanin već osvjedočeni marksist. Ipak se pristojno povernovao kućnim pravilima; sudjelovao je u mojim kućnim bogoslužjima.

Uvečer tog dana kad sam otkrio štetu na svojem automobilu, rekao sam: ‘Lothar, imam problem: Trebam na kratko vrijeme 800 maraka.’ Ispričao sam mu cijelu priču i predložio: ‘Kleknimo i molimo. Bog nam može pomoći na tisuće načina.’

Ovo je bila neobična situacija. Nevjerni Lothar kleknuo je sa mnom, a ja sam molio Boga da ispuni spomenuto obećanje. Povjerio sam Bogu ovu brigu i uzdao se da će se na neki način On pobrinuti za rješenje.

Sutradan prije podne trebao sam obaviti neke poslove u gradu. Lothar je ostao kod kuće. Kad sam se u podne vratio, bio je jako uzbuđen: ‘Nazvali su iz novina. Žele hitno razgovarati s tobom. Trebaš ih nazvati. Evo broja. Rekli su da si najtraženiji čovjek u gradu.’

Uplašio sam se. Što li sam učinio? Nisam bio svjestan nikakve krivnje. Nazvao sam novine. ‘Možete li zamisliti zašto želimo razgovarati s Vama?’ pitao je urednik s druge strane. Rekao sam da ne znam. ‘Nagrađeni ste za Vašu pjesmicu’, objasnio je i pitao ‘Mogu li odmah doći radi intervjua i preuzimanja čeka?’

Naime, nekoliko mjeseci ranije sudjelovao sam u nekom natjecanju za reklamnu pjesmu koju su objavili grad Hamburg, jedna banka i te novine. Budući da o tome ništa više nisam čuo, za mene je priča bila završena. Potpuno sam je zaboravio. A sada sam dobio ovu obavijest – samo jedan dan nakon molitve za rješenje mog novčanog problema. Nagrada je iznosila ne 800 već 2.500 maraka. Nekoliko sati kasnije imao sam u rukama ček na ovaj iznos.”

“To je fantastično!”

“Da, istina. Po mome to se nije dogodilo slučajno već je bilo ispunjenje Božjeg obećanja. To je bilo konkretno iskustvo s Bogom. Posebno mi se čini značajnom uloga svjedoka u kojoj se našao nevjerni Lothar.”

“To se svakako moralo snažno dojmiti ovog mladića”, bila je mišljenja gospođa Naumann. “Je li nakon toga povjerovao u Boga?”

“Na žalost nije. Bar ne dok sam ga poznavao. Nakon što je navršio osamnaest godina i nakon što sam prestao biti njegov skrbnik, izgubio sam ga iz vida”, objasnio sam. “Ali višeput sam se pitao što će učiniti ako se i sâm nađe u nekoj krizi.”

Nasmiješila se i upitala: “Mislite li da to uvijek funkcionira i da to može svatko doživjeti?”

“Naravno, jer molitva nije automat za poklone”, pokušao sam malo prizemljiti svoj doživljaj. “A k tome, mi ne znamo uvijek što je za nas dobro. Zato trebamo prepustiti Bogu da djeluje; nema potrebe iznositi Mu popis svojih želja.”

U tom trenutku su nas preko razglasa pozvali da stavimo pojaseve. Poslušali smo.

“Najvažnije je”, nastavio sam, “svoju molbu temeljiti na Božjem obećanju, ispuniti spomenute uvjete i Bogu ukazati povjerenje i poslušnost.²⁰³ To je važno zato što nas Bog ne može blagosloviti ako idemo pogrešnim putovima.”

“To mi je sada jasno.”

“Da bismo stekli iskustva s Bogom, važno je čitati Bibliju. Tako ne samo što Njega bolje upoznajemo, već upoznajemo i Njegova obećanja i zapovijedi. Kad Ga molimo za ispunjenje nekog obećanja, kad Mu ukažemo povjerenje i poslušnost, On će ispuniti što je obećao. Time dokazuje da Mu možemo vjerovati i na taj način jača naše povjerenje.

Tijekom mog života mnoge molitve su mi uslišane. Nisu sve spektakularno uslišane – neke se odgovore uopće ne može usporediti s navedenim iskustvom. Ali za mene su sve to bila iskustva s Bogom.”

“Sada bolje razumijem što ste mislili reći.”

“Uvijek se radi o trozvuku Božje Riječi, molitvi i iskustvu”, dopunio sam. “Sve troje pripada zajedno. Božja obećanja i izvješća Svetog pisma o vjernim ljudima kojima su molitve uslišane potiču me na molitvu. Istodobno me Bog svojom Riječi opominje i ispravlja.”

“Kako ispravlja?”

“Pogrešnim očekivanjima ili svojim željama mogao bih mnogo toga što doživljavam smatrati božanskim vodstvom, a što uopće ne mora biti. To bi me moglo dovesti u zabludu. Ako se oslanjam samo na vlastita iskustva, nadahnuće ili osjećaje, Sotona bi me mogao lako odvesti stranputicom. Međutim Bog me neće odvesti putom kojega je u Bibliji označio kao opasan ili zabranjen. Ako Ga slušam, svojom me Riječi može ispraviti i sačuvati od mnogo čega. Pa i to su u određenom smislu iskustva s Bogom.

Da dodam još nešto o molitvi: Naravno da u Bibliji ne postoji obećanje da ćemo dobiti sve što poželimo. Ali Boga možemo moliti za sve. Međutim, kad molim – a pritom nema obećanja na koje bih se pozvao – uvjeren sam da će Bog odgovoriti na moju molbu onako kako to dobri roditelji čine u slučaju svoje djece. Kako ste se Vi odnosili prema molbama svog sina?”

“Ponekad sam mu dala ono što je želio, ali ponekad i nisam.”

“I to sigurno iz dobrih razloga. A ponekad ste mu ono što je molio dali kasnije, kad je za to sazeo.”

“Istina.”

“Slično tome postupa i Bog kao naš nebeski Otac:²⁰⁴ dosta toga nam daje odmah, nešto daje kasnije, a nešto – nikada. Ponekad Ga molimo za nešto što za nas nije dobro. Kad se pri svojoj molbi ne mogu pozvati na

određeno Božje obećanje, onda dodajem: ‘Gospodine, ne moja volja, nego tvoja neka bude!’²⁰⁵ Tako nas je Isus učio u Očenašu.²⁰⁶ Ali ako takvo Božje obećanje postoji, onda mi je njime već pokazao što je Njegova volja i što želi učiniti za mene. U takvu slučaju mogu s pouzdanjem moliti za ispunjenje; i naravno, ne dodajem spomenutu rečenicu.”

“Jasno mi je.”

Zrakoplov je upravo dotaknuo pistu. Vozili smo se uz muklo tandrkanje pod našim sjedalima. Ponovno smo bili na tlu. Do dolaska zrakoplova na stajanku, odnosno do njegova spajanja sa zračnim mostom, trebati će još oko deset minuta. Jutro je bilo prekrasno sunčano. Radovao sam se što sam opet u Frankfurtu. Rijetko kad je osam sati prošlo tako brzo!

---

²⁰¹ 1. Petrova 5,7.

²⁰² 1. Ivanova 1,9.

²⁰³ Rimljanima 4,20.21; 1. Ivanova 3,22.

²⁰⁴ Matej 7,7-11.

²⁰⁵ Luka 22,42.

²⁰⁶ Matej 6,10.

Kako dalje?

“Da znate, ovo je bio veoma neobičan razgovor”, rekla je gospođa Naumann. “Zapravo nisam željela da mi se govori o religiji. Smatrala sam da je ova tema za mene završena. Ali mnogo toga što ste objasnili za mene je potpuno novo i zanimljivo – i moram reći, u velikoj mjeri i uvjerljivo. O tome ću još razmišljati. Izazvali ste u meni znatiželju.”

“To me raduje.”

“Voljela bih više saznati o Bogu, ali kako?” uzdahnula je. “Bojim se da mnogo toga u Bibliji neću razumjeti. Osim toga ne poznajem nikoga komu bih se mogla obratiti s pitanjem.”

“Ako počnete čitati u Novom zavjetu, dakle otraga u Bibliji, puno toga ćete razumjeti o Isusu Kristu“, pokušao sam je još jednom ohrabriti. “Neki suvremeni prijevod Biblije sigurno će Vam pomoći. Možete ju nabaviti u knjižari. Obično takve Biblije sadrže dosta primjedbi na određene tekstove i kao dodatak dobra objašnjenja.

Nudim vam za početak i posebnu pomoć: dvije knjige jedne spisateljice, koje su mi dobrano pomogle da razumijem sve poveznice koje sam Vam danas objasnio. Jedna sadrži izvješća o Isusu, a druga govori o tome kako izgraditi zajednicu s Njim. To je mnogo važnije nego razumjeti biblijske događaje i upoznati sva biblijska učenja.”

“Ove knjige svakako nemate kod sebe.”

“Ne, nemam. Ali ću Vam ih rado poslati, ako želite. To nisu knjižurine.”

“To biste učinili?”

“Vrlo rado. Za to mi je potrebna Vaša adresa.”

“Rado ću Vam je dati.” Iz svoje torbice izvukla je posjetnicu i pružila mi je. Zauzvrat sam joj dao svoju. Pogledala ju je i rekla: “Smijem li Vas nazvati ako imam još koje pitanje?”

“Svakako. Poslat ću Vam i primjerke izrade tema o padu u grijeh i planu spasenja.²⁰⁷ Postoji još nešto što Vam može dalje pomoći: besplatni dopisni biblijski tečaj koji se temelji na jednoj od knjiga koju ću Vam poslati. Priložit ću Vam adresu na kojoj ga možete naručiti. Voditelju tečaja možete i pismeno postaviti pitanja.²⁰⁸

Naravno, najbolje bi bilo kad biste se pridružili skupini kršćana u kojoj se Biblija skupno proučava i govori o njoj. I u Düsseldorfu postoji crkva kojoj pripadam. Rado ću Vam poslati njenu adresu.”

“Možda mi je to za početak još previše. Prvo ću pročitati knjigu, a mogu se prijaviti i za biblijski tečaj.”

Nakon kratke stanke je dodala: “Ovo je zbilja bila zgodna slučajnost da smo se upoznali.” Smiješila se.

“Znate, zapravo ne vjerujem u slučajnosti, ili bolje rečeno: mnogo toga što smatramo slučajem, može biti Božje vodstvo. Nešto ću Vam odati: Jučer ujutro, prije mog odlaska na put, za vrijeme osobnog bogoslužja, molio sam: ‘Dragi nebeski Oče! Ako je moguće, daj mi u zrakoplovu četiri sjedala kako bih se mogao ispružiti i malo odspavati.’”

Smijuljila se.

“Ali onda sam brzo shvatio da je to prilično sebična molitva. Pa sam nastavio moliti: ‘Ali ako u zrakoplovu bude jedna osoba koja bi htjela nešto čuti o Tebi, onda mi daj sjedalo pored nje.’

Vjerujem da je noćasnji sastanak Bog ugovorio. To nije bilo slučajnost nego još jedno iskustvo s Bogom. Čvrsto sam uvjeren da Vas Isus posebno voli. On bi se sigurno jako radovao da prihvatite Njegovu ispruženu ruku.”

“Razumijem što želite reći”, rekla je gospođa Naumann. “Vjerujem da sam Mu se noćas prilično približila.”

Naš rastanak je bio kratak i srdačan. Bio sam uvjeren da neće biti zauvijek.

---

²⁰⁷ Vidi Dodatak.

²⁰⁸ Vidi prethodnu stranicu ove knjige.

Dodatak

Za neke od argumenata u ovoj knjizi valja zahvaliti materijalu što ga je za biblijsko proučavanje u skupini priredio bibličar Werner E. Lange.²⁰⁹

Posebno je namijenjen za proučavanje Biblije u malim skupinama ili u dvoje, i obuhvaća čitav niz tema.

Božji plan spasenja (od pojave zla do nove Zemlje)

Izgradnja i njega zajedništva s Isusom Kristom (molitva, proučavanje Biblije, svjedočenje)

Slijediti Isusa Krista (oprost i savlađivanje grijeha, ponovno rođenje, opravdanje i posvećenje, sigurnost u spasenje, Isusova crkva, krštenje i Gospodnja večera, život prema Božjim zapovijedima)

Čovjek kao Božji upravitelj (zdravlje, novac, talenti)

Isusova crkva tijekom povijesti (proročanstva iz Daniela od 7. do 9. poglavlja i Otkrivenja od 12. do 22. poglavlja)

Na sljedećim stranicama nalazi se pregled o kojem je bilo riječi u osmom poglavlju.

I. Posljedice pada u grijeh

Poremećeno povjerenje u Boga: prema Njemu vlada nepovjerenje.

Razorena zajednica ljubavi s Bogom: pred Njim strah umjesto ljubavi.

Promijenjena odanost: ljudi su se priključili Sotoninoj pobuni; neposlušni su Bogu i preziru Njegove zapovijedi.

Krivnja zbog prijestupa Božjeg zakona; ljudi zaslužuju vječnu smrt; gubitak prava na vječni život.

Gubitak čistoće bića: čovjekov karakter prožet sebičnošću; gubitak sposobnosti za skladan vječni život.

Gubitak vječnog života: ljudi su postali smrtni i osuđeni na smrt; posljedice: propadanje, bolesti i patnje.

Gubitak rajске domovine i neposredne, vidljive Božje nazočnosti. Ljudi više ne mogu podnijeti Božju slavu.

II. Očekivanja od Boga

Dokaz dostojnosti povjerenja (samo zahtijevanje nije dovoljno); Sotonini zahtjevi i tvrdnje raskrinkani kao laži.

Dokazi Božje ljubavi i milosrđa; otkrivenje pravog Sotoninog karaktera, njegove sebičnosti, težnje za moći i ubijanjem.

Potaknuti ljude na prekid pobune, odbacivanje Sotonine vladavine a iz ljubavi biti ponovo poslušan Bogu.

Naći put za okajanje čovjekove krivnje, bez kažnjavanja, bez mijenjanja zakona i bez nepoštenog postupka prema Sotoni.

Promjena čovjekova bića uz njegov pristanak, bez prisile: sebičnost nadomjestiti ljubavlju; u ljudima obnoviti Božju sliku.

Oslobađanje čovjeka od smrti, bolesti, svih patnji i propadanja; davanje vječnog života.

Obnavljanje rajskih prilika na Zemlji i vidljive Božje nazočnosti među ljudima.

III. Božje postupanje

Svojim postupanjem s narodima On dokazuje da je dostojan povjerenja. Bog daje Sotoni vremena i priliku da otkrije svoje namjere i svoj karakter.

Svojim postupcima s Izraelom i preko Isusa, koji otkriva Božji karakter, On dokazuje svoju ljubav i milosrđe. Sotona je raskrinkan ubojstvom Isusa.

Spoznaja Božje ljubavi budi uzvratnu ljubav (ili otvrdnjuje); ona potiče na poslušnost i služenje te razgoni strah od Boga i Njegova suda.

Bog osobno okajava krivnju; Isus Krist uzima svu krivnju na sebe i umire kao naša zamjena. Tko svoje grijehе prizna i ostavlja, dobiva oprost.

Krist kao Spasitelj izbavlja Svetim Duhom od grešnih navika sve koji to žele i njihov karakter mijenja u karakter jednak Kristovu.

Pri Njegovom ponovnom dolasku Isusovi vjerni sljedbenici će se preobraziti, odnosno uskrsnuti; oni dobivaju besmrtno tijelo.

Nakon što će na sudu sva pitanja dobiti odgovor i pošto Bog bude opravdan, On obnavlja Zemlju i pretvara je u prebivalište za sebe i ljude.

IV. Očekivanja od posrednika

On mora vjerno prikazati Božji karakter tako da Ga ljudi mogu razumjeti i shvatiti. Zato mora bićem biti jednak Bogu.

Da bismo Ga razumjeli, mora biti jednak nama ljudima, mora postati naš zastupnik i suočiti se sa Sotonom na području njegove vladavine.

Mora ostati bezgrešan i dokazati da ljudi Božjom silom mogu biti poslušni i da ih se ne može prisiliti na grijeh.

Mora sve grijehе uzeti na sebe i za njih podnijeti kaznu (drugу smrt). Njegova žrtva mora biti jednako-vrijedna božanskom zakonu.

Spasitelj mora imati moć osloboditi nas od vezanosti uz Sotonu i grešne navike. Dakle, mora biti moćniji od Sotone.

Ne smije ostati mrtav već mora uskrsnuti kako bi pred svemirom mogao nastupiti kao naš posrednik, jamac i zagovornik.

Da bi nas uskrisio i sve novo stvorio, mora imati stvaralačku snagu, dakle mora biti jednak Bogu.

---

²⁰⁹ Dostupno samo na njemačkom jeziku.

Bilješke

Bilješke

Bilješke